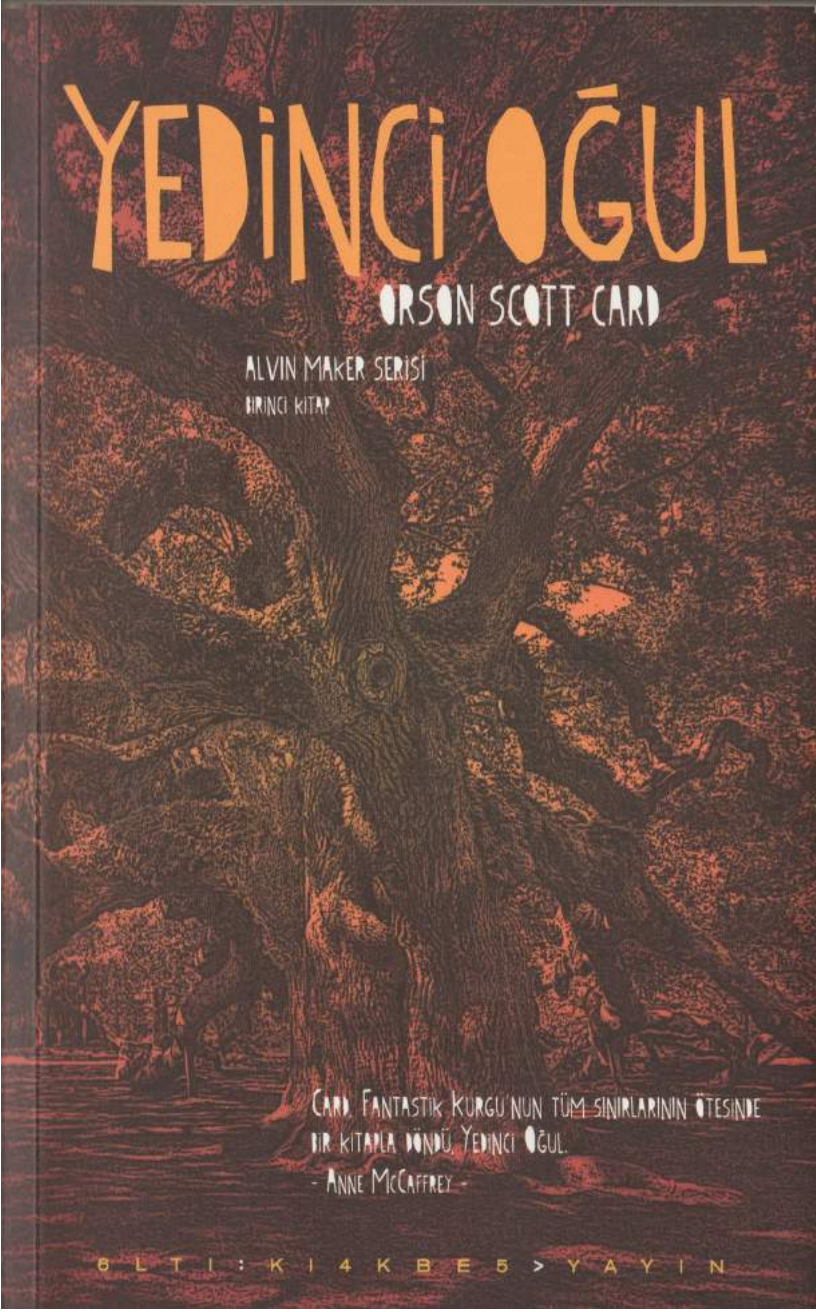
YEDİNCİ OĞUL

ORSON SCOTT CARD

ALVIN MAKER SERİSİ
BİRİNCİ KİTAP

CARD, FANTASTİK KURGU'NUN TÜM SINIRLARININ ÖTESİNDE BİR KİTAPLA DÖNDÜ. YEDİNCİ OĞUL.
- ANNE MCCAFFREY -

ALTI:KIAKBES YAYIN

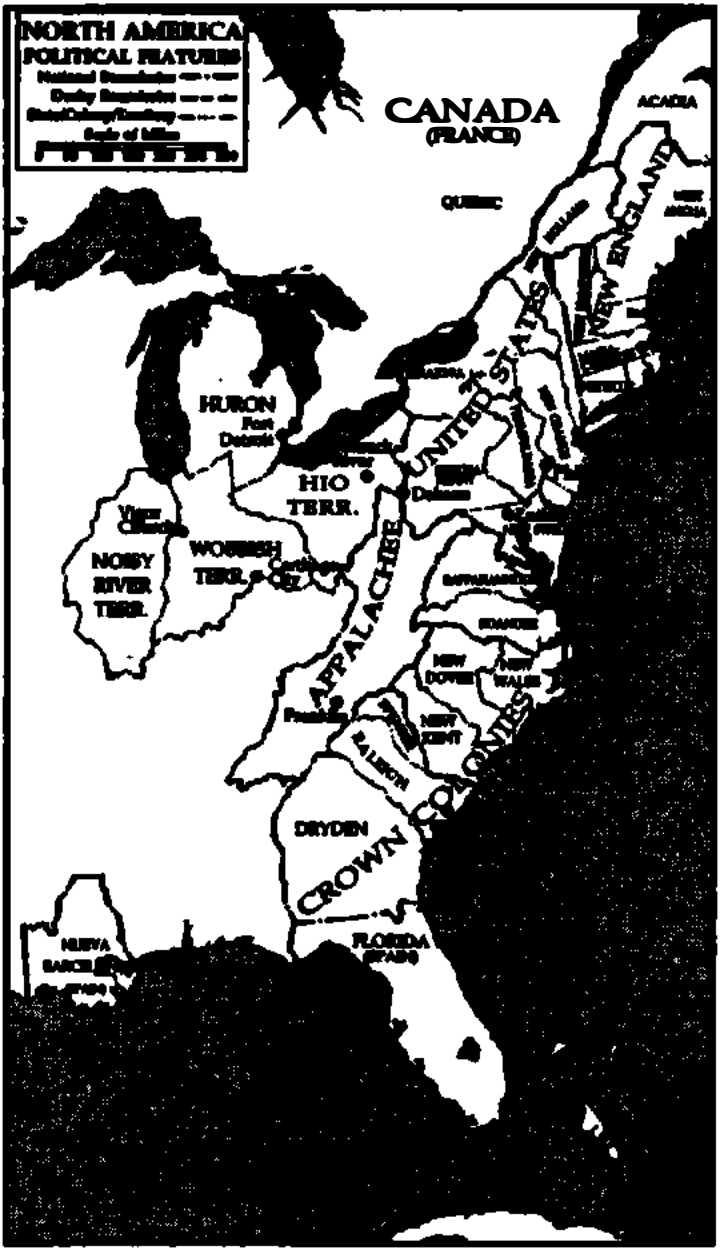
ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Yedinci Oğul- Alvin Maker I
Orson Scott Card
1.baskı: Temmuz 2011
Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan
Editör
Kaan Çaydamlı
Kapak Tasarımı
Erol Egemen
Baskı
Arı Matbaası Sertifika no:13340
(0-212) 412 17 00

ANATOLİALİT AJANS aracılığıyla
© ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Sertifika no: 17613

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu sokaklarında hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı atabilecek güce sahip olabilir. Herhangi bir şekilde ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde Kadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli lâneti, yıllar boyunca bunu yapanı takip eder, saçları dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy sokaklarından akın akın geçerek yıllık intiharlarını gerçekleştirmeye giden lemur sürüleri görür ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Barbaros blv Marmara apt no 68/1 beşiktaş
Tel-Fax: (0-212) 2729725 - 2168
www. altikirkbes.wordpress.com
altikirkbespublishing@gmail.com

NORTH AMERICA
POLITICAL FEATURES
CANADA
(FRANCE)
ACADIA
QUEBEC
NEW ENGLAND
UNITED STATES
HURON
HIO
TERR.
NOSY
RIVER
TERR.
APPALACHIBE
CROWN COLONIES
DRYDEN
FLORIDA

NORTH AMERICA
PHYSICAL FEATURES
Fort Dearborn
Mississippi R.
Ohio R.
Missouri R.
Platte R.
Arkansas R.
Red R.
Rio Grande
Colorado R.
Columbia R.
Yukon R.
Mackenzie R.
Hudson Bay
Great Salt Lake
Salt Lake City
Colorado City
Franklin
Cherokee Country
ROCKY MOUNTAINS
APPALACHIAN MOUNTAINS

▸YEDİNCİ OĞUL◂

Alvin Maker Serisi Birinci Kitap

orson scott card

Türkçesi: Umut Özgür Hoşafcı

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
çArşı,
2011

▸1◂
Kanlı Mary

Minik Peggy yumurtalara çok dikkat ediyordu. Eli sert ve ağır bir şeye dokunana kadar samanları yokluyor, tavuklardan bulaşan akıntılara aldırmıyordu. Nihayetinde, handa bebeği olan aileler kaldığı zamanlarda, Annesi en cıvık bebek bezlerini alırken, yüzünü bile buruşturmamıştı. Tavukların akıntıları ıslak ve tel telken ve parmaklarını birbirine yapıştırıyorken bile, küçük Peggy buna hiç aldırmıyordu. Yalnızca samanları tutup ayırıyor, eliyle yumurtayı kavrıyor ve kuluçka kutusunun içinden çıkarıyordu. Bu süre boyunca, titrek taburede ayakta dururken, boyunun çok üzerinde duran kuluçka kutusuna ulaşmaya çabalıyordu. Annesi yumurta toplamak için küçük olduğunu söylemişti ona, ama minik Peggy bunun aksini gösteriyordu. Her gün her kuluçka kutusuna bakarak ve getirdiği her bir yumurta ile yaptığı buydu.

Her birine, diyordu içinden defalarca. Her birine tek tek ulaşmalıyım.

Sonra minik Peggy kuzeybatı köşesine, kümesin en karanlık yerine tekrar baktı. Kanlı Mary işte orada kuluçka kutusunun üzerinde duruyordu. Tıpkı şeytani bir kabus gibi bekliyor, edepsiz gözleri nefretle parlıyor, "buraya gel küçük kız bana bir çimdik at" diyordu adeta. O parmaklarınla, o başparmağınla çimdikle beni. Eğer gerçekten yakınıma gelir de yumurtamı almaya kalkışırsan ben de o gözüne bir çimdik atıveririm.

Çoğu hayvanın kalpateşi yoktu, ama Kanlı Mary'ninki çok güçlüydü ve zehirli bir duman saçıyordu. Bunu minik Peggy'den başka kimse göremezdi. Kanlı Mary bütün ev halkının öldüğünü hayal ediyordu, özellikle de beş yaşındaki şu küçük kızın. Minik Peggy de bunu kanıtlayacak işaretleri elinde taşıyordu. Hiç değilse işaretlerden birini ve Babası bu işareti göremediğini söylese bile, Peggy onu nasıl aldığını aklına getirirdi. Zaten kimse de onu, yol kesen bir haydut gibi orada durup yanına gelen ilk kişiyi öldürmek için bekleyen Kanlı Mary'nin altını yoklamadığı için şuçlamazdı. Bazen oraya bakmayı unutmuş olması da kimseyi öfkelendirmezdi.

Unuttum. Bütün kuluçka kutularına baktım, her birine ve eğer birini kaçırdıysam demek ki unutmuşum, unutmuşum, unutmuşum.

Herkes Kanlı Mary'nin hain bir tavuk olduğunu ve nasıl olsa, cılk olmayan bir yumurtayı vermeyeceğini bilirdi.

Unutmuşum.

Annesi daha ateşi bile yakmadan o, yumurta sepetini alıp içeri götürmüştü. Annesi buna öylesine memnun olmuştu ki minik Peggy'nin yumurtaları soğuk suya koymasına da izin vermişti. Daha sonra Anne kabı çengele takmış ve dosdoğru ateşe doğru sallandırmıştı. Yumurta haşlamak için ateşin yatışmasını beklemenize gerek yoktu, tütsüleyerek ya da benzer bir yöntemle de yapabilirdiniz.

"Peg," dedi Babası.

Bu Annesinin de adıydı, ancak Babası bunu annesini çağırdığı tonda söylememişti. Minik-Peggy-başınbelada tonuyla çıkmıştı ağzından. Küçük Peggy ise yaka-

landığını anlamıştı ve etrafta dört dönerek baştan beri söylemeyi planladığı şeyleri bağıra çağıra anlattı.

"Unutmuşum, Baba!"

Anne döndü ve şaşkınlık içinde Peggy'e baktı. Baba ise şaşırmamıştı. Tek kaşını kaldırmakla yetindi. Eli arkasında durmuş halde bekliyordu. Küçük Peggy o elde bir yumurta olduğunu biliyordu. Kanlı Mary'nin çirkin yumurtası.

"Neyi unuttun, minik Peggy?" diye sordu Babası, sakince.

O anda minik Peggy dünyaya gelmiş en aptal kız olduğuna karar vermişti. Henüz kimse onu bir şeyle suçlamadan o, suçlamaları reddetmeye kalkışıyordu.

Ama vazgeçmeyecekti, böyle çabucak olmayacaktı bu iş. Ona sinirlenmelerine dayanamazdı. Onlardan tek istediği İngiltere'ye gitmesine izin vermeleriydi. Bu nedenle masum yüzünü takındı ve şöyle dedi, "Bilmiyorum, Baba." İngiltere'nin yaşamak için en iyi yer olduğunu düşünüyordu, çünkü İngiltere'nin bir Koruyucu Lord'u[1] vardı. O an için babasının yüzündeki bakıştansa, bir Koruyucu Lord'a çok daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

"Neyi unuttun?" diye sordu babası.

"Ne diyeceksen söyle ve gereken yapılsın, Horace," dedi Anne. "Eğer hata yaptıysa yapmıştır."

"Sadece bir kez unuttum, Baba," dedi minik Peggy. "Yaşlı ve kötü bir tavuk o ve benden de nefret ediyor."

---

[1] *Lord Protector.* İngiltere, İskoçya ve İrlanda'da cumhuriyetçi Commonwealth Dönemi esnasında ülkeyi yöneten kişiye verilen İngiliz diktatörlük unvanı. ÇN

Baba yumuşak ve sakince cevap verdi. "Bir kez," dedi.

Sonra arkadaki elini öne getirdi. Elinde tek bir yumurta değil, koskoca bir sepet tutuyordu. Sepetin içinde topak topak olmuş samanlar -muhtemelen Kanlı Mary'nin kuluçkasındaki samanlardı- duruyordu ve bu samanlar çiğ yumurta ve kabuk parçaları, çiğnenmiş üç dört civcivin parçaları ile karışarak püreleşmiş ve birbirine yapışmıştı.

"Bunu kahvaltıdan önce eve getirmen şart mıydı, Horace?" dedi Anne.

"Beni daha fazla neyin deli ettiğine karar veremiyorum," dedi Horace. "Yaptığı yanlışın mı yoksa bunun için yalan söylemeye önceden çalışmış olmasının mı."

"Önceden çalışmadım ve yalan da söylemiyorum!" diye bağırdı minik Peggy. Daha doğrusu ağlamaya yeltendi. Her ne kadar minik Peggy daha dün hayatının geri kalanında ağlamayı bırakmaya karar vermiş olsa da ortaya çıkan şey kulağa ağlama gibi geliyordu.

"Gördün mü?" dedi Annesi. "Zaten kendini kötü hissediyor."

"Yakalandığı için öyle," dedi Horace. "Onu fazla şımartıyorsun, Peg. Yalancı bir ruhu var onun. Kızımın ahlaksız yetişmesini istemem. Ahlaksız olduğunu göreceğime kız kardeşleri gibi ölmüş olmasını yeğlerim."

Minik Peggy annesinin kalpateşinin hatıralarla harlandığını görmüştü ve gözleri önünde küçük bir sandık içinde uzanmış tatlı bir bebek görebiliyordu. O bebeğin hemen yanında ise aynı tatlılıkta olmayan bir bebek çünkü o, çiçek hastalığı nedeniyle ölmüş ikinci Missy idi. Bu yüzden de kimse tarafından değil yalnızca, kendisi de çi-

çek hastalığı yüzünden bitap düştüğü için daha fazlasını yapamıyor olan kendi öz annesi tarafından dokunulabilmişti ona. Minik Peggy o sahneyi görmüştü ve Babasının, söylediklerinde hatalı olduğunu biliyordu çünkü her ne kadar kalpateşi sıcak dursa da yüzü donuklaşmıştı annesinin.

"Birinin bana söylediği en ahlaksız şey bu," dedi Anne. Sonra çürümüş artıklarla dolu sepeti masanın üstünden aldı ve dışarı götürdü.

"Kanlı Mary ellerimi ısırıyor," dedi minik Peggy.

"Neyin ısırdığına bakacağız," dedi Baba. "Yumurtaları orada bıraktığın için sana tek bir sopa vuracağım, çünkü bu kaçık tavuğun senin gibi kurbağa büyüklüğündeki bir kıza korkunç göründüğüne hükmettim. Ama yalan söylediğin için de on sopa vuracağım."

Minik Peggy haberleri duyunca bu kez gerçekten ağlamaya başlamıştı. Babası her şeyi doğru sayar ve tastamam ölçerdi, özellikle de attığı sopaları.

Baba, raftan fındık ağacından yapılma sopayı aldı. Minik Peggy öncekini ateşe atıp yaktığından beridir o sopayı burada saklamayı adet edinmişti.

"Senden böyle rahat ve kolay yalanlar duymaktansa, sert ve acı gerçekler duymayı yeğlerdim, Kızım," dedi ve çömelerek sopayla kızının kalçalarına vurmaya başladı. Tak tak tak, her bir vuruşu sayıyordu kız. Her biri kalbini sızlatıyordu, her biri öfkeyle doluydu. Hepsinden daha kötüsü ise, onun bütün bunların adaletsiz olduğunu bilmesiydi çünkü babasının kalpateşi büsbütün başka bir nedenden ötürü öfkeliydi ve bu her zaman için böyleydi. Babasının günaha duyduğu nefret her zaman o en gizli hatırasından gelirdi. Minik Peggy bunu tam olarak anla-

mıyordu çünkü şaşırtıcı ve karmaşıktı. Baba da bunu tam olarak hatırlamıyordu aslında. Minik Peggy'nin yalın halde gördüğü tek şey bir kadındı. Annesi değildi bu kadın. Bir şeyler yolunda gitmediğinde Babası bu kadını düşünürdü. Missy bebek hiç sebep yokken ölünce ve sonra adı yine Missy olan ikinci bebek de çiçek hastalığından ölünce ve sonra ahır tamamen yanınca ve ineklerden biri ölünce, ters giden her şey onu bu kadını düşünmeye iter ve günahkarlıktan ne kadar nefret ettiğinden bahsetmeye başlardı. O zamanlarda ise fındık ağacından sopa daha sert ve keskin vururdu.

Sert ve acı gerçekler duymayı yeğlerdim, söylediği buydu, ancak minik Peggy onun hiç de duymak istemediği bir gerçeğin olduğunu biliyordu. Bunu ise kendine saklıyordu. Bu gerçek fındık ağacından sopayı onun üzerinde kırmasına bile neden olsa, onu Babasının yüzüne asla haykırmamıştı, çünkü ne zaman bu kadın hakkında en ufak bir şey söylemeyi düşünse, zihninde babasının öldüğü canlanıyordu ve bu onun gerçekte görmeyi istemeyeceği bir şeydi. Üstelik onun kalpateşine dadanan kadının üzerinde hiçbir giysi de yoktu ve minik Peggy çıplak insanlar hakkında konuşursa kırbaçlanacağından emindi.

Sopasını yedi ve burun akıntısının tadına bakana kadar da ağladı. Babası odayı hemen terk etmişti. Annesi ise demirci ve ziyaretçiler ve ustalar için kahvaltı sofrasını kurmak üzere geri gelmişti. Gelenlerden hiçbiri kızı yuhlamamış hatta onu fark etmemişlerdi bile. Bir anlığına daha sert ve sesli ağlamayı sürdürdü. En sonunda dikiş sepetinden Bugy'sini aldı ve tutulmuş bacağı ile yürüyerek Oldpappy'nin kulubesine gitti ve onu uyandırdı.

Adam her zamanki gibi hikayesini dinlemişti.

"Kanlı Mary'i biliyorum," dedi, "Babana hiç söylemediysem elli kere söyledim, o tavuğun boynunu buruver ve işini bitir diye. O deli bir kuş. Hemen her hafta çıldırıp kendi yumurtalarını kırıyor, civciv çıkacakları bile. Kendi yavrularını öldürüyor. Kendi kendini öldüren bir kaçık o."

"Babam beni öldümek istiyor," dedi minik Peggy.

"Eğer biraz olsun yürüyebiliyorsan her şeyin o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum."

"Hiç de yürüyemiyorum."

"Yo, ömür boyu topal kalacak gibisin neredeyse," dedi Oldpappy. "Ama sana ne söyleyeceğim, anladığım kadarıyla annen ve baban birbirlerine çok öfkeliler. Neden birkaç saat için ortalıktan kaybolmuyorsun?"

"Kuş olup uçmayı isterdim şu an."

"O kadar olmasa bile en iyisi," dedi Pappy, "seni kimsenin bulamayacağı gizli bir yerinin olması. Böyle bir yerin var mı? Hayır, sakın bana söyleme, bir tek kişiye bile söylersen orasının büyüsünü bozarsın. Bir süreliğine o yere git. Ormanın içinde Kızılların seni güzel saçlarından tutup yakalayacağı bir yerde, düşüp yuvarlanabileceğin kadar yüksekte ve sıkışıp kalabileceğin kadar ufak olmadığı sürece orası emin bir yerdir."

"Büyük ve alçakta bir yer ve ormanda da değil," dedi minik Peggy.

"Öyleyse oraya gidiyorsun, Maggie."

Minik Peggy, Oldpappy ona bu şekilde hitap ettiği zamanlarda takındığı yüz ifadesini takındı. Bugy'i kaldırdı ve Bugy'nin tiz perdeden sesiyle, "Onun adı Peggy" dedi.

"Oraya git, peki Piggy olsun eğer daha fazla hoşuna gidecekse--"

Minik Peggy, Oldpappy'nin dizine Bugy ile bir şaplak attı.

"Bugy bu hareketi bu kadar çok yaparsa günün birinde bir tarafı kırılacak ve ölecek," dedi Oldpappy.

Ancak Bugy onun yüzüne doğru dans etmekte ısrarcıydı, "Piggy değil Peggy!"

"Bu doğru, Puggy, o gizli yere git ve eğer birileri, gidip şu kızı bulayım, derse, ben de onlara, onun nerede olduğunu biliyorum iyi ve hazır olduğunda zaten gelecek, derim."

Minik Peggy kulubenin kapısına doğru gitti ve sonra durup döndü. "Oldpappy, sen tüm dünyadaki en tatlı yetişkinsin" dedi.

"Babanın benim hakkımda farklı görüşleri var, ama bu benim elimden düşürmediğim başka bir fındık ağacı sopa ile ilgili. Şimdi git hadi."

Kapıyı kapamadan hemen önce durdu. "Sen tanıdığım tek iyi yetişkinsin!" Biraz da evdekilerin duyacağını umarak gerçekten de sesli biçimde söylemişti. Sonra dosdoğru bahçeye doğru gitti, inek çayırını geçti, yukarıya tepedeki ormana doğru, bahar evine giden yol boyunca ilerledi.

▶2◀

Arabalı Kişiler

İyi durumda bir arabaları vardı ve onu çeken de iki güzel atları. Adam boyunda olanlardan, yaşları oniki olmasına karşın birbirleriyle güreşip duran, yaşıtlarına göre çok daha güçlü ikizlere kadar boy boy altı oğulları olduğunu göz önüne alınca işlerinin yolunda olduğu düşünülebilirdi. Bunlardan başka büyük kızlar ve çok sayıda da küçük kız. Büyük bir aileydi. Daha bir yıldan az bir zaman önce bir değirmenleri olduğunu ve batı Hampshire'da dere kıyısında büyük bir evde yaşadıklarını bilmeseniz işleri gayet de yolundaydı. Dünya nimetinde büyük bir düşüş yaşamışlardı ve bu araba tüm o şeylerden geriye tek kalandı. Ancak Hio'dan geçen yollar boyunca batıya göç ederken, el konulması serbest olan açık arazilere yönelirlerken hala ümitliydiler. Eğer ailenizde pek çok sağlam beliniz ve hünerli elleriniz varsa orası güzel bir toprak olacaktı. Yeter ki hava da onlardan yana olsun ve Kızılderililer onlara saldırmasın ve bütün avukat ve bankerler New England'da kalsınlardı.

Baba, tüm gün boyunca değirmenlerin etrafında dikilip durmaktan hiç de şaşırtıcı olmayacak şekilde azıcık şişmana kaçan irice bir adamdı. Göbeğindeki bu yumuşaklık orman içlerindeki çiftlikle birlikte bir yıl bile kalmayacaktı. Zaten bunu umursadığı da söylenemezdi, çok çalışmaktan korkmazdı. Ona bugün için endişe veren yalnızca karısı, Faith idi. Bebek için zamanın geldiğini biliyordu. Ama bebek hakkında doğrudan konuşmayacağını bilmiyordu. Kadınlar bu gibi şeyleri erkeklerle konuş-

maz. Ancak kadının karnının ne kadar büyüdüğünü ve kaç ay olduğunu da biliyordu. Üstelik öğlen verdikleri molada kadın ona söylenmişti, "Alvin Miller, eğer yol üzerinde bir han görürsek, hatta yıkık dökük bir kulube de olur, sanırım biraz dinlenmem gerekecek." Bir adamın onu anlaması için filozof olmasına gerek yoktu. Ve altı oğul ve kızdan sonra, kadının nelere göğüs gerdiğini anlamamak için tuğla gibi kalın kafalı olmak gerekirdi.

Böylelikle en büyük oğlu Vigor'u yolun durumunu öğrenmesi için önden gönderdi.

New England'dan geldikleri rahatlıkla söylenebilirdi, çünkü çocuk yanına silah almamıştı. Eğer orada bir haydut olsa, genç adam asla onunla baş edemezdi ve saçları sağlam olarak geldiğine göre de onu gören herhangi bir Kızıl da olmamıştı. Detroit yolundaki Fransızlar, İngilizlerin kafa derilerine karşılık içkiyle ödeme yapıyorlardı ve eğer bir Kızıl ormanda yalnız gezen tüfeksiz bir Beyaz görürse, bu Beyaz adamın kafa derisine sahip olmak isterdi. Sırf bu yüzden bir kimsenin aklına şansın nihayet bu aileye güldüğü fikri gelebilirdi. Ancak bu Yankilerin yolun güvenli olmadığına dair herhangi bir fikri olmamasından dolayıydı. Alvin Miller da bir dakika için bile şanslı olduğunu düşünmemişti.

Vigor'un söylediğine göre üç mil ötede bir han vardı. Han ile aralarında bir nehir olması dışında bu iyi bir haber sayılabilirdi. Cılız bir nehirdi bu ve sığ kısımları tehlikeli değildi, ancak Alvin Miller suya asla güvenmemesi gerektiğini öğrenmişti. Ne kadar sakin görünürse görünsün, yanınıza sokulur ve sizi almaya çalışırdı. Faith'e geceyi nehrin bu kıyısında geçireceklerini söylemeye karar vermişti ki, kadından ufak bir inleme sesi du-

yuldu ve o an için adam böyle bir şansın kalmadığını anlamıştı. Faith ona bir düzine kanlı canlı çocuk vermişti, ancak son bebeğin doğumunun üzerinde dört yıl geçmişti ve pek çok kadına bu kadar uzun süre sonra çocuk sahibi olmak iyi gelmezdi. Çoğu kadın ölürdü. İyi bir han doğuma yardım edecek kadınlar anlamına geliyordu, bu yüzden de nehri geçmeleri gerekiyordu.

Vigor nehrin çok da büyük olmadığını söylemişti.

▸3◂

Bahar Evi

Bahar evindeki hava serin ve ağır, karanlık ve rutubetliydi. Minik Peggy orada uyuyakaldığı zamanlarda, sanki suyun altındaymış gibi zorla nefes alarak uyanırdı. Burada olmadığı zamanlarda bile su ile ilgili rüyalar görürdü. Bazı kişilerin onun bir meşale değil de sızan bir su damlası olduğunu söylemelerinin nedenlerinden biri de buydu. Ama dışarıda olduğu zamanlarda gördüğünün bir rüya olduğunu bilirdi. Burada ise su gerçekti.

Damlalar nehrin içinde duran süt kavanozlarındaki ter damlaları kadar gerçekti. Bahar evinin tabanındaki soğuk, ıslak balçık kadar gerçek. Evin ortasına kadar ilerleyen nehrin yutkunma sesi kadar gerçek.

Orayı bütün yaz boyunca serin tutan, tepeden akıp buralara kadar gelen soğuk su, tüm yol boyunca, ayın birkaç kadim hikaye duymak için dallarının yakınından geçmeye özeneceği kadar yaşlı ağaçlar tarafından gölgeleniyordu. Minik Peggy'nin de her zaman, Babası ondan nefret etmediği zamanlarda bile buraya gelmesinin nedeni buydu. Havanın nemi değil, onsuz da gayet iyi yapabilirdi. Buna sebep, içindeki o ateşin çıkıp gitmesi ve bir meşale olmak zorunda kalmamasıydı. İnsanların kendilerini gizlediği kuytu köşeleri görmesine de ihtiyaç duymuyordu böylece.

Sanki çok iyi bir şey yapıyorlarmış gibi ondan saklanıyorlardı. Kendileri hakkında hoşlanmadıkları şeyler varsa, karanlık bir köşeye gizlenirlerdi ama Peggy'nin gözlerine o karanlık yerlerin nasıl da alev alev göründü-

günü bilmezlerdi. Hala meme istediği için mısır püresini geri tükürdüğü çok küçük zamanlarında bile etrafındaki insanların ondan sakladıkları hikayelerini bilirdi. Geçmişlerinin gömülmesini istedikleri kırıntılarını ve gelecekleriden ise olmasından korktukları şeylerin kırıntılarını görürdü.

Buraya, bahar evine gelmekten hoşlanmasının nedeni de buydu. Burada o şeyleri görmesine gerek yoktu. Hatta Babasının anılarındaki o kadını bile. Burada ateşini dindiren ve ışığı söndüren o nemli, karanlık, serin havadan başka bir şey yoktu, böylece -günde birkaç dakika da olsa- Bugy adında samandan yapılma bir kuklası olan beş yaşında küçük bir kız olabiliyordu ve yetişkinlerin sırları hakkında düşünmek zorunda kalmıyordu.

Ben günahkar değilim diyordu kendi kendine. Tekrar tekrar, ancak işe yaramıyordu, çünkü öyle olduğunu biliyordu.

Pekala öyleyse, dedi kendine, günahkarın tekiyim ben. Ama artık daha fazla günahkar olmayacağım. Babamın da söylediği gibi artık ya doğruları söyleyeceğim ya da hiçbir şey söylemeyeceğim.

Beş yaşında da olsa, minik Peggy yeminini tutup da, hiçbir şey söylemeyerek daha iyi durumda olacağını biliyordu.

Bu yüzden de hiçbir şey söylemiyordu, hatta kendisine bile. Yalnızca orada, o ıslak, yosunlu masanın üzerine, Bugy'i yumruğunun içinde, boğacak kadar sıkı tutarak uzanıyordu.

Çın çın çın.

Minik Peggy uyandı ve bir anda öfkelendi.

Çın çın çın.

Bu onu öfkelendiriyordu çünkü kimse ona sormamıştı, Minik Peggy, bu demirci arkadaşa buraya yerleşmesini söylersen senin için sorun olmaz değil mi? Katiyen olmaz Baba, diyecekti eğer sormuş olsalardı. Bir demirci dükkanına sahip olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Köyünüzün gelişmesi ve başka yerlerden buraya insanların gelmesi demekti ve geldiklerinde ticaret olacaktı ve ticaret olduğunda ise babasının büyük evi bir orman konağına dönüşebilirdi. Bir orman konağının olduğu yerde ise bütün yollar, eğer yolun çok da uzağında değilse o mekana uzanacak şekilde hafifçe kıvrılacaktı. Minik Peggy, tıpkı çiftçilerin çocuklarının bir çiftliğin ritmini bildikleri gibi biliyordu bunları. Bir demircinin yanındaki han, zenginleşecek bir handı. Bu yüzden o da şöyle diyecekti, elbette, bırakın kalsın, ona toprak verin, bacasını örün, bedava yemek verin, yatağını da alabilir, böylece ben de geceleğimin altında ne olduğunu görmeye çalışan Kuzen Peter'le aynı yatakta iki büklüm yatabilirim. Tüm bunlara katlanabilirim, yeter ki siz onu bahar evinin yakınlarına sokmayın, yoksa her zaman, özellikle de suyla baş başa kalmak istediğim zamanlarda, tıslayarak inen şu yumruğun darbeleri, daima gürültü ve gökyüzünü siyaha büründüren ateşin yanışı ve yanan mangal kömürünün kokusu olur. Biraz huzur bulmak için nehri dağa doğru takip etmeyi isteyen biri için bu kadarı fazlaydı.

Elbette ki, demirciyi koymak için en iyi yer dereydi. Orada su olması bir yana, demirci dükkanı da başka herhangi bir yere konamazdı hiçbir şekilde. Demir ona nakliye gemisiyle uzaklardan ta New Netherland'dan geliyordu. Konu kömürse, aslında güzel bir çift nal ile kömür takas etmek isteyecek çok sayıda çiftçi bulunabilirdi. An-

cak su, onun ihtiyacı olan ve kimsenin ona getirmeyeceği bir şeydi. Bu yüzden elbette ki dükkanını oraya, bahar evinin olduğu tepeden aşağıya, çın çın çın seslerinin küçük kızı uyandırabileceği bir yere koyacaklardı. Böylece de içindeki ateşin sakinleşmesini sağladığı ve o ateşi neredeyse soğuk, ıslak küllere dönüştürdüğü yerde bu ateş yeniden harlanmış olacaktı.

Gök gürledi.

Bir anda kapıda bitivermişti. Şimşeğin çakışını görmeliydi. Işığın bıraktığı son gölgeyi yakalayabilmişti yalnızca ama daha fazlasının da olacağını biliyordu. Vaktin öğleyi çok da geçmediği muhakkaktı, yoksa bütün gün mü uyumuştu? Bu kara göbekli bulutlara anlam verememişti, alacakaranlığın son dakikalarını yaşıyor da olabilirdi. Hava aniden art arda parlamayı bekleyen şimşeklerle diken diken olmuştu. Bu hissi biliyordu. Bunun yakınlara yıldırım düşeceği anlamına geldiğini biliyordu.

Demircinin ahırının hala atlarla dolu olup olmadığını görmek için aşağıya baktı. Doluydu. Atlar henüz nallanmamıştı. Yol çamurla dolacaktı ve West Fork'tan gelen çiftçi iki oğluyla burada kalmıştı. Ormanı ateşe vermeye veya üzerlerine bir ağaç devirmeye veya hala anlatılıp durduğu üzere, ilk beyazların oraya yerleşmek için geldiği 90'lı yıllarda, onlarınki gibi bir çemberde beş Kuaker'in başına geldiğine benzer şekilde doğrudan üzerlerine düşmeye ve hepsini öldürüp yere sermeye hazır bir yıldırım varken eve dönme ihtimalleri de yoktu. İnsanlar hala Beşler Çemberi ve tüm olanlar hakkında konuşuyordu. Bazıları, Tanrı'nın kimsenin bunu yapamayacağını fark ederek, Kuakerların seslerini kesmek üzere onları önce yukarı kaldırarak yere çarpıp çarpmadığını merak eder-

ken, diğerleri ise Tanrı'nın doksan yedi yaşında üzerine yıldırım düşen ve o an itibarıyla ortadan kaybolan ilk Koruyucu Lord Oliver Cromwell gibi onları cennetine alıp almadığını merak ediyordu.

Hayır, o çiftçi ve büyük ve yaşlı oğulları bir başka gece kalacaklardı orada. Öyle ya, Minik Peggy bir hancının kızı değil miydi? Kızılderili çocukları avlanmayı öğrenir, zenci çocukları yük taşımayı öğrenir, çiftçi çocukları havayı tahmin etmeyi öğrenir ve bir hancının kızı da, insanlar daha kendileri bile farkında değilken kimlerin gece kalıp kalmayacağını bilirdi.

Atlar ahırda huysuzlanıyor, burunlarından soluyor ve birbirlerini fırtınaya karşı uyarıyorlardı. Minik Peggy her at grubunda sersem bir atın olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden de diğerleri neler olup bittiğini ona anlatıyordu. Kötü bir fırtına, diyorlardı. Eğer daha önce yıldırım bizi çivilemezse hepimiz sırılsıklam olacağız. Sersem at ise kişnemeyi sürdürüyor ve bu gürültü de ne, bu gürültü de ne? diye soruyordu.

Sonra gökyüzü yarıldı ve yeryüzüne suyunu boşalttı. Yaprakları ağaçlarından soydu. Çok ağır indirmişti. Çok da kalın, öyle ki minik Peggy bir anlığına demirci dükkanını göremedi ve dereye sürüklenmiş olabileceğini düşündü. Oldpappy bu derenin nasıl Hatrack nehrine doğru yol aldığını anlatmıştı ona ve Hatrack'in de Hio'ya nasıl döküldüğünü ve Hio'nun da ormanın içinden geçerek, denize karışan Mizzipy'e nasıl sokulduğunu. Oldpappy denizin nasıl bu kadar suyu içtiğini ve hazımsızlık çektiğini ve duyulabileceğiniz en gürültülü, kadim geğirtileri çıkardığını ve ortaya bulutların çıktığını söylemişti. Denizden geğirtiler geliyor, demirci dükkanı bü-

tün o yolu yüzüyor, yutuluyor, sonra tekrar geğirilerek çıkarılıyor ve minik kız günün birinde kendi işiyle meşgulken, bir bulut yarılıp içinden dükkanı düzgünce geri yerine bırakıyor ve Yaşlı Demirci Makepeace hala ortalığı çın çın çınlatıyordu.

Sonra yağmur bir nebze olsun azaldı ve küçük kız demirci dükkanının hala orada olup olmadığına baktı. Ancak görmüş olduğu o değildi. Hayır, gördüğü şey uzakta, ormanın içlerinde, Hatrack'in akıntısı yönünde, nehrin sığlaştığı yerde, bu yağmurda şu an için o sığ yeri geçme ihtimalinin olmadığı yerdeki kıvılcımlardı. Kıvılcımlar, pek çok kıvılcım ve her birinin de bir insan olduğunu biliyordu. Bunu bir daha yapmamayı öyle kolay kolay düşünemezdi, yalnızca kalpateşlerini görmesi yetiyordu ve daha da yakından bakıyordu. Belki gelecek, belki de geçmiş, bütün vizyonlar beraberce kalpateşinde yaşardı.

Gördüğü şey hepsinin kalbinde de aynıydı. Sular yükselirken, Hatrack'in ortasında bir araba ve sahip oldukları her şey o arabanın içinde olan insanlar.

Minik Peggy çok fazla konuşmazdı, ama herkes onun meşale olduğunu bildiğinden, bir konuda ne anlattığını dinlerlerdi. Özellikle de bu tür konularda. Kuşkusuz bu bölgedeki koloniler çok eskiydi, Peggy'nin kendisinden çok daha eski, ama herhangi birinin arabası sele kapıldığında bunun herkesin kaybı olduğunu henüz unutmamışlardı.

Çimenli tepeden aşağıya hızla inmek için fırladı. Kaplumbağa deliklerinden atlıyor ve sarp yerlerden kayarak iniyordu. Uzaktaki o kalpateşlerini görmesinden demirci dükkanına varıp olanları anlatmasına kadar ge-

çen zaman yirmi saniye sürdü. West Fork'tan gelen çiftçi, evvelce yaşadığı daha kötü fırtınalar hakkındaki hikayesinin bitmesi için bekletti onu. Ancak Makepeace, minik Peggy hakkında her şeyi biliyordu. Kızın anlattıklarını dinlemiş ve oradaki çocuklardan nalları takılmış olsun olmasın kendilerine birer at eyerlemelerini söylemişti. Hatrack sığlığında kalmış kişiler vardı ve gevezelik edecek zamanları yoktu. Minik Peggy onları görme fırsatı bile bulamamıştı. Makepeace onu babasını ve oradaki bütün ustaları ve ziyaretçileri getirmesi için büyük eve göndermişti. Zamanında, içlerinden biri dünyada bütün sahip olduklarını bir arabaya doldurup arabayı dağ yollarından geçirerek ve ormanlara inerek batıya gitmemiş miydi? İçlerinden biri nehrin arabayı yuttuğunu, onu alıp götürmek istediğini hissetmemiş miydi? Anlaşılacağı üzere o zamanlar durum böyleydi. İnsanlar diğer insanların sorunlarının her parçasını sanki kendilerininmişçesine hızla fark ediyorlardı.

▸4◂

Hatrack Nehri

Vigor arabayı itmelerinde çocuklara öncülük ederken, Eleanor da atları akıntının ters yönüne çekmeye uğraşıyordu. Alvin Miller ise küçük kızları uzak kıyıdaki güvenli bir yere taşımakla meşguldü. Akıntı ona pençelerini çıkaran, bebeklerini senden alacağım, hepsini alacağım, diye fısıldayan bir canavar gibi görünüyordu. Ama Alvin hayır diyordu. Kıyıya doğru ulaşınaya gayret ederken, dünyadaki bütün kederin gözyaşlarına dönüşmüş hali gibi görünen yağmur damlaları yüzlerine akan, çamura bulanmış kızlarını karşı kıyıya bırakana kadar vücudundaki her kasla bu fısıltıya hayır diyordu.

Faith'i de karnındaki bebeğiyle birlikte karşı kıyaya taşımalıydı. Ancak kadın milim bile kımıldamak istemiyordu. İçeride öylece duruyor, araba yan yattıkça ve sarsıldıkça kendisini yüklere ve mobilyalara karşı korumaya alıyordu. Yıldırım düşüyor ve dallar kırılıyordu. Dallardan biri bezi yırtmış ve arabanın içini suyla doldurmuştu ama Faith gözlerini bir noktaya dikmiş ve eklemleri beyazlayana kadar tutunabilmişti. Alvin kadının gözlerinden, onu dışarı çıkarmak için söyleyeceği hiçbir şeyin olmadığını anlamıştı. Faith ve doğmamış bebeği dışarı çıkarmanın yalnızca tek yolu vardı ve o da arabayı akıntıdan çıkarmaktı.

"Atların dayanacak gücü kalmadı, Baba," diye bağırdı Vigor. "Sendeliyorlar ve ayaklarının kırılması an meselesi."

"Atlar olmadan buradan çıkamayız!"

"Atlar önemli değil, Baba. Onları burada bırakalım ve arabayla birlikte atları da terk edelim gitsin!"

"Annen arabayı bırakmaz."

Vigor'un gözlerinden, anladığını görmüştü. Arabadaki eşyaları kurtarmak için ölüm riskini göze almaya değmezdi. Ama Anne için değerdi.

"Öyleyse," dedi Vigor. "Hayvanlar kıyıdan daha güçlü çekebilir. Suyun içindeyse yapabilecekleri bir şey yok."

"Oğlanlara söyle onları çözsünler. Ama önce arabayı tutması için ağaçlardan birine bir ip bağlayın!"

İkizler Wastenot ve Wantnot'ın kıyıdaki irice bir ağaca ipi bağlaması iki dakika bile sürmemişti. David ve Measure atları tutan teçhizata bir başka ip bağlarken, Calm ise onların arabayı tutmasını sağlayan ipleri kesmişti. Çocuklar, işlerini düzgün şekilde yapıyor, Vigor bağırarak talimatlar veriyor, Alvin ise arabanın arkasında durmuş çaresizlik içinde, bebeği doğurmamaya gayret eden, onları cehenneme yollamaya uğraşan Hatrack Nehri'nin tam ortasındaki Faith'e bakarak, olan biteni seyrediyordu.

Vigor nehrin çok da sorun olmadığını söylemişti ki yukarıda bulutlar birikti ve yağmur indirmeye başladı. Hatrack sorun haline gelmeye başlamıştı nihayet. Böyleyken bile geçmeleri mümkünmüş gibi görünüyordu. Atlar kuvvetle yürüyordu ve Alvin dizginleri elinde tutan Calm'a, "Kaybedecek bir dakikamız bile yok," demişti nehir çılgına dönmeden hemen önce. O an nehrin hızı ve kuvveti iki kat artmıştı ve atlar panikledi, yönlerini kaybederek birbirlerini zıt tarafa çekmeye başladılar. Çocuklar nehre atlayıp onları kıyıya yönlendirmeye uğraştıkları

anda arabanın momenti kayboldu ve tekerlekler çamura saplanarak sıkıştı. Nehir geleceklerini biliyormuş da en büyük gazabını içine girdikleri ve dışarı çıkamayacakları ana saklamış gibiydi.

"Dikkat et! Dikkat et!" diye bağırdı Measure kıyıdan.

Alvin nehrin aklında ne gibi bir şeytanlık olduğunu anlamak için akıntının yukarı kısmına baktı ve fırtınada kopmuş kocaman bir ağacın tıpkı bir şahmerdan gibi kök kısmı doğrudan arabanın tam ortasını, bebeğini doğurmak üzere olan Faith'in oturduğu yeri gösterecek şekilde uzunlamasına yüzdüğünü gördü. Alvin ne yapacağını düşünemiyordu, hatta hiçbir şey düşünemiyordu. Tüm gücünü toplayarak karısının ismini haykırdı. Belki de kalbinin derinlerinde onun ismini zikretmekle onu hayatta tutabileceğine inanıyordu, ama bunun için hiçbir umut yoktu, hem de hiç.

Sadece Vigor umutsuzluk nedir bilmiyordu. Vigor ağaç beş metreden daha yakına geldiği anda vücudu ağacın zıt yönünde kökün üzerine düşecek şekilde dereye atladı. Atlayışının momenti kökü az da olsa döndürmüş ve yuvarlanmasını sağlamış ve onu arabadan başka yöne çevirmişti. Vigor da onunla birlikte, suyun altında kalacak şekilde dönüyordu. Ama yaptığı şey işe yaramıştı. Ağacın ucundaki kök arabayı ıskalamış ve ağacın gövdesi arabaya yandan bir darbe vurmuştu.

Ağaç akıntının karşı tarafına doğru sıçramış ve kıyıdaki bir kayaya sertçe çarpmıştı. Alvin yirmi beş metre kadar uzaktaydı, ama o günden bu yana hafızasında tüm bunlar sanki hemen oracıkta olmuş gibi görüyordu. Ağaç kayaya çarptığı sırada Vigor arada kalmıştı. Bir ömür gibi

süren tek bir an içinde Vigor'un gözleri şaşkınlık içinde açılıyor, ağzından kanlar fışkırıyor, onu öldüren ağaca da sıçrıyordu. Daha sonra Hatrack Nehri ağacı akıntının dışına atıverdi. Vigor'un tıpkı bir ziyaret sonrası komşunun salladığı el gibi havaya kalkmış duran köklere dolanmış kolu dışındaki bütün vücudu suyun altındaydı.

Alvin, oğlunun ölümünü izlemekle öylesine meşguldü ki, kendi başına da aynı şeyin geldiğini fark etmemişti. Ağacın vurduğu darbe saplanan tekerleklerin hareket etmesine yetmişti ve akıntı arabayı hareketlendirmiş, derenin aşağısına doğru taşımıştı. Alvin arabanın arka kısmına tutunmuş, Faith içeride ağlıyor, Eleanor sürücü koltuğundan ciğerlerinin yettiğince bağırıyor ve kıyıdaki çocuklar da haykırıyordu: "Tutunun! Tutunun! Tutunun!"

İp tutmuştu, bir ucu güçlü bir ağaca, diğer ucu ise arabaya bağlı olan ip tutmuştu. Nehir arabayı akıntı yönünde sürükleyememişti. Bunun yerine, tıpkı bir çocuğun ipin ucuna bağladığı taş gibi onları kıyıya doğru savurmuştu. Araba titreyerek durduğunda, kıyının karşısında, ön kısmı akıntıya bakar haldeydi.

"İp tuttu!" diye bağırdı oğlanlar.

"Tanrı'ya şükür!" diye bağırdı Eleanor.

"Bebek geliyor," diye fısıldadı Faith.

Alvin'in ise bütün duyabildiği, ilk oğlunun boğazından çıkan son ses, o soluk haykırış, bütün görebildiği suda dönüp duran ağaca dolanmış kolu ve bütün söyleyebildiği ise tek bir kelime, tek bir komuttu. "Ölme," diye mırıldandı. Vigor daha önce her dediğini dinlemişti onun. Çalışkandı, gönüllü bir yoldaştı, bir oğuldan çok bir arkadaş veya kardeş gibiydi. Ancak bu kez oğlunun

söz dinlemeyeceğini biliyordu. Yine de fısıldıyordu. "Ölme."

"Güvende miyiz?" diye sordu Faith, sesi titreyerek.

Alvin kederini yüzünden silmeye çalışarak ona döndü. Vigor'un onu ve bebeğini kurtarmak için ödediği bedeli bilmesinin bir anlamı yoktu. Bebek doğduktan sonra bunu öğrenecek yeterince zamanı olacaktı. "Arabadan çıkabilecek misin?"

"Sorun ne?" diye sordu Faith, yüzüne bakarak.

"Dehşete kapıldım. Ağaç bizi öldürebilirdi. Arabadan çıkabilecek misin, şu an kıyının hemen karşısındayız?"

Eleanor arabanın ön kısmından eğildi. "David ve Calm kıyıda bekliyor. Yukarı çıkmana yardım edebilirler. İpler arabayı tutuyor Anne, ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilir?"

"Hadi Anne, yalnızca bir adım," dedi Alvin. "Eğer kıyıda güvende olduğunu bilirsek arabayla daha iyi ilgilenebiliriz."

"Bebek geliyor," dedi Faith.

"Burada olmasındansa kıyıda olması daha iyi," dedi Alvin sertçe. "Hadi kalk şimdi."

Faith ayağa kalktı, beceriksizce öne doğru tırmandı. Alvin de, eğer tökezlerse kadını tutmak için arabanın arkasından tırmandı. Kadının göbeğinin düşmüş olduğunu o bile görebiliyordu. Bebek daha şimdiden gün yüzüne çıkmak için zorluyor olmalıydı.

Kıyıdakiler yalnızca David ve Calm değildi. Yabancılar da vardı. Yetişkin adamlar ve birkaç at. Hatta küçük bir araba da vardı. Alvin'in bu adamların kim olduğu veya olanları nasıl öğrenip de geldikleri hakkında hiçbir fik-

ri yoktu, ancak tanışma faslıyla kaybedecek vakitleri yoktu. "Oradakiler! Handa ebe var mı?"

"Goody Guester doğum yaptırıyor," dedi adamlardan biri. Kolları öküz ayağına benzeyen iri bir adam. Bir demirciydi belli ki.

"Karımı arabadan çıkarabilir misiniz? Hiç vakit yok." Alvin doğum yapmak üzere olan bir kadının önünde doğum hakkında bu kadar açık konuşmanın erkekler için utanç verici bir şey olduğunu biliyordu. Ancak Faith aptal değildi. Hangisinin daha büyük bir sorun olacağının farkındaydı. Ona bir yatak ve işini bilen bir ebe bulmak, bu konuda sessiz sedasız oturmaktan çok daha önemliydi.

David ve Calm bekleyen arabadan inen annelerine yardım ederken çok dikkatliydiler. Faith ağrı içinde bocalıyordu. Doğum yapmak üzere olan bir kadının bir arabanın oturma yerinden bir nehir kıyısına adım atmaması gerektiği muhakkaktı. Eleanor sanki ikizler haricindeki oğlanların hepsinden küçük değilmiş gibi annesinin hemen arkasında olan biteni yönetiyordu. "Measure! Kızları bir araya topla. Onlar da arabaya bizimle binecek. Sizler de öyle, Wastenot ve Wantnot! Büyük oğlanlara yardım edebileceğinizi biliyorum, ama ben Annemle beraberken sizden küçük kızlara göz kulak olmanızı istiyorum." Eleanor asla hafife alınacak biri olmamıştı ve durum, daha önceleri onun sözünü dinlediklerinde yaptıkları gibi ona Aquitaine'li Elanor demeyecekleri kadar ciddiydi. Küçük kızlar bile atışmalarından vazgeçmiş ve kendilerine çeki düzen vermişlerdi.

Eleanor bir anlığına kıyıda duraksadı ve babasının durduğu yere, arabanın oturağına baktı. Akıntının aşağı

kısmına göz gözdirdi, sonra yine babasına baktı. Alvin soruyu anlamıştı ve kafasını iki yana salladı. Faith'in Vigor'un fedakarlığını bilmesi gerekmiyordu. Alvin'in gözleri istemeden yaşla dolmuştu, Eleanor'unkiler ise dolmadı. Eleanor yalnızca on dört yaşındaydı, ama ağlamak istemediğinde ağlamazdı.

Wastenot atları dehledi ve ufak araba sarsılarak ilerlemeye başladı. Küçük kızlar onu sıvazladıkça ve yağmur yağdıkça Faith ürküyordu. Faith'in bakışı kocasına ve nehre tekrar dönerken bir ineğinki kadar kasvetli ve şuursuzdu. Doğum gibi zamanlarda, diye düşündü Alvin, kadınlar vücudu yönetimi devraldığı ve aklının işini yaptığı için uyuşuk-beyinli bir canavara dönüşüyor. Bu ağrıya başka nasıl dayanabilirdi ki? Sanki yeryüzünün ruhu, tıpkı hayvanların ruhuna sahip olduğu gibi, onu da tüm dünyadaki yaşamın bir parçası yapacak şekilde, ailesinden, kocasından, insan ırkının tüm dizginlerinden kurtararak, olgunluk ve harman ve hasat ve kanlı ölüm vadisine doğru götürüp ruhunu ele geçirmiş gibiydi.

"Artık güvende olacak," dedi demirci. "Arabanızı çekmek için burada atlarımız da mevcut."

"Hava duruluyor," dedi Measure. "Yağmur azaldı ve akıntı da güçlü değil artık."

"Karınız kıyıya ayak basar basmaz, akıntının gücü azaldı, dedi dostane görünüşlü çiftçi. "Yağmur ise azalıyor, orası kesin."

"Siz sudayken en kötü halindeydi," dedi demirci. "Ama şimdi iyisiniz. Kendinizi toparlayın, dostum, yapacağınız işler var."

Alvin o anda ağlıyor olduğunu fark edecek kadar kendine gelmişti. Yapılacak işler var, bu doğru, tut ken-

dini Alvin Miller. Bir bebek gibi bağıra çağıra ağlayacak kadar zayıf bir insan değilsin. Başkaları bir düzine çocuğunu kaybetse de hayatına devam ediyor. On iki çocuğun vardı ve Vigor her ne kadar evlenip çocuk sahibi olmasa da bir erkek gibi yaşadı. Belki de, Alvin'in Vigor çok asilce öldüğü için ağlaması gerekiyordu. Belki de ağlıyordu çünkü çok ani olmuştu.

David demircinin koluna dokundu. "Onu bir dakikalığına yalnız bırakın," dedi yavaşça. "En büyük ağabeyimizi kaybedeli daha on dakika bile olmadı. Nehirde yüzen bir ağaca dolandı."

"Dolanma filan değildi," dedi Alvin sertçe. "O ağacın üzerine atladı ve arabamızı kurtardı ve anneniz de o arabanın içindeydi! Nehir ondan öcünü aldı, yaptığı buydu, onu cezalandırdı."

Calm sakince oralı adamla konuşuyordu. "Nehir onu şu yukarıdaki kayaya sürükledi." Hepsi de oraya baktı. Kayanın üzerinde herhangi bir kan lekesi yoktu, çok masum görünüyordu.

"Hatrack'in şeytani eğilimleri vardır," dedi demirci, "ama daha önce hiç bu kadar kızdığını görmemiştim. Oğlunuz için üzgünüm. Akıntının aşağısında suyun yavaş aktığı düz bir bölge var, oğlunuz mutlaka orada duracaktır. Nehrin taşıdığı her şey orada kalır. Fırtına izin verdiğinde gider ve şeyi, yani oğlunuzu geri getirebiliriz."

Alvin gözyaşlarını koluna sildi, ama kolları sırılsıklam olduğu için çok da işe yaramamıştı bu. "Bana bir dakika daha verin ve kendi üzerime düşeni yapayım," dedi Alvin.

İki at daha bağladılar ve bu dört canavar zayıflayan akıntıya karşı arabayı çekerken zorlanmadı. Araba tekrar

yola çıkacak hale gelinceye kadar, güneş de yüzünü göstermişti.

"Ne yapacağı belli olmuyor," dedi demirci. "eğer buralarda havanın durumundan hoşlanmadıysan, oturup bekleyeceksin, çünkü mutlaka değişiyor."

"Bu seferki öyle değil," dedi Alvin. "Bu fırtına özellikle bizim gelmemizi bekledi."

Demirci kolunu Alvin'in omzuna koydu ve nazikçe konuştu. "Darılmayın ama bayım, bu çok saçma bir lakırdı."

Alvin omuz silkti. "Bu fırtına ve bu nehir bizi istedi."

"Baba," dedi David, "yorgun ve üzüntülüsün. En iyisi hana gidene ve Annemin nasıl olduğunu görene kadar sakinleşmeye çalış."

"Bebek bir erkek olacak," dedi Baba. "Göreceksiniz. Yedinci oğlun yedinci oğlu olacaktı o."

Beklendiği gibi, demircinin ve diğer adamların ilgisini çekmişti bu. Herkes yedinci oğlun Tanrı vergisi bazı yetenekleri olduğunu biliyordu, ancak yedinci oğlun yedinci oğlu, sahip olup olabileceğiniz en güçlü çocuktu.

"Bu, işleri değiştirir," dedi demirci. "O bir su bulucu[2] olarak doğacaktır kuşkusuz ve su da bundan nefret eder." Diğerleri ihtiyatla başını salladı.

"Su elinden geleni yaptı," dedi Alvin. "Elinden geleni yaptı ve her şey bitti. Elinde olsaydı Faith'i ve bebeği öldürecekti. Ama öldüremediği için, oğlum Vigor'u aldı.

---

[2] *Dowser*, eski dönemlerde çubukla yeraltı suyu arayıp bulan kimse. Kitaba göre yedinci oğlun en güçlü özelliklerinden biri ÇN

Şimdi bebek doğunca altıncı oğul olacak, çünkü hayatta kalan yalnızca beş oğlum var."

"Bazıları ilk altı oğlun hayatta olup olmamasının bir şeyi değiştirmeyeceğini söyler," dedi çiftçilerden biri.

Alvin hiçbir şey söylemedi, ama durumun bütünüyle farklı olduğunu biliyordu. Bu bebeğin mucize bir çocuk olacağını düşünüyordu ama nehir bunun önlemini almıştı. Eğer su sizi bir şekilde durdurmazsa, bir başka yolla durdurur. Mucize bir çocuk beklememeliydi. Bedeli çok ağır olmuştu bunun. Eve gidene kadar gözlerinin önünde sadece köklere dolanıp kalmış, kum fırtınasına yakalanmış yaprak gibi akıntının içinde bata çıka, Hatrack'in ölümcül susuzluğunu dindirmek için ağzından kanlar süzülerek ilerleyen Vigor'un görüntüsü vardı.

▸5◂

Cenin Zarı

Minik Peggy pencerede duruyor, fırtınayı seyrediyordu. Bütün kalpateşlerini görebiliyordu, özellikle de bir tanesini, çok parlak, baktığında güneş gibi olanı. Ama etraflarında bir karanlık vardı. Hayır yalnızca kara değildi bu, bir hiçlikti, sanki Tanrı'nın evreni yaratmayı bitirmediği bir kısmı gibiydi ve bu hiçlik, sanki onları birbirlerinden koparacak ve onları yutacakmış gibi hızla etraflarında yayılıyordu. Minik Peggy bu hiçliğin ne olduğunu biliyordu. Sıcak sarı kalpateşlerini gördüğü zamanlarda, daha başka üç renk de görürdü. Toprağın zengin, koyu turuncusu. Havanın açık grisi. Ve suyun koyu siyah boşluğu. Şu an, onların arasına giren işte bu suydu. Nehri hiç böyle siyah, kudretli ve korkunç görmemişti. Kalpateşleri bu gece siyahında ufacık kalıyorlardı.

"Ne görüyorsun, çocuğum?" dedi Oldpappy.

"Nehir onları alıp götürecek," dedi minik Peggy.

"Umarım öyle olmaz."

Minik Peggy ağlamaya başladı.

"İşte, çocuğum," dedi Oldpappy. "Çok uzakları görmek her zaman için o kadar da muhteşem bir şey değil."

Kız başını salladı.

"Ama belki de düşündüğün kadar kötüsü olmayacak."

Tam o sırada, kalpateşlerinden birinin ayrıldığını ve karanlığa yuvarlandığını gördü. "Ah!" diye bağırdı, ışığı yakalayabilecek ve yerine geri koyabilecekmiş gibi elini

uzatırken. Elbette ki yapamamıştı. Görüşü ne kadar uzun ve berrak olsa da, uzanışı kısaydı.

"Kayıp mı olmuşlar?" diye sordu Oldpappy.

"Bir tanesi," diye fısıldadı Peggy.

"Makepeace ve diğerleri oraya hala ulaşmadı mı?"

"Az evvel," dedi. "İp tutuyor. Şu an güvendeler."

Oldpappy ona bunları nasıl gördüğünü veya ne gördüğünü sormuyordu. Yalnızca omuzlarını sıvazladı. "Çünkü onlara sen söyledin. Bunu unutma, Margaret. Yalnızca biri kaybolmuş, ama eğer görmemiş olsaydın ve yardım göndermeseydin, hepsi de ölmüş olabilirdi."

Kız başını iki yana salladı. "Onları daha erken görebilirdim, Oldpappy, ama uyuyakaldım."

"Kendini mi suçluyorsun?" diye sordu Oldpappy.

"Karılı Mary'nin beni ısırmasına izin vermeliydim. O zaman Babam da böylesine öfkelenmezdi ve ben de bahar evine gitmezdim. O zaman da uykuya dalmazdım ve o zaman da yardımı zamanında göndermiş olurdum -"

"Hepimiz kendimizi suçlamak için böyle papatya halkaları oluşturabiliriz, Maggie. Bunun hiçbir anlamı olmaz."

Ama o bunun bir anlamı olduğunu biliyordu. Bir yılana basmadan önce sizi uyarmadığı için kör bir insanı suçlayamazsınız, ama size bu konuda hiçbir şey söylememiş, gözleri sağlıklı birini elbette ki suçlayabilirsiniz. Diğer insanların göremediklerini gördüğünü fark ettiğinden beri görevinin ne olduğunu biliyordu kız. Tanrı ona özel gözler vermişti, bu yüzden görmeli ve insanları uyarmalıydı. Yoksa şeytan onun ruhunu çalabilirdi. Şeytan veya o kapkara deniz.

"Hiçbir anlamı yok," diye mırıldandı Oldpappy. Sonra, sanki arkasından bir tüfekle dürtülmüş gibi ara vermeden devam etti ve şöyle dedi, "Bahar evi! Bahar evi, elbette ya." Kızı yakına çekti. "Dinle beni minik Peggy. Bunların hiçbiri senin hatan değil ve bu doğru. Hatrack'in içinde akan su, aynı zamanda bahar evinin deresinde de akıyor, hepsi aynı su, dünya üzerindekilerin hepsi de aynı. Onların ölmesini isteyen de aynı su. Senin onları uyarabileceğini ve yardım göndereceğini biliyordu. Bu yüzden sana şarkı söyledi ve uykuya dalınanı sağladı."

Bunlar küçük kıza az da olsa anlamlı gelmişti, öyle olduğu kesindi. "Bu nasıl olabilir, Oldpappy?"

"Bu onun doğasında var. Bütün evren yalnızca dört tür maddeden yapılmıştır, minik Peggy ve her biri de kendi yöntemini uygulamak ister." Peggy kalpateşleri parladığında gördüğü dört rengi düşündü. O da bu dördünü Oldpappy'nin onları adlandırdığı şekilde biliyordu. "Ateş nesneleri sıcak ve parlak yapar ve onları tüketir. Hava nesneleri serin yapar ve her yere gizlice sokulmalarını sağlar. Toprak nesneleri sert ve sağlam yapar, böylelikle ömürlerini sürdürmelerini sağlar. Ancak su, nesneleri parçalar, gökyüzünden düşer ve taşıyabildiği her şeyi uzaklara taşır, uzaklara ta denize kadar. Eğer su kendi yöntemini uygulasaydı, tüm dünya dümdüz, suyun ulaşamayacağı hiçbir yeri olmayan koskoca bir okyanus olacaktı. Her şeyi ölü ve düz. Senin uyumanın sebebi de bu. Su bu yabancıları, her kimseler, parçalamak istedi. Onları parçalamak ve öldürmek. Senin uyanmış olman hiçbir şekilde mucize değil."

"Demircinin çekici beni uyandırdı," dedi minik Peggy.

"İşte bu, öyleyse, anlıyor musun? Demirci demirle çalışıyordu, toprağın en sert hali ve körüklerin şiddetli hava üflemesiyle ve çok sıcak bir ateşle bacanın dışındaki otları yaktı. Su, durdurmak için ona ulaşamadı."

Minik Peggy inanmakta güçlük çekiyordu ama böyle olmalıydı. Demirci onu ıslak bir uykudan uyandırmıştı. Ona yardım etmişti. Demircinin bu kez onun dostu olduğunu bilmek, sizleri sevindirmiş olmalı.

Alt kattaki sundurmada bağrışmalar vardı ve kapılar açılıp kapanıyordu. "Bazıları çoktan gelmiş," dedi Oldpappy.

Minik Peggy altkattaki kalpateşlerini gördü ve içlerinde en büyük korku ve acıyı taşıyanı buldu. "Bu anneleri," dedi minik Peggy. "Bebeği doğmak üzere."

"Bu talih değil de ne. Birini kaybetmiş ve şimdi ölümle yaşamı takas etmek için bir bebeğin var." Oldpappy aşağıya gidip olan bitene yardım etmek için ayaklarını sürte sürte uzaklaştı.

Minik Peggy ise uzakta duran şeye bakarak orada öylece duruyordu. O kayıp kalpateşi tam olarak kaybolmamıştı ve kesindi bu. Çok uzaklarda onun, her ne kadar nehrin karanlığı onu kaplamak da istese hala yanıyor olduğunu görebiliyordu. Ölmemişti. Sadece uzaklaşmıştı ve belki birileri ona yardım edebilirdi. Sonra hızla odadan çıktı, acele içinde Oldpappy'i geçti, gürültüyle aşağıya indi.

Annesi, tam büyük odaya girecekken onu kolundan yakaladı. "İçeride doğum var," dedi Anne, "ve bizim sana ihtiyacımız var."

"Ama Anne, akıntıya kapılan kişi hala hayatta!"

"Peggy, hiç vaktimiz yok bunun--"

Aynı yüze sahip olan iki oğlan da konuşmaya dahil olmuştu. "Akıntıya kapılan!" diye bağırdı biri.

"Hala hayatta!" diye bağırdı diğeri.

"Nereden biliyorsun ki!"

"Hayatta olamaz!"

Öylesine art arda konuşuyorlardı ki, Annenin onları duyabilmek için yatıştırması gerekti. "O Vigor, bizim ağabeyimiz, nehirde sürüklendi --"

"Hala hayatta," dedi minik Peggy, "ama nehir onu ele geçirmiş."

İkizler doğrulaması için Anneye baktı. "Ne söylediğini biliyor mu bu, Goody Guester?"

Anne başını salladı ve çocuklar kapıya kadar birbirleriyle yarıştı. Bir taraftan da bağırıyorlardı, "O hayatta! O hala hayatta!"

"Emin misin?" diye sordu Annesi şiddetle. "Eğer öyle değilse, onların kalplerine ümit sokmak zalimce olur."

Annesinin parlayan gözleri minik Peggy'i korkutmuştu ve ne diyeceğini bilememişti.

O anda, Oldpappy arkadan yaklaştı. "Peki, Peg," dedi, "eğer görmese birinin nehirde sürüklendiğini nereden bilecek?"

"Biliyorum," dedi Anne. "Ancak bu kadın çok uzun zamandır doğum için bekliyor ve ben de bebekle ilgilenmek zorundayım, öyleyse gel minik Peggy, bana ne gördüğünü söylemelisin."

Minik Peggy'i mutfaktan çıkarıp, Baba ve Annenin ziyaretçiler geldiğinde uyuduğu yatak odasına götürdü. Kadın, derin ve ciddi gözleri olan uzun boylu bir kızın

elini sımsıkı tutarak yatakta yatıyordu. Minik Peggy bu insanların yüzlerini tanımıyordu, ama onların ateşini tanımıştı, özellikle de annenin acı ve korkusunu.

"Biri bağırıyordu," diye fısıldadı kadın.

"Sakin olun," dedi Anne.

"Onun hala hayatta olduğunu söylüyordu."

Ciddi duruşlu kız kaşlarını kaldırarak Anneye baktı. "Öyle miydi, Goody Guester?"

"Kızım bir meşaledir. Onu buraya, bu odaya bu yüzden getirdim. Bebeği görmesi için."

"Oğlumu görüyor mu? Hayatta mı o?"

"Ona söylemediğini sanıyordum, Eleanor," dedi Anne.

Ciddi duruşlu kız başını iki yana salladı.

"Arabadayken gördüm. Hala hayatta mı?"

"Söyle ona Margaret," dedi Anne.

Minik Peggy döndü ve çocuğun kalpateşine baktı. Bu tür bir görme yeteneğinde duvarların önemi yoktu. Alev, çok uzakta da olsa hala oradaydı. Bu kez, durduğu yerde biraz daha yakına sokuldu, yakından baktı. "Suda. Her yanı köklere dolanmış."

"Vigor!" diye bağırdı yataktaki kadın.

"Nehir onu istiyor. Nehir bağırıyor, öl, öl, öl."

Anne kadının koluna dokundu. "İkizler diğerlerine söylemek için gitti. Bir arama ekibi oluşturulacak."

"Bu karanlıkta!" diye fısıldadı kadın küçümseyerek.

Minik Peggy tekrar konuştu. "Dua ediyor sanırım. Yedinci oğul diyor."

"Yedinci oğul," diye fısıldadı Eleanor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Anne.

"Eğer bu bebek bir erkekse," dedi Eleanor, "ve Vigor hala hayattayken doğarsa, hepsi hayatta olacağı için yedinci oğlun yedinci oğlu olur."

Anne nefesini tuttu. "Pek tabii ki nehir de--" dedi. Fikrini tamamlamasına gerek yoktu. Bunun yerine minik Peggy'nin ellerini aldı ve onları yataktaki kadına götürdü. "Bebeğe bak ve ne gördüğünü söyle."

Minik Peggy bunu önceden de yapmıştı elbette. Bu, yani doğum zamanı henüz doğmamış olan çocuğa bakmak meşalelerin başlıca kullanılma şekliydi. Kısmen bebeğin rahimde nasıl durduğunu görmek içindi bu, ama aynı zamanda meşale, çocuğun kim olduğunu, ne olacağını söyleyebilir, gelecek zamana dair hikayeler anlatabilirdi. Daha kadının göbeğine dokunmadan, bebeğin kalpateşini görebiliyordu. Daha önce görmüş olduğu bir kalpateşiydi bu. Öylesine sıcak ve parlaktı ki, annesinin ateşiyle kıyaslandığında tıpkı güneşle ay gibilerdi. "Bu bir erkek," dedi.

"Öyleyse bırakın bu çocuğu doğurayım," dedi anne. "Vigor hala soluk alıyorken o da nefes alsın!"

"Bebek nasıl duruyor?" diye sordu Anne.

"Doğru şekilde," dedi minik Peggy.

"Başı önde mi? Yüzü aşağıda mı?"

Minik Peggy başını salladı.

"Öyleyse niye gelmiyor?" diye sordu Anne.

"O gelmemesini söylüyor," dedi minik Peggy bebeğin annesine bakarak.

"Arabadayken," dedi anne. "Geliyordu ve ben de istirham duası ettim."

"Bana bunu hemen söylemeliydin," dedi Anne sertçe. "Benden yardım etmemi istiyorsun ve bebeğe istirhamda bulunduğunu söylemiyorsun. Ne kadınsın!"

Pek çok genç çocuk duvar dibinde gözlerini açmış bakıyordu ve kadının hangisini kastettiğini hiçbiri anlamamıştı.

"Biriniz bana duvarda asılı olan çandan, demir anahtarı getirsin."

En iri olanları anahtarı beceriksizce çengelden aldı ve çanla birlikte kapıp getirdi.

Anne geniş çanı ve anahtarı kadının göbeğinin üzerine sarkıttı ve yavaşça bir tekerleme okudu:

"İşte çember, açılmış geniş,
İşte anahtar dışarı çıkmak için,
Toprak olsun demir, alevler parlasın,
Sudan gelsin öyleyse havaya düşsün. "

Kadın ani bir acıyla haykırdı. Anne anahtarı fırlattı, çarşafı geriye sıyırdı, kadının dizlerini kaldırdı ve minik Peggy'e bakmasını söyledi sertçe.

Minik Peggy kadının rahmine dokundu. Çocuğun zihni, bir baskı hissi ve açık havaya çıktıkça artan soğuk dışında boştu. Ama tam da zihnindeki o boşluk kızın bir daha asla belirgin şekilde görülemeyecek şeyleri görmesini sağlamıştı. Çocuğun önünde ilk seçenekleri duruyor, her saniye etrafındaki dünyaya ait milyonlarca fırsatı bertaraf etmek için bekleyen hayatına dair milyarlarca milyarlarca yol açılıyordu. Her birinde de, kızın o anın düşünceleriyle bakınca titreyen bir gölge olarak ara ara görebildiği, hiçbir şekilde berraklaşmayan bir gelecek yatıyordu. Ancak burada, birkaç kıymetli an içerisinde minik Peggy onları kesin bir şekilde görebilmişti.

Ve kız her bir yolun sonunda ölümü görüyordu. Boğuluyordu, boğuluyordu, bu çocuğun geleceğine giden her yolunun sonunda suyla ölüm duruyordu.

"Ondan niye bu kadar nefret ediyorsun!" diye bağırdı minik Peggy.

"Ne?" diye sordu Eleanor.

"Hişt," dedi Anne. "Bırak ne görüyorsa söylesin."

Doğmamış çocuğun içinde, kalpateşini çevreleyen suyun karanlık lekesi öylesine güçlüydü ki minik Peggy çocuğun yutulabileceğinden korkmuştu.

"Bırak da biraz nefes alsın!" diye bağırdı minik Peggy.

Anne elini içeri uzattı, kadını yaralamayı göze alarak bebeği boynundan yakaladı ve güçlü parmaklarıyla onu dışarı çekti.

O anda, karanlık su çocuğun zihninden geri çekilince ve daha ilk nefesi almadan önce, minik Peggy su içindeki on milyon ölümün uzaklaşıp gittiğini görmüştü. İlk kez olarak, yolların bazıları açılmıştı, yolların bazıları göz kamaştırıcı bir geleceğe doğru ilerliyordu. Ve o yolların hiçbiri de erken ölümlerle sonlanmıyordu. Tüm bu yollarda, minik Peggy kendisini de tek bir şey yaparken görüyordu.

O şeyi de yapmıştı. Ellerini gevşemekte olan göbeğin üzerinden çekti ve annenin kollarının altına daldırdı. Bebeğin kafası nihayet görünmüştü ve üzeri hala kanlı bir cenin zarı, annesinin rahmindeyken içinde yüzdüğü yumuşak deri keseden bir parça ile kaplıydı. Ağzı açıktı, kesenin üzerinden nefes almaya çalışıyordu, ama kese yırtılmıyordu, bu yüzden de bebek nefes alamıyordu.

Minik Peggy bebeğin geleceğinde kendisini yapıyor olarak gördüğü şeyi yaptı. Uzandı, cenin zarının bebeğin çenesinden aldı ve yüzünden uzaklaştırdı. Kese bütün, ıslak bir parça olarak gelmişti. Bebeğin ağzı açıldı ve derince bir nefes aldı. Doğum yapan annelerin hayatlarının şarkısı olarak duydukları o ilk ağlamayı gerçekleştirdi.

Minik Peggy cenin zarını katladı. Aklı hala bebeğin hayat yolları ile ilgili gördüğü vizyonlarla doluydu. Vizyonların ne anlama geldiğini henüz bilmiyordu, ama aklında öylesine berrak resimler oluşturmuştu ki onları asla unutmayacağını biliyordu. Bu resimler korkutmuştu onu çünkü çok fazla onurla ve ellerinde hala sıcak duran o doğum zarını nasıl kullanacağı ile ilgiliydiler.

"Bir erkek," dedi Anne.

"Peki," diye fısıldadı kadın. "Yedinci oğul mu?"

Anne göbek kordonunu düğümlemekle meşguldü, bu yüzden de minik Peggy'e bakamıyordu. "Bak," diye fısıldadı.

Minik Peggy uzak nehirde tek başına duran kalpateşine baktı. "Evet," dedi, çünkü kalpateşi hala yanıyordu.

Seyrettiği sırada, titreyerek kayboldu, öldü.

"Artık gitti," dedi minik Peggy.

Yataktaki kadın acı içinde ağlamaya başladı, doğumdan bitkin düşmüş vücudu titriyordu.

"Çocuk doğururken üzülmek," dedi Anne. "Korkunç bir şey."

"Hişt," diye fısıldadı Eleanor annesine. "Neşeli ol yoksa bebeğin hayatını karartırsın!"

"Vigor," diye mırıldandı kadın.

"Bu gözyaşlarından daha güzel bir şey yok," dedi Anne. Ağlayan bebeği tuttu ve onu Eleanor ehil elleriyle aldı. Daha önce pek çok bebeği kucaklamıştı bu açıkça görülüyordu.

Anne köşedeki masaya gitti ve siyah yün eşarbı aldı. Baştan aşağı gece rengindeydi. "Uyu, Anne, uyu" diyerek ağlayan kadının yüzüne doğru tutup yavaşça çekti.

Kumaş aşağıya geldiğinde, kadının ağlaması bitmiş, gücü tükenmiş ve uyumuştu.

"Bebeği odadan götürün," dedi Anne.

"Meme emmeye başlaması gerekmiyor mu?" diye sordu Eleanor.

"Bu bebeği asla emzirmeyecek," dedi Anne. "Onun nefret emmesini istemiyorsanız tabii."

"Ondan nefret edemez," dedi Eleanor. "Bunlar o bebeğin suçu değil."

"Onun sütünün bunu bileceğini sanmam," dedi Anne. "Bu doğru mu, minik Peggy? Bebek hangi memeyi emecek?"

"Annesinin," dedi minik Peggy.

Anne sertçe ona baktı. "Bundan emin misin?"

Başını salladı.

"Tamam, öyleyse bebeği anne uyandığında geri getirin. İlk gece için bir şey yemesine gerek yok." Böylece Eleanor bebeği erkeklerin kurulanmak için ateş yaktıkları, birbirlerine bundan daha büyük yağınurlar ve seller hakkında hikayeler anlatırken bebeğe hayranlıkla bakacak kadar uzun süre sustukları büyük odaya getirdi.

Odanın içindeyse, Anne minik Peggy'i çenesinden tutmuş ve gözlerine sertçe bakıyordu. "Bana gerçeği mi

söylüyorsun, Margaret. Bir bebeğin kendi annesinin memesini emmesi ve nefret içmesi çok ciddi bir şey."

"Ondan nefret etmeyecek Anne," dedi minik Peggy.

"Ne gördün?"

Minik Peggy cevap verecekti ama gördüğü çoğu şeyi anlatacak kelimeleri bilmiyordu. O yüzden yere baktı. Annesinin hızlı iç çekişinden azarlayacak kıvama gelmiş olduğunu söyleyebilirdi. Ama Annesi bekledi ve eli yavaşça gelip minik Peggy'nin yanağını okşadı. "Ah, çocuğum, nasıl bir gün geçirdin böyle. Eğer bana onu dışarı çıkarmamı söylemeseydin, bebek ölmüş olabilirdi. Hatta uzanıp onun ağzını da sen açtın. Öyle yaptın değil mi?"

Minik Peggy başını salladı.

"Küçük bir kız için, bu günlük bu kadar yeter." Anne, duvara yaslanan, ıslak elbiseleri içindeki diğer kızlara döndü. "Ve sizler de bugün yeterince şey yaşadınız. Dışarı gelin, anneniz biraz uyusun. Dışarı gelin de elbiselerinizi ateşte kurutun. Size akşam yemeği hazırlayacağım."

Ama Oldpappy mutfakta, Annenin ne yaptığından bihaber şekilde telaşlı telaşlı etrafta dolanıyordu. Bir süre sonra anne, erkekleri kovarak elinde bebekle çıkageldi. Uyuması için bebeği, parmağını emmesine izin vererek salladı.

Minik Peggy biraz zaman geçtikten sonra kimsenin onu aramayacağını fark ederek tavan arasına giden merdivenlere doğru gizlice ilerledi ve karanlık, köhne yere doğru yavaşça çıktı. Örümcekler onu fazla rahatsız etmiyordu ve kediler fareleri uzak tuttuğu için de korkmuyordu. Gizli saklanma yerine doğru emekleyerek ilerledi ve Oldpappy'nin ona verdiği kendi babasının Ulster'den kolonilere gelirken yanında getirdiğini söylediği oymalı

kutuyu aldı. Çocukluğun kıymetli paçavralarıyla doluydu kutu. Taşlar, ipler düğmelerle. Bunların hayatının geri kalanı boyunca, önünde duran çalışma ile kıyaslandığında hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu. Hepsini dışarı boşalttı ve kutunun içindeki tozu üfleyerek temizledi. Katladığı cenin zarını kutuya yatırdı ve kapağını kapadı.

Gelecekte o kutuyu düzinelerce kez açacağını biliyordu. O kutunun onu çağıracağını, uykusundan uyandıracağını, dostlarından koparacağını ve ondan bütün rüyalarını çalacağını da. Tüm bunlar aşağı kattaki bebeğin, küçük kız bu cenin zarını -zarın tıpkı onu rahimdeyken koruduğu gibi- kullanmazsa karanlık sudan gelecek bir ölüm nedeniyle hiçbir geleceği olmaması yüzündendi.

Bir an için, kendi hayatının bu denli değişmiş olmasına öfkelendi. Demircinin gelişinden daha kötüydü bu, Babası ve ona vurduğu fındık ağacı sopadan, gözlerinde öfkeyle ona bakan Annesinden daha kötü. Her şey sonsuza dek farklı olacaktı ve bu adil değildi. Asla davet etmediği, oraya gelmesini istemediği bir bebek içindi. Önceki hangi bebeği umursamıştı ki?

Cenin zarını alıp tavan arasının karanlık bir köşesine fırlatmayı düşünerek kutuya uzandı. Ama karanlık içinde bile, hala daha da karanlık bir yer görebiliyordu: kendi kalpateşinin yakınında, koyu siyah nehrin ondan bir katil yaratmaya uğraşan boşluğunu.

Ben olamam, dedi suya. Sen benim bir parçam değilsin.

Evet öyleyim, diye fısıldadı su. Senin her zerrendeyim ve ben olmadan kurur ve ölürsün.

Benim sahibim sen değilsin, asla, diye sertçe çıkıştı.

Kutunun kapağını kapadı ve poposunun üstünde merdivene doğru kayarak gitti. Babası böyle yaptığında poposuna kıymık batacağını söyleyip dururdu. Bu kez haklı çıkmıştı. Poposuna sert bir cisim batmıştı. Olppappy'nin içinde dört döndüğü mutfağa yan yan yürüyerek girdi. Kıymıkların nasıl çıkarılacağına bakacak kadar uzun bir süre yemek pişirmeye ara verdi adam.

"Gözlerim bunları çıkarabilecek kadar keskin değil, Maggie," diye şikayet etti.

"Bir kartalın gözlerine sahipmişsin. Babam öyle söylüyor."

Oldpappy kıkırdadı. "Şimdi de söylüyor mu bunu."

"Yemekte ne var?"

"Yemek çok hoşuna gidecek, Maggie."

Minik Peggy burnunu kırıştırdı. "Tavuk gibi kokuyor."

"Bu doğru."

"Tavuk çorbası sevmem."

"Sadece çorba değil, Maggie. Bu tavuk kızartması, boyun ve kanat yok ama içinde."

"Tavuk kızartmasından da nefret ederim."

"Oldpappy sana hiç yalan söyledi mi?"

"Yok."

"O zaman ben eğer senin hoşuna gidecek tavuklu bir akşam yemeği diyorsam bana inansan iyi olur. Özel bir tavuktan yapılmış bir yemeğin seni mutlu edeceğine inanmanın bir yolu yok mu?"

Minik Peggy bir süre düşündü ve sonra gülümsedi. "Kanlı Mary mi?"

Oldpappy göz kırptı. "Ben her zaman bu tavuğun suyuna güzel çorba yapılacağını söylemişimdir."

Minik Peggy ona öyle sıkı sarıldı ki adam boğuluyormuş gibi sesler çıkardı ve sonra tekrar tekrar güldüler.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, minik Peggy uykuya daldıktan çok sonra, Vigor'un cesedini eve getirmişlerdi. Babası ve Makepeace onun için bir tabut yapmaya giriştiler. Alvin Miller, Eleanor ona bebeği gösterdiğinde bile cansız görünüyordu. Kız şunları söyleyene kadar da bu durum sürdü: "Şu meşale kız. Bu bebeğin yedinci oğlun yedinci oğlu olduğunu söylüyor."

Alvin bunun doğru olup olmadığını ona söyleyecek birini aradı etrafta.

"Evet ona güvenebilirsin," dedi Anne.

Alvin'in gözlerinden yaşlar süzülmüştü. "Çocuk dayanmış," dedi. "Suyun içinde yeterince uzun süre dayanmış."

"Bununla nasıl bir hazine hazırladığını biliyordu," dedi Eleanor.

Sonra Alvin bebeğe uzandı, onu sıkıca tuttu, gözlerine baktı. "Ona kimse isim vermedi henüz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Elbette hayır," dedi Eleanor. "Anne diğer oğlanların ismini koymuştu, ama sen her zaman için yedinci oğlun --"

"Kendi adım olacak. Alvin. Yedinci oğlun yedinci oğlu babasıyla aynı ismi taşıyacak. Genç Alvin." Etrafına baktı, sonra, yüzünü nehirden tarafa, gece ormanının uzağına doğru döndü, "Duyuyor musun sesimi, Hatrack Nehri? Onun adı Alvin ve onu öldüremedin."

Az sonra tabutu getirdiler ve Vigor'un bedeni onu terk eden hayat ateşini temsil etmesi için mumlarla birlikte tabuta konuldu. Alvin bebeği yukarı, tabutun üzerine kaldırdı. "Ağabeyine bak," diye fısıldadı bebeğe.

"O bebek henüz, bir şey göremez Baba," dedi David.

"Bu doğru değil, David," dedi Alvin. "Ne gördüğünü bilmeyebilir, ama gözleri görebiliyor. Yaşı doğum hikayesini dinleyecek kadar ilerlediğinde, ona bu bebek uğruna hayatını feda eden ağabeyi Vigor'u kendi gözleriyle gördüğünü söyleyeceğim."

Faith yolculuk yapacak kadar iyişene kadar iki hafta geçmişti. Alvin de bu sürede geçimleri için kendisini ve çocuklarını çok çalıştırmakla meşgul olmuştu. Demirci Makepeace için ufak bir toprak parçasını temizlemişler, kış için odun kesmişler, kömür istiflemişler ve yolu genişletmişlerdi. Aynı zamanda dört büyük ağacı devirmiş ve Hatrack Nehri üzerine sağlam bir köprü inşa etmişlerdi. Köprüyü kapalı inşa etmişlerdi ki böylece yağmur fırtınalarında insanlar üzerlerine tek bir damla düşmeden nehrin karşısına geçebileceklerdi.

Vigor'un mezarı oradaki üçüncü mezardı. Hemen yanında Peggy'nin ölmüş iki kız kardeşinin mezarları vardı. Aile oradan ayrıldıkları günün sabahı saygı duruşunda bulunmuş ve dua etmişti. Sonra arabalarına binmişler ve batıya doğru yola koyulmuşlardı. "Bir parçamızı burada bırakıyoruz," demişti Faith ve Alvin de onaylamıştı başıyla.

Minik Peggy arkalarından gidişlerini seyretti, sonra tavan arasına çıktı, kutuyu açtı ve küçük Alvin'in cenin zarını aldı. En azından şimdilik bir tehlike yok. Her şey

şimdilik güvende. Cenin zarını koydu ve kapağı kapattı. Umarım önemli biri olursun Alvin bebek, yoksa bir hiç uğruna çok fazla soruna neden olacaksın.

▸6◂

Mahya Kirişi

Baltalar çınlıyor, güçlü kuvvetli adamlar çalışırken bir yandan da ilahiler söylüyor ve Peder Philadelphia Thrower'ın yeni kilise binası Vigor Kasabasının çayırları üzerinde yükseliyordu. Tüm bunlar Peder Thrower'ın umduğundan da hızlı gerçekleşiyordu. Kilisenin ilk duvarı daha bir iki gün önce, şu sarhoş, tek-gözlü Kızıl içeriye dalıp da vaftiz olurken kilisenin o sade görünümü, tıpkı bir kaldıraç gibi onu uygarlığa ve Hristiyanlığa çıkardığında yükselmişti. Eğer Lolla-Wossiky kadar kara cahil bir Kızıl bile İsa'ya gelebildiyse kilisesi bittiğinde, papazlığı da devam ediyorken, bu ıssız yerde başka din değiştirme mucizeleri neden olmasındı?

Yine de Peder Thrower tam anlamıyla mutlu değildi, çünkü kafir Kızılların vahşetinden çok daha güçlü uygarlık düşmanları vardı ve belirtiler, Lolla-Wossiky'nin ilk kez Beyaz adamın giysilerini giydiği zamandaki kadar umut verici değildi. Bu aydınlık günü bilhassa karartmış olan şey ise, Alvin Miller'in işçiler arasında olmamasıydı. Karısının onun için bildirecek herhangi bir mazereti de kalmamıştı. Uygun değirmentaşını bulma gezisi bitmiş, bir gün boyunca da dinlenmişti, aslında gelmiş olmalıydı.

"Neyi var, hasta mı?" diye sordu Thrower.

Faith'in dudakları kasılmıştı. "Gelmeyeceğini söylediğimde, kastettiğim gelemeyeceği değildi Peder Thrower."

Bu Thrower'in kuşkularını haklı çıkarıyordu. "Onu gücendirecek bir şey mi yaptım yoksa?"

Faith içini çekti ve bakışlarını ondan çevirdi, ileri-deki kilise sütunlarına ve kirişlerine baktı. "Siz değil efendim, kitapta söylendiği, birinin diğerinin üzerine basıp geçmesi şeklinde de değil."

Faith birden dikkat kesildi. "Bu da ne, şimdi?"

Binanın hemen karşısında, adamların çoğu mahya kirişinin kuzey yarısını yerine kaldırabilmek için, onu iplerle bağlıyorlardı. Zaten ustalık isteyen bu iş; küçük çocuklar toprakta birbirleriyle güreştiğinden ve ayakaltında olduklarından daha da zordu. Kadının gözüne de bu güreşçiler takılmıştı.

"Al!" diye bağırdı Faith. "Onu hemen bırak Genç Alvin!" Faith altı yaşındakilerin kahramanca mücadelesini gösteren toz bulutuna doğru iki adım ilerledi.

Peder Thrower onun sohbeti bu kadar kolay bitirmesine istekli değildi. "Bayan Faith," dedi sertçe. "Alvin Miller bu bölgeye ilk yerleşen kişi ve insanlar ona büyük saygı duyuyor. Eğer bir nedenden ötürü bana karşı olursa, bu benim vaizliğime büyük zarar verir. En azından gücendirmek için ne yaptığımı söyleyebilirsiniz."

Faith, gerçeği duymaya dayanıp dayanamayacağını hesaplarcasına onun gözlerine baktı. "Sebep o ahmakça vaazınızdı, efendim," dedi.

"Ahmakça mı?"

"İngiltere'den gelen biri olarak sizden daha iyisi beklenemezdi ve-"

"İskoçya, Bayan Faith."

"Ve bazı şeyler hakkında hiç bir şey bilmeyen şu okullarda eğitim görmüş biri olarak -"

"Edinburgh Üniversitesi! Çok da iyi bilmediklerini aslında ben -"

"Tılsımlar, muskalar, efsunlar, yakarılar ve bunun gibi şeylerden bahsediyorum."

"Koruyucu Lord'a itaat eden topraklarda böyle karanlık ve görünmez güçleri kullanmayı istemenin büyük bir suç olduğunu biliyorum Bayan Faith, buna rağmen merhametiyle o sadece onları sürgün eder ve-"

"Evet, bakın benim söylemek istediğim de bu," dedi zafer kazanmışçasına. "Muhtemelen size üniversitede bunun hakkında bir şey öğretmiyorlar, değil mi? Ancak sizin hurafe olarak adlandırdığınız şey bizim buradaki yaşam biçimimiz ve -"

"Ben buna histeri diyorum -"

"Bu, işe yaradığı gerçeğini değiştirmez."

"Bunun işe yaradığına inanmanızı anlıyorum," dedi Thrower sabırla. "Ancak dünyadaki her şey ya bilimdir ya da mucizedir. Mucizeler eski zamanlarda Tanrı'dan gelirdi, ancak o zamanlar geride kaldı. Bugün dünyayı değiştirmek istersek, bunun yolu sihir değil bize kendi araçlarımızı veren bilimdir."

Thrower, yüzündeki ifadeden kadın üzerinde çok fazla etki yaratamadığını görebiliyordu.

"Bilim," dedi Faith. "Kafadaki yumruları ölçmek gibi bir şey mi?"

Faith'in onu küçümsediğini gizlemek için çok çabaladığından şüphelendi. "Frenoloji[3] henüz emekleyen bir bilimdir" dedi soğukça "ve pek çok noksanı var ama keşfetmeye çalışıyorum -"

---

[3] Kafatasının biçimine bakarak insanın karakterini ve zihnî yeteneğini inceleme. ÇN

Kadın güldü - bu, on dört çocuk doğurmuş bir kadından çok daha genç görünmesini sağlayan bir genç kız gülüşüydü.

"Üzgünüm Peder Thrower, ancak Measure'ın bunu 'çubukla beyin arama'[4] olarak adlandırdığını ve bu bölgede bu konuda ne kadar şanssız olduğunuzu söylediğini hatırlıyorum."

Doğru sözler, diye düşündü Peder Thrower ancak bunu söylemeyecek kadar akıllı bir adamdı. "Bayan Faith, ben günümüz dünyasında daha üstün düşünce yöntemleri olduğunu insanların anlamaları için öyle söyledim, artık kendimizi hezeyanlarla sınırlandırmamıza gerek yok -"

Faydası yoktu. Faith'in sabrı tükenmek üzereydi. "Oğlum eğer diğer oğlanlarla didişmeyi bırakmazsa başına boştaki bir kirişi yiyecek gibi görünüyor, Aziz Peder, o yüzden beni mazur görün." Ardından ayrılıp, Tanrı'nın gazabı gibi altı yaşındaki Alvin'e ve üç yaşındaki Calvin'e hücüm etmek üzere ilerledi. Fırça atmada şampiyonluğu vardı. Thrower bulunduğu yerden, diğer yöne doğru esen rüzgara rağmen azarları duyabiliyordu.

Ne cehalet, dedi Thrower kendi kendine. Burada bana, sadece kafirlerin arasındaki bir Tanrı adamı olarak değil, aynı zamanda batıl itikatlı ahmaklar arasındaki bir bilim insanı olarak ihtiyaç var. Birinin ağzından bir lanet çıksın ve altı ay sonra, lanet edilen kişiye kötü bir şey olsun. Bu her zaman olur, en az yılda iki defa herkesin başına kötü şeyler gelir. Gel gör ki, bu durum lanetin zararlı

---

[4] Brain dowsing, çubukla su arama kelimesi beyinle birlikte kullanılıyor. ÇN

etkilerinden onların emin olmalarını sağlıyor. *Post hoc ergo propter hoc.*[5]

Britanya'da öğrenciler daha *trivium*[6] üzerine çalışırken bile böyle temel mantık hatalarını terk etmeyi öğrenirdi. Buradaysa bu bir yaşam biçimiydi. Koruyucu Lord Britanya'da büyü sanatları uygulayıcılarını cezalandırmakta epey haklıydı, buna karşın Thrower bunun sapkınlık değil de aptallık gerekçesiyle yapılmasını tercih ederdi. Ona sapkınlıkmış gibi muamele etmek, küçümsenmesinden ziyade korkulan bir şeymişçesine, çok fazla itibar görmesini sağlıyordu.

Üç yıl önce, Teoloji Doktora derecesini kazandıktan hemen sonra Koruyucu Lord'un yaptığının aslında nasıl da mahsurlu olduğunu kavramıştı Thrower. Bunu hayatının dönüm noktası olarak anımsıyordu. Bu aynı zamanda Ziyaretçinin ona ilk kez geldiği zaman da değil miydi? Olay, atanmasının ardından ilk görevinde, kıdemsiz asistan papaz olarak çalıştığı Belfast'teki St. James Kilisesi papaz evindeki küçük odasında gerçekleşmişti. Bir dünya haritasına bakarken gözleri Amerika'da, Pensilvanya'nın işaretlendiği yerde dolanıyordu. Çizgiler Hollandalı ve İsveçli sömürgelerden batıya doğru Mizzipy'nin ötesindeki tanınmayan ülkelerde soluklaşana kadar uzanıyordu. Harita o an adeta canlanmış gibiydi. Yeni Dünya'ya varmakta olan insan selini görüyordu.

---

[5] "Sonra olan, önce olandan dolayı böyle oldu" anlamına gelen Latince bir terimdir. Birbirini takip eden olaylar arasındaki nedensellik ilişkisinin, gerçekleşen olgudan sonra geriye dönük olarak kurulmasını ifade eder. ÇN

[6] Ortaçağ'da Üniversite eğitiminin temeli olan ve 7 serbest sanat olarak adlandırılan disiplinlerin ilk üçü olan gramer, diyalektik ve retorik'in genel adı. Bu disiplinler son dörtlü olarak anılan quadrivium'dan aritmetik, geometri, müzik, astronomi önce öğretilirmiş. ÇN

İyi Püritenler, sadık rahipler ve güvenilir tüccarların hepsi de New England'a gidiyordu. Katolikler, Kral yanlıları ve hainlerin tümüyse sözde Kraliyet Sömürgelerine, isyankar kölelerin vatanı Virjinya'ya, Carolina ve Jacobia'ya gidiyordu. Kendi yerlerini bulduktan sonra insan sınıfları orada sonsuza kadar kaldılar.

Ancak Pensilvanya'ya gidenler başka türde insanlardı. Almanlar, Hollandalılar, İsveçliler ve Fransız Protestanları kendi ülkelerinden kaçmış ve Pensilvanya Kolonisine, kıtanın en kötü insan döküntüleriyle dolu olan atık potasına varmıştı. Daha da kötüsü, bulundukları yerde kalmayacaklardı. Bu beyinsiz taşra insanları Philedelphiya'da karaya adım atacaklar, Pensilvanya'nın yerleşik - Thrower bunları "uygar" olarak adlandırmazdı- bölgelerinin onlar için çok kalabalık olduğunu fark edecek ve hemen batıya yönelerek oradaki ağaçların arasında baltalarla kendilerine bir çiftlik yontmak için Kızıl ülkeye gideceklerdi. Koruyucu Lordun onların oraya yerleşmesini özellikle yasaklamasının önemi yoktu. Böyle putperestler yasadan hoşlanır mıydı hiç? Sanki sadece balçığa sahip olmak bir köylüyü toprak ağasına dönüştürebilecekmiş gibi, onların istedikleri şey topraktı.

Sonra Thrower'ın bu Amerika vizyonu kasvetli halinden gerçek bir karanlığa dönüştü. Yeni yüzyılla birlikte Amerika'ya savaşın geldiğini gördü. Vizyonunda Fransa Kralının o tiksindirici Korsikalı albayı, Bonaparte'ı Kanada'ya gönderdiğini ve onun halkının Detroit'teki Fransız kale şehrindeki Kızılları ayaklandıracağını gördü. Kızıllar göçmenlere saldıracak ve onları yok edecekti. Toplum artığı olabilirlerdi, ama çoğunlukla İngiliz toplumunun ar-

tıklarıydılar ve Kızılların vahşetinin vizyonu Thrower'ın tüylerini ürpertmişti.

İngilizler kazanmış olsaydı bile, genel sonuç yine de aynı olacaktı. Appalaş Dağları'nın batısındaki Amerika asla Hristiyan vatanı olmayacaktı. Ya lanetli Katolik Fransız ve İspanyollar oraya sahip olacaktı, ya eşit biçimde lanetli olan Kızıllar orayı ellerinde tutacaktı ya da İngilizlerin ahlakı en bozuk olanları başarılı olacak ve İsa ile Koruyucu Lordu hor göreceklerdi. Bir başka kıta daha bütünüyle kaybedilerek Mesih İsa'nın bilgisinden mahrum kalacaktı. Bu öyle korkunç bir vizyondu ki Thrower, küçük odasının sınırları içinde kimsenin onu duyamayacağını düşünerek haykırdı.

Ancak biri onu duymuştu. "Tanrı'nın adamının hayatını adadığı bir vazifesi olmalıdır," dedi arkasından biri. Thrower bir anda döndü. Ses yumuşak ve sıcaktı, yüz yaşlı ve merhametliydi. Kapı ve pencere sımsıkı kilitliydi ve hiçbir normal insan onun küçük odasına giremezdi. Buna karşın Thrower'ın korkusu bir saniye bile sürmemişti.

Bu adamın kuşkusuz henüz gördüğü alametin bir parçası olduğunu düşünerek ona saygıyla hitap etti Thrower: "Efendim, her kimseniz, Kuzey Amerika'nın geleceğini gördüm ve bu bana şeytanın zaferiymiş gibi göründü."

"Her nerede Tanrı'nın adamı umudunu yitirir ve meydanı şeytana bırakırsa" diye yanıtladı adam, "şeytan kendi zaferlerini kazanır."

Ve adam artık orada değildi.

Thrower o an hayatını adayacağı işin ne olduğunu biliyordu. Amerika'nın vahşi topraklarına gelmek, bir

taşra kilisesi inşa etmek ve şeytanla onun ülkesinde savaşmak. Parayı bulması ve İskoç Kilisesi'ndeki başrahiplerinin iznini alması üç yıl sürmüştü ama artık buradaydı. Kilisesinin sütunları ve kirişleri yükseliyordu, barbarlığın karanlık ormanına karşı kendi içinden kesilmiş olan beyaz ve çıplak odunlar şaşaalı bir sitemdi.

Elbette ki, böyle ihtişamlı bir iş gerçekleşiyorken, şeytan da bunun farkına varmakla yükümlüydü. Şeytanın Vigor Kasabası'ndaki baş müridinin Alvin Miller olduğu açıktı. Her ne kadar bütün oğulları orada bulunuyor ve kilise evinin inşasına yardım ediyorlarsa da, Thrower bunun aslında Faith'in sayesinde olduğunu biliyordu. Kadın Massachusetts doğumlu olmasına karşın kalbinde kendini İskoç Kilisesi'ne ait hissettiğini de söylemişti. Onun üyeliği, Alvin Miller'in her şeyi mahvetmesini önlemesini sağlayarak bir cemaat oluşturmayı dört gözle beklemesi anlamına geliyordu.

Ve her şeyi mahvedecekti de. Thrower'in bilmeden söylediği ve yaptığı bir şeye Alvin'in gücenmiş olması kabul edilebilirdi. Ancak konu sihirbazlık inancı yüzünden -en başından beri- hırgür çıkarmakla meşgul olmaksa, bu kavgadan kaçış yoktu. Savaşın satıhları çizilmişti. Thrower bilimin ve Hıristiyanlığın tarafında yer alıyor ve diğer tarafta ise karanlığın ve hurafelerin güçleri duruyordu. İnsanın hayvani, şehvani doğası bunların destekleyicisi Alvin Miller ile diğer tarafta yer alıyordu. Tanrı için daha turnuvamın başındayım, diye düşündü Thrower. Eğer bu ilk rakibimin hakkından gelemezsem, zafer benim için asla mümkün olamaz.

"Peder Thrower!" diye bağırdı Alvin'in en büyük oğlu, David. "Mahya kirişini kaldırmaya hazırız!"

Thrower koşar adımlarla onlara doğru ilerledi, sonra itibarını düşündü ve yolun geri kalanını yürüyerek gitti. İncil'de Tanrı'nın koştuğuna dair hiçbir atıf yoktu, durumuna uygun düşecek şekilde yalnızca yürürdü O. Elbette ki, Paul'ün yarıştayken iyi koşmaya dair yorumları bulunuyordu, ama bunlar sadece alegoriydi. Bir vaizin Hazreti İsa'nın gölgesi gibi olması, onun yolunda yürümesi ve insanlara Onu temsil etmesi gerekirdi. Bu insanların Tanrı'nın ihtişamını görecekleri en yakındaki kişiydi o. Gençliğinin verdiği dinçliği inkar etmek ve yaşlı bir adamın saygılı adımlarıyla yürümek, daha yirmi-dört yaşında bile olsa Peder Thrower'in görevi olmalıydı.

"Mahya Kirişini takdis etmek istersiniz değil mi?" diye sordu çiftçilerden biri. Delaware kıyılarından gelen İsveçli bir adam olan Ole'ydi bu. Dolayısıyla kalben Lutheryan'dı. Ancak burada, en yakındaki kilisenin Detroit'te hem de bir Katolik kilisesi olduğunu görerek, Wobbish vadisinde bir Presbiteryen Kilisesi inşa etmeye gönüllü olmuştu.

"Doğrusu evet," dedi Thrower. Elini ağır, balta ile yontulmuş kirişe koydu.

"Peder Thrower." Bir çocuk sesinin olabileceği en yüksek delicilikte ve tizlikteki ses arkasındaki bir çocuktan geliyordu. "Bir tahta parçasını kutsamak da bir tür büyü olmuyor mu?"

Thrower çocuğu susturmaya çalışan Faith Miller'ı görmek için etrafına bakındı. Daha altı yaşında olmasına karşın, Genç Alvin'in büyüdükçe tıpkı babası gibi sorun yaratacağı belliydi. Hatta belki onu da geçecekti. Yaşlı Alvin, hiç değilse kilise inşaatından uzak durma inceliğine sahipti.

"Siz devam edin," dedi Faith. "Onu umursamayın. Daha ne zaman susup ne zaman konuşacağını öğretemedim ona."

Annesinin eli ağzını sıkı sıkı kapatıyor olmasına karşın, çocuğun gözleri kımıldamaksızın dosdoğru adama bakıyordu. Thrower tekrar etrafına baktığında, bütün yetişkin erkeklerin de beklenti içinde ona baktığını gördü. Çocuğun sorusu, ondan cevap bekleyen bir meydan okumaydı. Aksi halde inancını değiştirmeyi düşündüğü adamın önünde ikiyüzlü ya da aptal olarak yaftalanacaktı.

"Eğer takdisimin gerçekten de mahya kirişinin doğasını değiştirecek bir şey yapacağını düşünürseniz," dedi, "bunun büyücülükten farkı kalmaz. Ama gerçek şu ki, mahya kirişi yalnızca bir araçtır. Gerçekte kutsadıklarım bu çatı altında bir araya gelecek olan Hıristiyan cemaatidir. Ve bununla ilgili sihir içeren bir durum da yoktur. İstediğimiz Tanrı'nın sevgisi ve gücüdür, sığillere karşı bir tedavi veya kem gözlere karşı bir nazar filan değil."

"Bu çok kötü," diye mırıldandı bir adam. "Ben sığiller için de bir tedavi isteyebilirdim."

Hepsi birlikte güldü, ama tehlike geçmişti. Mahya kirişi yukarı yükseldiğinde, bu Hıristiyanca bir eylem olacaktı, bir pagan eylemi değil.

Mahya kirişini, olağan duayı, kirişe bir biçimde özel nitelikler bahşetmeyen bir duaya dönüştürmeye özen göstererek kutsadı. Sonra adamlar ipe asıldı ve Thrower muhteşem bariton sesini en yüksek perdede kullanıp yaptıkları işte onlara ritim ve ilham vermek için şu dizeleri okumaya başladı: "Ey Kudretli Denizin üzerindeki Tanrı".

Yine de her an Genç Alvin'e karşı tetikte olmaya çalışıyordu. Az önceki can sıkıcı meydan okuması yüzünden değildi bu. Çocuk, diğer pek çok çocuk gibi saftı. Thrower ise aklında dehşetli amaçları olduğundan şüphelenmişti onun. Onu çocuğa çeken ise tamamıyla başka bir şeydi. Çocuktaki bir özellik değil, ona yakın olan kişilerle ilgili bir şeydi bu. Hepsi de ona karşı daima aşırı özen içerisindeydi. Her zaman onu gözettikleri anlamında değildi bu. Çocuk durmadan ortalıkta koşturduğu için bu tam zamanlı mesai gerektirirdi. Bu sanki bir okul aşçısının, mutfaktaki köpekten onunla hiç konuşmadan, işine de ara vermeden sağında solunda gezinerek haberdar olması gibiydi.

Ona çok fazla dikkat eden, yalnızca çocuğun ailesi de değildi. Herkes aynı biçimde davranıyordu. Almanlar, İskandinavlar, İngilizler, yeni gelenler, kıdemliler hepsi de benzerdi. Sanki bu çocuğun yetiştirilmesi, bir kilisenin inşası veya nehre köprü yapılmasına benzer bir toplum projesiymiş gibiydi.

"Yavaş, yavaş, yavaş!" diye bağırdı, doğudaki çatı merteğinin yakınında durup ağır kirişi yerine yerleştirmeye uğraşan Wastenot. Çatı kirişlerinin mahya kirişine eşit olarak yaslanması ve sağlam bir çatının inşası için bu şekilde yapılması gerekiyordu.

"Sana doğru çok geldi!" diye bağırdı Measure. Uçlarını tam ortaya çaktıkları iki mahya kirişini destekleyen kısa direğin bulunduğu kuşak kirişinin üzerindeki iskelede duruyordu. Bu kısım, tüm çatının en hayati ve düzgün olması için en incelik isteyen noktasıydı. İki ağır kirişin uçlarını, yalnızca iki avuç genişliğindeki bir direğin tepesine yerleştirmeleri gerekiyordu. Measure'ın orada

durma nedeni de buydu, çünkü o keskin gözü ve dikkati olduğu için bu isme nail olmuştu.

"Sağa!" diye bağırdı Measure. "Az daha!"

"Tekrar bana doğru!" diye bağırdı Wastenot.

"Oynatma!" diye bağırdı Measure.

"Bırak!" diye bağırdı Wastenot.

Sonra, Measure'dan da "Bırak!" komutu geldi ve aşağıdaki adam ipleri gevşetti. Halatların gevşemesini alkışlar izledi, çünkü mahya kirişi kilisenin uzunluğunun yarısına kadar gelmişti. Bu bir katedral değildi belki, ama yine de bu karanlıkta kalmış bölgede yapılabilecek muazzam bir şeydi. Düşünmeye cüret etmiş olanlar için yüz mil içerisindeki en büyük yapıydı. Bunu inşa ettiren yegane gerçek ise göçmenlerin buraya kalıcı olarak geldikleri ve ister Fransız, İspanyol, ister Süvari, ister Yanki, hatta ateşli oklarıyla vahşi Kızıllar olsun kimsenin bu insanları oradan gönderemeyeceğinin bir ifadesiydi.

Peder Thrower, uzunluğu on - on iki metreden daha büyük olmayan, nihayetinde ortaya çıkan şeyin ancak yarısını oluşturan bir mahya kirişinin ilk kez olarak gökyüzünü kapatışını görmeyi beklemeden içeri girmişti. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Benim kilisem, diye düşündü Thrower ve Philedelphiya'da gördüklerimin çoğundan güzel.

Yukarıda, çürük iskelenin üzerinde, Measure mahya kirişinin ucundaki kertikten, çatı merteğinin tepesindeki deliğe tahta bir çivi çakıyordu. Wastenot da kendi tarafında aynı işlemi yapıyordu elbette. Çiviler, çatı kirişleri konana kadar mahya kirişinin yerinde durmasını sağlayacaktı. Bu yapıldığında, mahya kirişi öylesine sağlam olacaktı ki, geceleri kiliseyi aydınlatacak avizeye ihtiyaç

duyulmaması halinde kuşak kirişini de kaldırabileceklerdi. Bu durumda geceleri, karanlığa karşı vitraylar ışıklar saçarak parlayacaktı. Bu Peder Thrower'in aklından geçirdiği göz alıcı yerin düşüydü. Buradaki insanların basit beyinleri, bu yeri gördüğünde huşu içinde kalacaktı. Hadi o zaman da Tanrı'nın ihtişamına kusur bulsunlardı.

Measure aniden bir korku nidası çıkardığında ve oradaki herkes dehşet içinde ortadaki çatı merteğinin, Measure'ın tokmağının tahta çiviye vurmasıyla çatlayıp korkunç ağırlıktaki mahya kirişini iki metre kadar sıçratarak parçaladığını gördüğünde Peder işte bunları düşünüyordu. Çatı merteği, mahya kirişinin diğer uçta bulunan Wastenot'un ellerinden de kaçmasına neden olmuş ve iskeleyi de sanki çıra gibi kırmıştı. Mahya kirişi bir anlığına havada, tahmin ettiğiniz gibi düz bir şekilde asılı kalmış göründü. Sonra, bizzat Tanrı onu sanki ayağıyla eziyormuş gibi hızla aşağıya düşmeye başladı.

Ve Peder Thrower daha oraya bakmadan kirişin tam altında, düştüğü yerin orta göbeğinde birinin duruyor olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü çocuktan, çocuğun büsbütün yanlış yöne koştuğundan, onu "Alvin!" diye çağırarak yanlış bir noktada durmaya yönelttiğinden haberdardı.

Baktığında, her şey tam da olacağını düşündüğü şekildeydi; küçük Al orada duruyor, onu kilisenin zeminine gömecek olan tıraşlanmış ağaca bakıyordu. Başka hiçbir şey zarar görmeyecekti. Çünkü kiriş yatay iniyordu. Etkisi tüm zemine yayılacaktı. Çocuk mahya kirişinin düşüşünü yavaşlatmak için fazla ufaktı. Kırılacak, ezilecek, kanı kilise zemininin beyaz tahtalarına sıçrayacaktı. Bu lekeyi asla çıkarmayacağım, diye düşündü Thrower de-

lirmişçesine, ama ölüm anında kimse bir başkasının düşüncelerini kontrol edemez.

Thrower darbeyi kör edici parlaklıkta bir ışık olarak görmüştü. Tahtanın tahtaya çarpışını duymuştu. Çığlıkları duymuştu. Sonra gözleri berraklaştı ve mahya kirişinin orada yattığını gördü. Uçlarından biri tam da olması gerektiği yerdeydi. Öteki de öyleydi ama kiriş tam ortadan ikiye bölünmüştü ve bu iki parça arasında, yüzü korkudan solmuş halde minik Alvin duruyordu.

Dokunulmamıştı. Çocuk dokunulmamış halde öylece duruyordu

Thrower Alman veya İsveç dilini anlamazdı, ama yakınındaki mırıltıların ne anlama geldiğini yeterince iyi biliyordu. Onlar dine küfrededursun, ben burada neler olduğunu öğrenmeliyim diye düşündü Thrower. Çocuğa doğru yürüdü, yaralanıp yaralanmadığını anlamak için ellerini çocuğun başına koydu. Kılına bile zarar gelmemişti, ama çocuğun başı sanki bir ateşin yanı başında durmuş gibi ısınmıştı. Sonra Thrower diz çöktü ve mahya kirişinin ağacını inceledi. Sanki ağacın doğal yetişme biçimi öyleymiş gibi dümdüz şekilde çocuğu ıskalamasına yetecek genişlikte kesilmişti.

Al'in annesi bir saniye sonra oraya geldi, çocuğunu kucağına aldı, rahatlamanın etkisiyle hıçkıra hıçkıra ağladı ve anlaşılmaz sesler çıkardı. Küçük Alvin de ağlıyordu. Thrower'ın aklında ise başka şeyler vardı. Nihayetinde bir bilim insanıydı ve gördüğü şey mümkün değildi. Oradakilere mahya kirişini adımlatarak tekrar ölçtürdü. Zeminde yatarken de tam olarak aynı boyda, doğu ucu batı ucuna olması gerektiği kadar uzaktaydı. Çocuğun boyu kadar olan, ortadaki iri parça kaybolup gitmişti.

Alvin'in kafasını ve tahtaların uç kısımlarını kömür gibi sıcak bırakan, yine de belirgin olmayan ya da yakmayan anlık bir ateş parlamasıyla yok olup gitmişti.

Hemen sonra Measure, iskelenin düşmesinin ardından tutunduğu kuşak kirişinden sarkarken bağırmaya başlamıştı. Wantnot ve Calm yukarı tırmanıp onu güvenli şekilde aşağı indirdiler. Peder Thrower'ın bununla ilgili hiçbir fikri yoktu. Bütün düşünebildiği düşen bir mahya kirişinin altında durabilen altı yaşında bir çocuktu. Üstelik kiriş kırılacak ve onun için boş bir yer açacaktı. Tıpkı Kızıl Deniz'in Musa için sağa ve sola ayrılması gibi.

"Yedinci oğul," diye mırıldandı Wastenot. Delikanlı kırılan yerin hemen batısında, düşen mahya kirişinin üzerinde ata biner gibi oturuyordu.

"Ne?" diye sordu Peder Thrower.

"Bir şey yok," dedi genç adam.

"'Yedinci oğul," dediğini duydum' dedi Thrower. "Ama yedincisi minik Calvin olmalı."

Wastenot başını iki yana salladı. "Bir erkek kardeşimiz daha vardı. Al doğduktan birkaç dakika sonra öldü." Wastenot başını tekrar iki yana salladı. "Yedinci oğlun yedinci oğlu."

"Ama bu onu şeytan yumurtası yapar," dedi Thrower, çok korkmuş halde.

Wastenot ona hor görerek baktı. "Belki İngiltere'de böyle düşünüyor olabilirsiniz, ama buralarda bizler böyle insanları, şifacı ya da su bulucu olarak görürüz ve yaptığı işi iyilikle yapan kişiler olarak." Sonra Wastenot aklına gelen şey ile sırıttı. "Demek, 'Şeytan yumurtası'," dedi kelimeleri özellikle vurgulayarak, "Kulağa biraz histerik geliyor."

Thrower tepesi atmış halde kiliseden sessizce çıktı.

Bayan Faith'i bir taburenin üzerine oturmuş, ağlamaya devam eden Genç Alvin'i kucağında sallarken buldu. Çocuğu sakince azarlıyordu. "Sana etrafına bakmadan koşmamanı söyledim, her zaman ayakaltındasın, hareket etmeden duramıyorsun, seninle ilgilenen aklı başında kişileri çileden çıkarıyorsun --" Sonra Thrower'ın önünde durduğunu gördü ve sessizleşti.

"Endişelenmeyin," dedi. "Onu bir daha buraya getirmeyeceğim."

"Onun güvenliği için buna memnun olurum," dedi Thrower. "Eğer kilisemin bir çocuğun hayatı pahasına inşa edilmesi gerektiğini bilseydim, hayatımın geri kalanı boyunca açık havada vaaz vermeye razı olurdum."

Kadın ona yakından baktı ve bunu bütün kalbiyle dilemiş olduğuna inandı. "Bu sizin suçunuz değil," dedi. "Her zaman için sakar bir çocuk oldu. Sıradan bir çocuğu çoktan öldürecek sıkıntılardan bir şekilde paçayı kurtarıyor."

"Ben—Ben orada neler olduğunu anlamak istiyorum."

"Görünüşe göre çatı merteği parçalandı," dedi kadın. "Bu bazen olur."

"Kastettiğim şey onu nasıl ıska geçtiği. Kiriş onun başına değmeden ikiye ayrıldı. Başına bakmak isterim, eğer mümkün--"

"Herhangi bir iz yok," dedi kadın.

"Biliyorum. Bakmak istiyorum ki, başında--"

Kadın başını yukarı kaldırıp mırıldandı, "Beyin arama çubuğu," ama aynı zamanda adam çocuğun başına dokunabilsin diye ellerini çekti. Adam yavaş ve dikkatli-

ce, çocuğun kafatasının haritasını çıkarmaya, çıkıntı ve yumruları, oyuk ve çökmeleri okumaya uğraşıyordu. Herhangi bir kitaba danışmasına filan gerek yoktu. Bunun farkına erkenden varmıştı. Kitapların hepsi de aptalca genellemeler atıp tutuyordu: "Kızılların her zaman kulaklarının üzerinde, vahşiliklerini ve yamyamlıklarını gösteren bir yumruları olur" gibi. Elbette ki Kızılların kafalarında en az Beyazlar kadar çeşitlilik vardı. Hayır, Thrower'ın bu kitaplara inancı yoktu. Ama bunlardan, kafatasları özgün olan kişiler ve onların sahip olduğu ortak yumrular hakkında birkaç şey öğrenmişti. Kendince bir yetenek, insan kafatası şekilleri üzerine bir harita geliştirmişti. Elleri Al'in başında gezinirken, orada ne bulması gerektiğini biliyordu.

Kaydadeğer hiçbir şey yoktu, tüm bulduğu buydu. Hiçbir özellik diğerleri arasından öne çıkmıyordu. Sıradandı. Olabilecek en sıradan haldeydi. Öylesine sıradandı ki, eğer okumaya değecek böyle bir kitap varsa, normalliğin gerçek bir ders kitabı olabilirdi.

Parmaklarını çekti ve -parmakları kafasında gezerken susmuş olan çocuk- adama doğru bakmak için annesinin kucağına doğru kıvrıldı. "Peder Thrower," dedi, "elleriniz çok soğuk, ama ben donmayı severim." Sonra annesinin kucağından kurtuldu ve daha önce vahşice güreştiği Alman çocuklardan birine bağırarak koşmaya başladı.

Faith kederle güldü. "Nasıl da çabuk unuttuklarını görüyor musunuz?"

"Siz de öyle," dedi.

Kadın başını iki yana salladı. "Ben değil," dedi. "Ben hiçbir şeyi unutmam."

"Daha şimdiden gülümsüyorsunuz."

"Ben katlanıyorum, Peder Thrower. Sadece katlanıyorum. Bu unutmakla aynı şey değil."

Adam başını salladı.

"Peki—bana ne bulduğunuzu anlatın," dedi kadın.

"Bulmak mı?"

"Yumrukları hissetmek. Beyin aramak. Beyni var mı bari?"

"Normal. Tamamen normal. Başında olağandışı hiçbir şey yok."

Kadın homurdandı. "Olağandışı hiçbir şey?"

"Bu doğru."

"Eğer bana sorarsanız, bir çocuk orada olanları fark edebilecek kadar zekiyse olağanüstü bir durum vardır." Tabureyi aldı ve giderken Al ve Cally'i çağırarak yanında götürdü.

Bir an sonra, Peder Thrower kadının haklı olduğunu fark etmişti. Kimse böyle kusursuzca sıradan olamazdı. Herkesin diğer insanlardan daha güçlü bir özelliği olmak zorundaydı. Bu kadar iyi dengelenmiş olması Al için normal değildi. Kafatasında belirginleşebilecek bütün olası yeteneklere ve hepsine de eşit oranlarda sahip olmak. Sıradan olmanın ötesinde, her ne kadar Thrower'ın bunun bir çocuğun hayatında ne anlama geldiği hakkında bir fikri olmasa da, çocuk olağanüstüydü. Elinden her iş geliyordu ama hiçbirinde usta değil miydi? Yoksa hepsinde de ustalığı var mıydı?

Hurafe olsun olmasın, Thrower kendisini merak içinde buldu. Yedinci oğlun yedinci oğlu, kafasında ürkütücü bir şekil ve mahya kirişi -başka kelime bulamıyordu bunun için- mucizesi. Sıradan bir çocuk bugün ölmüş

olurdu. Doğal yasa bunu söylüyordu. Ama biri ya da bir şey bu çocuğu koruyordu ve doğal yasa da çiğnenmişti.

Konuşmalar yatışınca, adamlar damdaki çalışmalarına geri döndüler. Önceki kiriş elbette ki işi yaramaz haldeydi ve kirişin iki parçasını dışarı çıkardılar. Olanlardan sonra, kirişleri hiçbir şekilde kullanmaya niyetleri de yoktu. Bunun yerine işe koyulup öğleden sonra bir başka kirişi tamamlamış, iskeleyi yeniden yapmışlardı. Akşamüzeriyse tüm çatı yerli yerine oturmuştu. Kimse mahya kirişi olayını konuşmuyordu. En azından Thrower'ın yanında. O ise parçalanan mahya kirişine bakmaya gitmiş ama onu hiçbir yerde bulamamıştı.

▸7◂

Mihrap

Küçük Alvin düşen kirişi gördüğünde korkmamıştı ve kiriş her iki yanından yere çarptığında da fazla ürkmemişti. Ama bütün yetişkinler Sevinç Günü'ndeymiş gibi aşırı heyecana kapılınca, onu kucaklayıp da fısıltılarla konuşunca korkmuştu. Yetişkinlerin yaptıklarının da hiçbir mantığı yoktu.

Tıpkı Babasının ateşin başına oturup da parçalara ayrılan mahya kirişini, kirişin ağırlığını kaldıramayıp fırlatan ve yere çarpmasını sağlayan tahta parçalarını incelemesi gibi. Annesinin normal zamanında, değil Babası herhangi bir kimse parçalanmış ve kirli tahta parçalarını eve getiremezdi. Ama bugün Anne de en az Babası kadar çıldırmış durumdaydı ve bu büyük tahta parçalarını göstere göstere eve taşırken, eğiliyor, halıyı kıvırıyor ve Babasının yolundan çekiliyordu.

Aslında, Babanın yüzünde bu bakış varken, onun yolundan çekilmeyecek kişi hayatının kıymetini pek bilmiyor demekti. David ve Calm şanslıydı, kendi arazilerindeki, içinde kendi karılarının kendi yemeklerini pişirdiği kendi evlerine gidebiliyor ve çıldırmış olup olmamaya kendileri karar verebiliyordu. Geri kalanlarsa o kadar da şanslı değildi. Çıldırmış Baba ve Anne ile birlikteyken onların da çıldırmış olmaları gerekiyordu. Kızlardan hiçbiri diğeriyle kavga etmiyor ve hepsi de şikayet etmeksizin yemeğin hazırlanmasına ve sonra sofranın kaldırılmasına yardım ediyordu. Wastenot ve Wantnot dışarı çıkıp odun kesiyor ve birbirleriyle güreş tutmak şöyle dursun

birbirlerinin omzuna yumruk dahi atmadan vakit geçiriyorlardı. Bunu görmek Genç Alvin'de hayal kırıklığı yaratıyordu çünkü yenilenle güreşmek on sekiz yaşlarında olduklarından, genelde boğuştuğu akranlarından farklı olarak gerçek bir meydan okuma oluşturuyor, yaptığı en iyi güreş bu oluyordu. Measure'a gelince, yalnızca ateşin yanında oturup, başını bile kaldırmadan Annesinin pişirme kabı için büyükçe bir kaşık yontuyordu. O da herkes gibi Babasının eski haline dönmesini ve birilerine bağırmasını bekliyordu.

Evdeki tek normal insan üç yaşındaki Calvin idi. Sorun şuydu ki onun için normalin tanımı, kedinin farenin kuyruğuna takıldığı gibi Genç Alvin'in peşine takılmaktı. Genç Alvin'e asla onunla oynayacak, konuşacak, ona dokunacak veya yararlı bir şeyler yapacak kadar sokulmazdı. Orada, nesnelerin yamacında öylece durur, Calvin bakışını başka yöne çevirdiğinde Alvin ona bakar veya bir kapının arkasında eğilmişken gömleğinin ucunu görür veya bazen de gecenin karanlığında, Calvin'in yatağında olmadığını, orada Alvin'in yatağının başucunda dikilip, onu seyrettiğini belli edecek şekilde soluk bir nefesin, olması gerektiğinden daha yakın sesini duyardı. Kimse bunu fark ediyor görünmüyordu. Alvin onu durdurmaktan vazgeçeli bir yıldan fazla oluyordu. Genç Alvin eğer "Anne, Cally başıma musallat oldu," diyecek olsa, Anne ona şöyle diyecekti, "Genç Al, o hiçbir şey söylemedi, sana dokunmadı. Ama eğer onun bu şekilde sessiz durması seni rahatsız ediyorsa, bu senin için çok kötü, çünkü benim için bu memnun edici. Diğer çocuklarımın da böyle sakin durmayı öğrenmesini isterdim." Alvin, bugün için durumun Calvin'in normal oluşuyla ilgisinin

bulunmadığını, ailenin geri kalanının onun düzenli çılgınlık seviyesine ulaştığını fark ediyordu.

Baba parçalanmış tahtaya baktıkça bakıyordu. Ara sıra tahtaları birbirine geçirmeye uğraşıyordu. Konuştuğunda ise gerçekten de sessizdi. "Measure, bütün parçaları getirdiğine emin misin?"

Measure, "Her bir parçayı, Baba, süpürge ile ne kadar toplayabiliyorsam o kadarını. Yere çömelip de köpekler gibi yerdekileri yalayabilseydim bile bu kadar toplayamazdım" dedi.

Anne dinlemedeydi elbette. Baba bir ara şöyle demişti, Anneniz dikkatini verdiğinde, kızların tabak takırdatmaları ve oğlanların odun kırmaları arasından yarım mil ötede fırtınaya tutulmuş bir ormandaki sincabın osuruğunu bile duyabilir. Genç Alvin, bazen bunun Annenin, belli ettiğinden daha fazla cadılık bildiği anlamına gelip gelmediğini düşünürdü, çünkü bir keresinde ormanda bir saat boyunca bir sincaptan 3 metre kadar uzakta oturmuş bir geğirti sesi bile duymamıştı.

Neyse zaten, Anne o gece evin içindeydi ve elbette ki Babanın sorduklarını duyuyordu ve Measure'un verdiği cevabı da ve o da en az Baba kadar çıldırmıştı. Sanki Measure Tanrı'nın adını ağzına almış gibi sağa sola saldırmıştı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu genç adam, çünkü Tanrı dağdayken Musa'ya yeryüzündeki günlerinde anne ve babanı sayarsan Yaradan Tanrı'nın sana verdiği ömür uzun olur demiş ve eğer babanla böyle arsız arsız konuşmaya devam edersen, kendi ömründen günler, haftalar hatta yıllar götürürsün ve ruhun Kurtarıcı ile karşılaşacağı yargı kürsüsüne böylesi erken bir ziya-

rette iyi karşılanacak ve onun sana sonsuz kaderini söyleyeceği bir durumda değil!"

Measure sonsuz kaderi hakkında, Annesinin ona kızıyor olmasının yarısı kadar bile endişeli değildi. Ukalaca konuştuğunun veya arsızlık ettiğini savunmaya çalışmadı. Yalnızca bir aptal Anne sinirliyken böyle bir şey yapardı. Mütevazı görünmeye ve ondan af dilemeye başladı. Papazdan ve Tanrı'nın yüce merhametinden af dilemeyi ise düşünmüyordu bile. Annesi onu azarladığı sırada, zavallı Measure yarım düzine kadar özür dilediği için kadın bir iki kere daha söylenip sonra tekrar dikişine dönmüştü.

Sonra Measure Genç Alvin'e bakıp göz kırpmıştı.

"Yaptığını gördüm," dedi Anne, "ve eğer cehenneme gitmezsen, Measure, Aziz Peter'e seni oraya göndermesi için bir dilekçe yazacağım."

"O dilekçeyi kendi ellerimle imzalarım," dedi Measure, cüsseli bir adamı ayakkabısına az önce işemiş bir enik gibi uysal görünerek.

"Evet öyle yapardın," dedi Annesi, "ve kanınla imzalardın, çünkü seninle işim bittiğinde on tane katibe bir yıl yetecek kadar parlak kırmızı renkte mürekkep verecek açık yaraların olacak."

Genç Alvin kendini tutamıyordu. Kadının bu dehşetli tehditleri ona komik geliyordu. Hayatını kendi elleriyle tehlikeye soktuğunu bile bile gülmek için ağzını araladı. Eğer gülerse annesinin yüksüğünü kafasına yiyeceğini ya da annesinin şaplağının kulağında patlayacağını ya da tıpkı David'e doyurması gereken on üç boğaz varken Annesine dönüp "hayır" kelimesini öğrenmesi gerek-

tiğini söyledikten sonra yaptığı gibi, kadının küçük sert ayaklarının onun çıplak ayaklarını ezeceğini de biliyordu.

Bu bir ölüm kalım anıydı. Nihayetinde ona hiç çarpmamış olan mahya kirişinden çok daha ürkütücüydü. Böyle düşünerek serbest kalmadan önce o gülmeyi yakaladı ve onu söylemeyi düşünebildiği ilk şeye dönüştürdü.

"Anne," dedi, "Measure hiçbir dilekçeyi kanıyla imzalayamaz, çünkü o zaten ölmüş olacak ve ölü insanların kanı olmaz."

Annesi gözünün içine baktı ve yavaş ve dikkatlice konuşmaya başladı. "Ben olmasını söylersem olur."

İşte olan olmuştu. Genç Alvin seslice gülmeye başladı. Ve bu da kızları gülmeye teşvik etmişti. Sonunda Anne de güldü. Hepsi de gözlerinden yaş gelene kadar güldü ve Anne Genç Alvin'in de içlerinde olduğu herkesi üst kattaki yataklarına göndermeye başladı.

Genç Alvin'in hissettiği heyecan onu çok atak kılıyordu ve bu yerinde duramama halini sıkı sıkıya zapt etmesi gerektiğini henüz anlamamıştı. Olay, on altı yaşında ve kendini hanımefendi zanneden Matilda onun önünde merdivenleri çıkarken vuku bulmuştu. Herkes, öylesine nazik ve hanımefendice adımlar atan Matilda'nın arkasında bir yerlere gitmekten nefret ederdi. Measure her zaman, ondan daha hızlı hareket ettiği için Ayın bile arkasında yürümeye razı olduğunu söylerdi. O an Matilda'nın sağa sola sallanan arka tarafı tam Genç Al'in yüzüne denk geliyordu ve o vakit Measure'in ay hakkında söylemiş olduğu şeyi hatırladı ve Matilda'nın arka kısmının en az ay kadar yuvarlak olduğunu fark etti ve aya dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak etmeye

koyuldu. Bir böceğin arkası gibi sert mi yoksa bir sümüklüböceğinki gibi yumuşak mıydı? Zaten içinde kıpırtılar hisseden altı yaşında bir çocuğun kafasında böyle bir düşünce varsa, parmağının o nazik etin 5 santim derinine gitmesi yarım saniye bile sürmez.

Matilda gerçekten de iyi bir çığlık atma uzmanıydı.

Al'in tam arkasında duran ve her şeyi gören ve Matilda'ya kahkahalarla güldükleri için onun ağlamasına ve hiç de hanımefendilere yakışmayacak şekilde ikişer ikişer merdivenleri inmesine sebep olan Wastenot ve Wantnot olmasaydı çocuk o an tokat yiyebilirdi. Wastenot ve Wantnot, Alvin'i aralarında tutarak kalan merdivenleri çıkardı. Çocuğu öylesine yukarıda tutmuşlardı azıcık başı dönmüştü. Yukarı çıkarlarken de Aziz George'un ejderhayı öldürmesini anlatan şarkıyı Aziz Alvin diye değiştirerek söylüyorlardı. Şarkının yaşlı ejderhaya kılıcı bin kez soktuğunu ve kılıcının ateşte erimediğini anlattığı yerlerde kılıcı parmakla değiştiriyorlar ve Measure'ı bile güldürüyorlardı.

"Bu çok çok ayıp bir şarkı!" diye bağırıyordu büyük kızların kapısındaki nöbet tutan on yaşındaki Mary.

"İyisi mi şu şarkıyı söylemeyi bırak" dedi Measure, "Annem şimdi seni duyacak."

Genç Alvin Annesinin bu şarkıyı neden sevmediği bir türlü anlamıyordu, ama çocukların o yakınlardayken bu şarkıyı söylemedikleri de bir gerçekti. İkizler şarkıyı söylemeyi bıraktı ve merdivenden tırmanarak tavan arasına çıktı. O anda büyük kızların odasının kapısı hızlıca açıldı ve gözleri ağlamaktan kızarmış olan Matilda başını dışarı çıkardı ve bağırdı, "Pişman olacaksınız!"

"Pişmanım, ben pişmanım," dedi Wantnot tiz bir sesle.

İşte o anda Alvin, kızlar eğer birinin hakkından gelmeye başlarlarsa başlıca kurbanın kendisi olacağını hatırladı. Calvin hala çocuk olarak görülüyordu, bu nedenle de yeterince güvende olacaktı. İkizler ise daha büyük ve iriydi ve her zaman iki kişiydiler. Bu yüzden kızlar sinirlendiğinde, Alvin onların ölümcül gazabı için sıradaki ilk isim olacaktı. Matilda on altı, Beatrice on beş, Elizabeth on dört, Anne on iki, Mary on yaşındaydı ve hepsi de, İncil'in müsaade ettiği herhangi bir başka eğlence yerine Alvin'e sataşmayı yeğliyorlardı. Bir keresinde, Alvin dayanılmaz işkencelere maruz kaldığında yalnızca Measure'un güçlü kolları onu bir yaba ile kan akmadan kurtardığında, Measure cehennemdeki cezaların büyük ihtimalle hepsi de iki adam boyunda olan beş kadınla aynı evde yaşamaktan oluştuğunu düşünmüştü.

O zamandan beridir, Alvin yarı lanetli büyümek için doğmadan önce hangi günahı işlediğini merak etmişti.

Alvin kardeşi Calvin ile paylaştığı ufak odaya gitti ve orada Matilda'nın kendisini gelip öldürmesini beklemeye koyuldu. Ama gelmiyordu ve o zaman bütün mumların sönmesini beklediğinin farkına vardı, böylelikle hangi kız kardeşin gizlice sokulup onun işini bitirdiği de anlaşılmayacaktı. Tanrı biliyordu ya, onu öldürmeyi istemeleri için son iki ay içinde bile pek çok yeterli sebep vermişti onlara. Onu Matilda'nın kaz tüyü yastığıyla mı - ki ilk kez olarak ona dokunulmasına izin verilmiş olacaktı- boğacaklarını, yoksa Beatrice'in pek kıymetli dikiş makaslarını kalbine mi saplayacaklarını tahmin etmeye çalı-

şıyordu ki, aniden eğer yirmi beş saniye içerisinde tuvalete gitmezse pantolonunda göreceklerinden utanacağını fark etti.

Tuvalette biri vardı elbette ve Alvin üç dakika boyunca dışarıda zıpladı ve bağırdı durdu ama dışarı çıkan yoktu. Ona öyle geliyordu ki, içeride kızlardan biri vardı. Bu durumda ortaya koyabilecekleri en şeytani planı koymuş olacaklardı. Karanlık bastıktan sonra ormana gitmeye korkacağını bildiklerinden, onu tuvaletten uzak tutacaklardı. Korkunç bir intikamdı bu. Eğer kendi giysilerini pisletirse, çok fazla utanacak ve büyük ihtimalle ismini değiştirmek ve evden kaçmak zorunda kalacaktı. Bu arkasına bir parmak saplanmasından çok daha kötüydü. Onu kabız bir bufalo durumuna düşürmüştü bu ve hiç de adil değildi.

Sonunda nihai tehdidini öne sürecek kadar delirmiş hale geldi. "Eğer dışarı çıkmazsan, tuvaletimi kapının önüne yaparım, sen de dışarı çıktığında onun üzerinden geçmek zorunda kalırsın!"

Bekledi, ama içerideki her kimse, "Eğer öyle yaparsan ben de sana ayakkabılarımı yalatırım" tarzı bir şey söylememişti. Bu alışıldık bir cevap olduğu için, Al ilk kez olarak içeride kız kardeşlerden biri olmadığını düşünmeye başladı. Aynı zamanda çocuklardan biri de değildi. Bu da geriye her ikisi de birbirinden kötü olan iki olasılık bırakıyordu. Al kendine öylesine kızmıştı ki, kendi başını yumrukladı, ama bu da onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı. Babası onu muhtemelen bir temiz dövse de daha kötüsünü Annesi yapacaktı. Onu daha kötü şekilde bir güzel fırçalayacak, gerçekten öfkeli zamanına denk gelirse, yüzünde o soğuk bakış ile yumu-

şak bir şekilde şöyle diyecekti: "Genç Alvin, oğullarımdan hiç değilse birinin bir centilmen olarak doğduğunu beklemeye alıştım, ama şu an hayatımın boşa harcandığını anlıyorum." Bu ise onun ölümden beter bir aşağılık hissine kapılmasına neden olurdu.

Bu yüzden kapı açılıp da karşısında daha pantolon düğmelerini iliklemekle meşgul olan ve hiç de mutlu gözükmeyen Babasını görünce biraz olsun rahatlamıştı. "Kapının dışına adım atmam güvenli mi?" diye sordu soğukça.

"Hı, hı," dedi Genç Alvin.

"Ne?"

"Evet efendim."

"Emin misin? Bu civarda tuvaletlerini buraya yere, tuvaletin önüne yapmanın akıllıca olduğunu düşünen bazı hayvan türleri var. Sana söylüyorum, eğer bu tür bir hayvan varsa bir tuzak kurup onu gecenin birinde ensesinden yakalarım. Sabah onu bulduğumdaysa, kıçını diker ve ormanda şişip gebermesi için de serbest bırakırım."

"Üzgünüm Baba."

Baba başını iki yana salladı ve eve doğru yürümeye başladı. "Bağırsağında ne gibi bir sorun olduğunu bilmiyorum, oğlum. Bir an tuvalete gitmeye ihtiyacın olmadığını söylüyorsun, sonraki an gitmezsen öleceğini."

"Eğer bir tuvalet daha yaparsan daha iyi olurum," diye mırıldandı Al. Babası onu duymamıştı, çünkü Alvin tuvaletin kapısı kapanana ve Babası eve geri gidene kadar tam anlamıyla söylememişti. O zaman bile çok sesli söylememişti.

Alvin ellerini tulumbanın başında uzun süre yıkadı, çünkü evde onu neyin bekliyor olabileceğini düşünüp korkuyordu. Diğer taraftan da, karanlıkta dışarıda olduğu için, bir başka nedenden ötürü de korkuyordu. Herkes bir Kızıl ormanda yürürken, bir Beyaz'ın onu duyamayacağını söylerdi. Büyük ağabeyi de ona, ne zaman dışarıda yalnız olursa, özellikle de geceleri, ormanda Kızılların dolaştığını, onu seyrettiklerini, çakmaktaşından savaş baltaları ile oynadıklarını ve kafaderisini yüzmek için sabırsızlandıklarını söyleyerek eğlenmişti. Gündüz vakti, Al onlara inanmıyordu, ama gece olunca, soğuk sudan üşüyen elleri yüzünden üzerine bir titreme geliyor ve o Kızılın nerede durduğunu görebildiğini bile düşünüyordu. Tam omzunun üzeriden bakınca arkadaki domuz ahırının yanında bekliyordu. Öylesine yavaş hareket ediyordu ki, domuzlar homurdanmıyor ve köpekler bırakın havlamayı hiçbir şey yapmıyorlardı. Daha sonra Al'in saçsız ve kanlı cesedini bulduklarında çok geç olacaktı. Kız kardeşleri ne kadar kötü de olsa -ki kötülerdi- Al bir Kızıl'ın çakmaktaşından baltasıyla ölmektense onların yanına dönmenin daha iyi olacağını fark etmişti. Tulumbadan eve doğru adeta uçarak gitti. Kızılın gerçekten orda olup olmadığını görmek için arkasına dönmedi bile.

Kapı kapanır kapanmaz, görünmez Kızıllardan duyduğu korkuyu unutuvermişti. Evde her şey, şüphe uyandıracak derecede olabildiğince sessizdi. Normalde kızlar, Babaları onlara en az üç kere bağırana kadar sessiz durmazlardı. Böyle düşünerek Alvin yürüdü, yukarı her adımını gözeterek çok dikkatli çıktı. Omzunun üzerinden etrafı çok kontrol etmiş olacak ki boynu neredeyse tutulacaktı. Odasına girip de kapıyı kapatana kadar öylesine

gerildi ki, ona ne yapacaklarsa yapmalarını ve bunu artık atlatmış olmayı diliyordu.

Ama ne kimse vardı ne de bir şey yapan. Mumu tutarak odanın sağına soluna baktı, yatağını ters çevirdi, her köşeye baktı, ama hiçbir şey göremedi. Calvin başparmağını emerek uyuyordu. Bu ise, eğer odanın içerisine sinsice girdilerse bunun bir süre önce olduğu anlamına geliyordu. Bu seferlik, kızların onu kendi haline bırakmaya karar verip vermediklerini ya da kötü emellerini ikizler üzerinde uygulayıp uygulamadıklarını merak etmeye başladı. Eğer kızlar ona karşı anlayışlı olurlarsa, yepyeni bir hayat başlamış olacaktı onun için. Tıpkı bir meleğin yeryüzüne inmesi ve onu cehennemden çıkarması gibi bir şeydi bu.

Elbiselerini olabildiğince çabuk çıkardı, katladı ve yatağının başucundaki taburenin üzerine koydu ki sabah hamamböcekleri ile dolmasınlar. Hamamböcekleriyle bir tür anlaşması vardı. Eğer yerde bir cisim varsa her ne olursa olsun onun içine girebilirlerdi, ama ne Calvin'in ne de Alvin'in yataklarına ve bu tabureye tırmanmıyorlardı. Buna karşılık, Alvin de asla üzerlerine basmıyordu. Sonuç olarak, Alvin'in odası evin hamamböceği sığınağı gibi bir yeriydi, ama anlaşmaya sadık kaldıkları sürece, o ve Calvin yataklarında hamamböceği görüp çığlık atarak uyanmayacaklardı.

Geceliğini askıdan aldı ve üstüne geçirdi.

Bir şey kolunun altından ısırdı. Keskin acıdan dolayı bağırdı. Başka bir şey daha omzunu ısırmıştı. Her ne ise, geceliğin içini tamamıyla kaplamıştı. Geceliği sağa sola çekiştirdikçe içerdeki şey her yerini ısırmayı sürdürüyordu. Sonunda üzerinden çıkardı. Orada çırılçıplak du-

ruyor, böcek ya da her neyse onları üzerinden atmak için elleriyle sağına soluna vurup kaşınıyordu.

Sonra yere uzandı ve geceliğini dikkatle kaldırdı. İçinden kaçan herhangi bir şey görmemişti. Tutup salladığında bile içinden düşen böcek filan olmamıştı. Düşen başka bir şeydi. Bir anlığına mum ışığında parlamış ve yere düştüğünde ufak bir tınlama sesi çıkarmıştı.

Genç Alvin işte o an bitişikteki odanın kapısından gelen bastırılmış kıkırtıları duyabilmişti. Onu yakaladılar işte, onu mutlaka yakaladılar. Yatağının ucuna oturdu, iğneleri geceliğinden çıkardı ve yorganının dip köşesine sapladı. Ondan öç almak uğruna, annelerinin kıymetli çelik iğnelerinden bir tanesini bile kaybetme riskini göze alabilecek kadar çılgın olduklarını tahmin etmemişti onların. Kızlar, adil oyunun sınırlarına hiçbir zaman erkekler gibi riayet etmiyorlardı. Bir erkek sizi bir güreş müsabakasında devirdiğinde, ya üzerinize çullanır ya da kalkmanızı bekler. İster yukarıda olun ister aşağıda şartlarınız eşittir. Ama Al acı dolu tecrübelerinden biliyordu ki, kızlar yere düştüğünüzde fırsatını bulurlarsa size tekme atarlar ve birlik olup saldırırlar. Dövüştüklerinde dövüşü olabildiğince çabuk sonlandırabilmek için dövüşürler. Onun bütün eğlencesini bitirirler.

Tıpkı bu gece olduğu gibi. Bu adil bir ceza değildi. Parmağını kız kardeşine batırmasına karşılık, onların da iğneleri ona batırması. İğneler derine gitmişti. Alvin ise her ne kadar olmasını umsa bile Matilda'da çok da fazla yara bere olduğunu sanmıyordu.

Küçük Alvin adi biri değildi, hayır efendim. Ama yatağın ucunda oturup geceliğinden iğneleri ayıklarken, yerdeki çatlaklarda işlerini yapmak için gezinen hamam-

böceklerinden gözünü alamıyordu. Tüm bu böceklerin kıkırdamalarla dolu bir odaya çağrıldıklarında nelerin olacağın hayal etmeden de duramıyordu.

Böyle düşünerek yere çöktü ve mumu tam oraya tuttu ve tıpkı onlarla barış anlaşmasını yaptığı gün olduğu gibi böceklere fısıldamaya başladı. Onlara üzerinde koşturabilecekleri güzel, düzgün çarşaflar ve yumuşak, pürüzsüz tenleri anlatmaya başladı. En çok da Matilda'nın kaz tüyü yastığının üzerindeki saten yastık kılıfını. Bunları pek de umursuyor görünmüyorlar diye düşündü Alvin. Bütün umursadıkları yiyecekti, yiyecek ve korku. O yüzden de, onlara yiyeceklerden bahsetmeye başladı. Hayatlarında yiyip yiyebilecekleri en kusursuz lezzetteki yiyeceklerden. Hamamböcekleri yukarı doğru tırmandı ve dinlemek için daha da yakına geldiler. Yine de hiçbiri, antlaşmaya uygun şekilde onun üzerine çıkmıyordu. Ömrünüz boyunca istediğiniz yiyecekler, hepsi de yumuşak pembe tenlerin üzerinde. Aynı zamanda güvenliler. Tehlikenin zerresi dahi yok, endişelenecek hiçbir şey yok. Yalnızca oraya gideceksiniz ve o yumuşak, pembe tenler üzerindeki yiyecekleri bulacaksınız.

Yeterince emin olunca, hamamböceklerinin bir kısmı Alvin'in kapısının altından fırlayıp gitti. Sonra daha fazla ve daha fazlası gitmeye başladı. Nihayetinde bütün bir bölük kapının altından duvara doğru tek bir süvari saldırısı şeklinde çıkıp gitti. Gövdeleri parlaktı ve mum ışığı altında kıpkırmızı görünüyorlardı. Doyumsuz, sonsuz açlıkları tarafından yönetiliyorlardı ve Al'in onlara korkulacak bir şey olmadığını söylemesinden dolayı, korkusuzlardı.

Bitişik odadan gelen bağırtıları duyması on saniyeyi bulmadı. Bir dakika içerisinde de bütün ev sanki yangın çıkmış gibi curcuna içerisindeydi. Kızlar çığlık çığlığa, oğlanlar bağırıyordu ve Babanın üst kata hışımla gelmesiyle de büyük, eski çizmeler yere vuruyor ve hamamböceklerini eziyordu. Al neredeyse çamurun içindeki domuz kadar mutluydu.

Sonunda bitişik odada olaylar yatışmaya başlamıştı. Bir dakika içerisinde onu ve Calvin'i kontrol etmek için geleceklerdi, bu yüzden de mumu söndürdü, battaniyelerin altına girdi ve hamamböceklerine saklanmalarını söyledi. Çok geçmeden dışarıdaki koridorda Annenin ayak sesleri duyuldu. Genç Alvin son anda geceliğini giymemiş olduğunu hatırladı. Elini dışarı sallandırdı, geceliğini kaptığı gibi, kapının açılmasıyla aynı anda battaniyenin altına çekiverdi. Sonra basit ve düzenli şekilde nefes almaya odaklandı.

Anne ve Baba ellerinde mumlarla içeri girdiler. Hamamböcekleri olup olmadığını kontrol etmek için Calvin'in battaniyelerini çektiklerini duydu ve kendisininkini de çekeceklerinden korktu. Bir hayvan gibi çırılçıplak uyumak çok utanç verici bir durum olacaktı. Ama o kadar iğne vücuduna saplandıktan sonra onun pek de kolay uyuyamayacağını bilen kızlar Alvin'in Anne ve Baba'ya onları şikayet edebileceğinden korkarak, uyuyup uyumadığını anlamak için Alvin'in yüzüne mum tutmaktan fazlasını yapmadan önce onları odadan uzaklaştırmışlardı. Alvin yüzünü hiç oynatmadan, hatta gözlerini bile kırpmadan öylece durdu. Mum uzaklaştı ve kapı yavaşça kapandı.

Hala bekliyordu ve elbette ki kapı tekrar açıldı. Çıplak ayakların yerde çıkardığı sesi duyabiliyordu. Sonra Anne'in nefesini yüzünde hissetti ve fısıldamasını duydu. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyoruz, Genç Alvin, ama bu hamamböceklerini bizim üzerimize senin gönderdiğini biliyoruz."

Alvin hiçbir şey duymuyormuş gibi yaptı. Ufak bir horlama sesi de çıkarmıştı.

"Beni kandırma Genç Alvin. Bu gece uyumasan iyi olur, çünkü eğer uyursan, asla uyanamayacaksın duydun mu beni?"

Odanın dışındaysa Baba bağırıyordu, "Anne nereye gitti?"

Burada Baba, beni ölümle tehdit ediyor, diye geçirdi Alvin içinden. Ama elbette ki sesli söylemiyordu bunu. Zaten yalnızca onu korkutmaya uğraşıyordu.

"Kaza süsü vereceğiz," diyordu Anne. "Her zaman kazalar yapıp duruyorsun, o yüzden kimse bunun bir cinayet olduğunu düşünmez."

Alvin ona gittikçe daha fazla inanmaya başlıyordu.

"Cesedini dışarı çıkarıp tuvaletin deliğine tıkacağız ve herkes oraya rahatlamak için girdiğini ve deliğe düştüğünü sanacak."

Bu işe yarar, diye düşündü Alvin. Anne'in aklında çok şeytani bir fikirler olurdu. İnsanları gizlice çimdiklemekte ve çığlık sesleri duyulmadan rahat bir üç metre uzaklaşmakta çok iyiydi. Tırnaklarını bu derili uzun ve keskin tutmasının nedeni de buydu. Şimdi bile, Alvin tırnaklardan birinin yanağında gezinişini hissedebiliyordu.

Kapı daha geniş aralandı. "Anne," diye fısıldadı Anne, "derhal oradan çıkıp buraya geliyorsun."

Tırnak gezinmeyi bıraktı. "Genç Alvin'in iyi olup olmadığına bakıyordum." Çıplak ayakları ile odadan dışarı çıkıp gitti.

Biraz sonra bütün kapılar kapanmıştı ve Baba ve Annesinin ayakkabılarının merdivenlerden aşağı inerken çıkardığı takırtıları da duymuştu.

Aslında Anne'in tehditlerinden hala ölümüne korkması gerektiğini biliyordu, ama durum böyle değildi. Savaşı o kazanmıştı. Hamamböceklerin kızların üzerinde yürümesini kafasında canlandırdı ve gülmeye başladı. Hayır bu olmamalıydı. Gülmesini bastırmalıydı, olabildiğince derin nefes almalıydı. Kahkahasını tutmaktan bütün vücudu titriyordu.

Odada biri vardı.

Hiçbir şey duyamıyordu ve gözlerini açtığında da kimseyi göremiyordu. Ama odada birinin olduğunu biliyordu. Kapıdan gelmediğine göre açık kalan pencereden gelmiş olmalıydı. Bu büsbütün saçmalık, diye söylendi Alvin kendi kendine, orada kimse filan yoktu. Ama kımıldamadan yatıyordu. Kahkahası onu terk etmişti, çünkü hissedebiliyordu. Orada biri duruyordu. Hayır, bu bir kabustu, hepsi o kadar. Beni dışarıda seyreden Kızılları düşündüğüm için korkuyorum ya da belki Anne'in tehditlerinden. Onun gibi bir şey işte. Eğer burada gözlerimi yumup yatarsam, geçip gider.

Al'in gözkapaklarında siyahlık yerini pembe renge bıraktı. Odasının içinde bir ışık vardı. Günışığı kadar parlak bir ışık. Dünya üzerinde bu kadar parlak görünen ne bir mum ne de bir fener vardı. Al gözlerini açtı ve tüm

korkusu dehşete dönüştü. Çünkü korktuğunun gerçek olduğunu görüyordu.

Yatağının ayakucunda duran biri vardı. Sanki günışığından yapılmış gibi parlayan bir adam. Odanın içindeki ışık onun teninden, göğsünden ve gömleğinden açıkta kalan yerlerden, yüzünden ve ellerinden yayılıyordu. O ellerinden birinde, bir bıçak, keskin bir çelik bıçak vardı. Öleceğim, diye düşündü Al. Tıpkı Anne'in bana vaat ettiği şekilde, ama kız kardeşlerinin böyle korkunç bir hayaleti çağırma ihtimalleri yoktu. Bu Parlayan Adam kendiliğinden gelmişti, bu kesindi. Genç Alvin'i başkası teşvik ettiği için değil, kendi günahları yüzünden öldürmeyi planlıyordu.

Sonra adamdan yayılan ışık sanki Alvin'e doğru ilerledi ve onun içine girdi. Korku ise onu terk edip gitmişti. Parlayan Adam elinde bir bıçak tutuyor olabilirdi, odanın içine kapıyı pek kullanmadan süzülerek girmiş de olabilirdi, ama Alvin'e bir zarar vermeye niyeti yoktu. Böyle düşünerek Alvin biraz rahatladı ve oturur duruma gelene kadar yatağında doğruldu, yüzünü duvara verdi. Bir yandan da Parlayan Adam'a bakıyor, ne yapacağını görmeyi bekliyordu.

Parlayan Adama çelik bıçağını aldı ve keskin kısmını diğer elinin avucuna doğru getirdi ve kesti. Alvin, Parlayan Adam'ın elinde açılan yaradan akan parlak kırmızı kanın koluna akışını ve dirseğinden de yere damlayışını görebiliyordu. Daha dört damla görmüştü ki, zihninde bir vizyon belirdi.

Kız kardeşlerinin odalarını görebiliyordu. Yeri biliyordu ama her şey farklıydı. Yataklar epey yüksekteydi ve kız kardeşleri de birer devdiler. Bu yüzden de tüm gö-

rebildiği büyük, yaşlı ayaklar ve bacaklardı. Sonra küçük bir yaratığın gözünden odayı gördüğünü fark etti. Bir hamamböceğinin gözünden. Vizyonunda hızla koşturuyordu, açlıktan gözü dönmüştü. Eğer o ayaklara, o bacaklara tırmanırsa, orada yiyecek, istediği bütün yiyeceği bulacağını bilerek tamamen korkusuzca ilerliyordu. Böylece koşturuyor, tırmanıyor, acele ediyor, arıyordu. Ama yiyecek falan yoktu, kırıntı dahi yoktu. Şimdi ise koskoca eller uzanıyor ve onu süpürüp atıyordu. Sonra üzerinde kocaman bir gölge belirdi ve ölümün sert, şiddetli eziciliğinin acısını hissetti.

Bir kere de değil, pek çok kez, düzinelerce kez, yiyecek umudu, hiçbir zararın gelmeyeceğine dair bir güven. Sonra hayal kırıklığı -yiyecek hiç ama hiçbir şeyin olmaması- ve hayal kırıklığı sonrası dehşet ve yaralanma ve ölüm. Güvenen her küçük hayat ihanete uğradı, ezildi ve paralandı.

Şimdi ise vizyonunda üzerine düşen gölgelerden, ezen çizmelerden uzak, yatakların altında, duvardaki çatlakların arasında yaşayan bir böcekti. O ölüm odasından kaçmıştı, ama eski yere değil, o güvenli odaya değil, çünkü orası artık güvenli değildi. Orası yalanların ortaya çıktığı yerdi. Orası ihanetin, yalancının, onları ölmeleri için buraya gönderen katilin yeriydi. Vizyonunda hiç konuşma yoktu, elbette. Bir hamamböceğinin beyninde hiçbir söz, hiçbir düşünce berraklığı da olamazdı. Ama Al'in sözleri ve konuşmaları vardı ve hamamböceklerinin neler öğrenmiş olduğunu, herhangi bir hamamböceğinden daha çok biliyordu. Dünya hakkında onlara bir söz verilmiş, emin olmaları sağlanmıştı ve sonra bunun yalan olduğu ortaya çıkmıştı. Ölüm korkutucu bir şey, evet, o odadan

kaç. Ama diğer odada, ölümden de kötüsü vardı, oradaki dünya çıldırmış gibiydi, orası her şeyin olabileceği bir yerdi. Hiçbir şeye güvenilmemesi gereken, hiçbir şeyin belli olmadığı. Berbar bir yer. Olabileceklerin en kötüsü.

Sonra vizyon sonlandı. Alvin olduğu yerde oturdu, ellerini gözlerine bastırmış umarsızca ovuşturuyordu. Acı çektiler, diye sesli sesli ağlamaya başladı, acı çektiler ve bunu onlara ben yaptım. Onlara ihanet ettim. Parlayan Adam'ın bana göstermek için geldiği şey bu. Hamamböceklerinin bana güvenmesini sağladım, ama onları kandırdım ve ölüme gönderdim. Cinayet işledim.

Yo, cinayet değil! Hamamböceği öldürenlerin katil olduğunu kim görmüş? Dünyadaki hiç kimse ona böyle demez.

Ama başkalarının bu konuda ne düşündüğü sorun değildi, Al bunu biliyordu. Parlayan Adam bu cinayetin cinayet olduğunu göstermek için gelmişti.

Ve Parlayan Adam gitmişti. Işık da odayı terk etmişti. Al gözlerini açtığında odada çoktan uykuya dalan Cally'dan başka kimsenin olmadığını gördü. Af dilemek için bile saat çok geçti. Genç Al tam bir perişanlık içerisinde gözlerini kapadı ve biraz daha ağladı.

Ne kadar sürmüştü acaba? Birkaç saniye mi? Yoksa Alvin'in içi geçmişti de çok daha uzun bir zamanın geçtiğini fark etmemiş miydi? Ne kadar olduğu önemli değildi. Işık geri gelmişti. Bir kez daha içine girmişti. Bu kez gözlerinden değil, dosdoğru kalbini delerek girmişti. Fısıldayıp onu sakinleştirerek. Alvin yeniden gözlerini açtı ve konuşmasını bekleyerek Parlayan Adam'ın yüzüne baktı. Hiçbir şey söylemediğini görünce, Alvin kendi sırası olduğunu düşündü ve kalbindeki duygularla karşılaş-

tırıldığında çok güçsüz bir şekilde kekeleyerek konuştu. "Üzgünüm, bir daha yapmayacağım, bir daha--"

Boşboğazlık ediyordu, bunu biliyordu, kendi konuştuklarını duymayacak kadar altüst olmuştu. Ama ışık bir anlığına daha da parlaklaştı ve aklına bir soru takıldı. Ağzından hiçbir söz çıkmasa da Parlayan Adam'ın onun ne için üzgün olduğunu söylemesini istiyordu.

Bu konu hakkında düşününce, Alvin neyin tamamıyla yanlış olduğunu kestiremiyordu. Öldürmenin kendisinin olmadığından emindi. Ara sıra bir domuzu boğazlayıp öldürmezseniz açlıktan ölebilirdiniz. Bir gelincik kendisi için güç bela bir fare yakaladığında bu da cinayet mi olur?

Sonra ışık yeniden ona doğru ilerledi ve bir başka vizyon daha gördü. Bu kez hamamböceği yoktu. Bir geyiğin önünde diz çökmüş, gelmesi ve ölmesi için onu çağıran bir Kızılderilinin görüntüsü vardı. Geyik, korktuklarında yaptıkları gibi titriyordu ve gözleri iri iri açılmıştı. Ölüme varacağını biliyordu. Kızıl ona bir ok fırlattı ve titreyen ok gidip dişi geyiğin böğrüne saplandı. Ayakları sendeledi. Düştü. Alvin biliyordu ki, bu vizyonda hiçbir günah yoktu. Çünkü ölmek ve öldürmek, her ikisi de hayatın birer parçasıydı. Kızıl, doğruyu yapıyordu ve aynı şekilde geyik de. İkisi de doğal yasalarına göre hareket ediyorlardı.

Peki hamamböceklerini onun kötülüğü öldürmediyse, ne öldürmüştü? Sahip olduğu güç mü? Nesneleri istediği şekilde yönlendirme, doğru yerden kırılmalarını sağlama, nesnelerin nasıl olması gerektiğini anlama ve o biçimi almalarına yardımcı olma yeteneği mi? Derme çatma bir köy evinde bir çocuğun yapacağı ve onaracağı

şeyleri kendinin de yapmasını yararlı buluyordu. Kırık bir çapa sapının iki parçasını birbirine oturtabiliyordu, hem de öylesine sıkı oturtuyordu ki herhangi bir tutkal veya raptiye olmadan sonsuza dek birbirlerine yapışıyorlardı. Ya da iki yırtık deri parçasını da, üstelik dikmesine de gerek kalmıyordu. Bir ipi ya da teli bir yere düğümlediğinde, oraya bağlı kalıyordu. Bu hamamböceklerine kullandığı yeteneğiyle. Onların, nesnelerin nasıl olması gerektiğini anlamasını sağlıyor ve onlar da onun istediğini yapıyordu. Onun bu yeteneği, onun günahı mıydı?

Parlayan Adam, daha o uygun kelimeleri bulup çıkarmadan, sorusunu duymuştu. İşte ışık ilerliyordu ve yeni bir vizyon. Bu kez, elinde bir taşı sıkarken görüyordu kendini ve taş elleri arasında tıpkı tereyağı gibi eriyor, onun tam istediği şekli alıyordu. Pürüzsüz ve bütün, dağın kenarından düşmüş ve yuvarlanmış, kusursuz bir top, kusursuz bir küre, yüzeyinde büyüyen ağaç ve otları ile ve sağında solunda ve içinde koşan ve sıçrayan ve uçan ve yüzen ve sürünen ve çukur kazan hayvanları ile onun yaratmış olduğu bu taş küre, bütün bir dünya olana kadar büyüdükçe büyüyor, tam olarak elleriyle ona verdiği şekli alıyordu. Hayır, bu çok da korkunç bir güç değildi, onu kullanmasını bilse olağanüstü bir yetenekti.

Eğer ölüm değilse ve eğer yeteneğim de değilse, neyi yanlış yaptım?

Bu kez Parlayan Adam ona hiçbir şey göstermedi. Alvin fışkıran bir ışık filan da görmüyordu. Herhangi bir vizyon filan da yoktu. Bunun yerine bir cevap duyulmuştu sadece. Parlayan Adam'dan değil, kendi içinden. Kendi günahını anlayınca bir saniye için kendini hiç olmadığı

kadar budala hissetti ve sonraki saniye bunu bütün çıplaklığıyla gördü.

Mesele hamamböceklerinin ölmesi değildi ve bunu onun yaptığı gerçeği de değildi. Mesele, sırf kendi zevkine uysun diye onları bunu yapmaya zorlamasıydı. Bunun kendi yararlarına olacağını söylemişti onlara, ama öyle değildi. Yalnızca Alvin'in yararı içindi. Hamamböceklerine zarar vermekten çok kız kardeşlerine zarar vermek içindi ve bütün bunlar olurken, Alvin kahkahadan sarsılarak yatağında yatabilmişti çünkü intikamını almış olacaktı. Parlayan Adam, Alvin'in kalbinden geçen düşünceleri gerçekten de, duyuyordu ve Genç Al onun parıldayan gözünden çıkan ve onu tam kalbinden vuran bir ateş görmüştü. Tahmin etmişti bunu. Haklıydı da.

Böylece Alvin orada ve o anda hayatının en ciddi sözünü vermişti. Bir yeteneği vardı ve onu kullanacaktı ama bu tür işlerde kurallar vardı, ölümüne neden olsa bile uyması gereken kurallar. "Bu gücü bir daha asla kendim için kullanmayacağım," dedi Genç Alvin. Bu sözleri söylediğinde sanki kalbi yanıyormuş gibi hissetmişti, içini sıcaklık kaplamıştı.

Parlayan Adam yeniden gözden kayboldu.

Alvin arkasına yaslandı ve battaniyenin altına kaydı. Bitkin düşene kadar ağlayıp rahatladı. Kötü bir şey yapmıştı, olan buydu. Ama yeminini tuttuğu sürece bu yeteneğini diğer insanlara yardım etmek için kullandığı sürece ve bunu hiçbir şekilde kendisi için kullanmadığı sürece, iyi bir çocuk olur ve utanmasına gerek kalmazdı. Sanki ateşli bir hastalıktan yeni kurtulmuş gibi kendini sersemlemiş hissediyordu ve bu bir parça da doğruydu. İçinde kısa bir süreliğine büyüyen günahı iyileştirmişti.

Sırf kendi zevki için ölüme sebebiyet verdiğinde kahkahalarla güldüğünü düşündü ve utandı, ama utancı kıvamına gelmiş, yumuşamıştı çünkü bunun bir daha olmayacağını biliyordu.

Orada yatarken, Alvin ışığın bir kez daha odada yayıldığını hissetti. Ama bu kez tek bir kaynaktan gelmiyordu. Parlayan Adam'dan da gelmiyordu. Bu kez gözlerini açtığında ışığın kendisinden geldiğini gördü. Kendi elleri parlıyordu, kendi yüzü de Parlayan Adam'ın olduğu şekilde parlıyor olmalıydı. Battaniyeyi üzerinden attı ve bütün vücudunun öyle göz alıcı bir ışıkla parladığını gördü ki, kendisine bakmakta zorlandı. Aynı zamanda başka herhangi bir yere de bakamıyordu. Bu ben miyim? diye düşündü.

Yo, ben değilim. Böyle parlıyorum çünkü yapmam gereken bir şey var. Tıpkı Parlayan Adam'ın benim için yaptığı gibi, benim de yapmam gereken bir şey var. Ama bunu kimin için yapmam gerekiyor?

Parlayan Adam yine orada, yatağının başucunda belirmişti, ama artık parlamıyordu. Genç Al, o an bu adamı tanıdığını fark etti. Birkaç gün önce vaftiz olan, üzerinde hala Hıristiyan dinine döndükten sonra ona verdikleri Beyaz Adam giysileri duran tek gözlü, viskici Kızıl Lolla-Wossiky idi. İçindeki ışık sayesinde Alvin daha önce hiç olmadığı kadar berrak görebiliyordu. Bu zavallı Kızıl adamı zehirleyenin likör olmadığını da görüyordu ve onu sakat bırakanın kaybettiği tek gözünün olmadığını da. Kafasının içinde bir küf gibi büyüyen, çok daha karanlık bir şeydi bu.

Kızıl adam üç adım ilerledi ve yatağın yanı başında diz çöktü. Yüzü Alvin'in gözlerinin az ötesindeydi. Benden ne istiyorsun? Ne yapmam gerekiyor?

İlk kez olarak adam gözlerini açtı ve konuştu. "Her şeyi kusursuz kıl," dedi. Bir an sonra Genç Al, adamın bu sözleri kendi Kızılderili dilinde söylediği fark etmişti. Yetişkinlerin vaftiz töreninde söylediklerini hatırlamıştı, Shawnee diliydi bu. Ama Al bu dili sanki Koruyucu Lord'un İngilizcesi gibi apaçık anlayabiliyordu. Her şeyi kusursuz kıl.

Zaten bu Al'in yeteneği değil miydi? Nesneleri onarmak, onları olması gereken hale çevirmek. Sorun şuydu ki, bunu nasıl yaptığını yarım yamalak bile olsa anlayabilmiş değildi. Canlı bir şeyi nasıl onaracağını ise kesinlikle bilmiyordu.

Belki anlaması da gerekmiyordu. Belki de sadece yapmalıydı. Böyle düşünerek elini kaldırdı, olabildiğince dikkatli uzattı ve Lolla-Wossiky'nin tek gözünün altındaki yanağına dokundu. Hayır bu doğru değildi. Parmağını, Kızıl adamın diğer gözünün olması gerektiği yerdeki gevşek göz kapağına değene kadar kaldırdı. Evet, diye düşündü. Kusursuz ol.

Havada çatırdamalar duyuldu. Işıklar saçıldı. Al nefesini tuttu ve elini geri çekti.

Odadaki bütün ışık gitmişti. Pencereden yalnızca ayışığı giriyordu. O parlaklıktan tek bir ışık bile kalmamıştı geriye. Bir rüyadan henüz uyanmış gibiydi. Hayatında gördüğü en güçlü rüyadan.

Alvin'in gözlerinin eski haline dönüp etrafını görmesi bir dakika kadar sürmüştü. Bunun rüya olmadığı kesindi. Çünkü bir zamanlar Parlayan Adam olan Kızıl-

derili orada duruyordu. Yatağınızın dibinde bir Kızılderili diz çökmüşse, sağlam olan tek gözünden ve az önce dokunduğunuz diğer gözünden yaşlar boşalıyorsa rüya görmüyorsunuzdur.

O göz kapağı halen, hiçbir yere tutunmadan gevşek duruyordu. Göz iyileşmemişti. "İşe yaramadı," diye fısıldadı Alvin. "Üzgünüm."

Bu utanç verici bir durumdu. Parlayan Adam onu korkunç günahkarlığından kurtarmış, o ise karşılık olarak ona hiçbirşey verememişti. Ancak Kızılderili ona suçlayıcı hiçbir söz söylemedi. Bunun yerine, uzandı ve Alvin'in çıplak omuzlarının her ikisini de güçlü elleriyle tuttu ve onu yakınına çekti, alnına babanın oğluna yaptığı gibi, kardeşler gibi, gerçek dostlara ölmeden önce yapıldığı gibi sert ve kuvvetli bir öpücük kondurdu. Bu öpücük ve onun taşıdıklarını -umudu, affedilmeyi, sevgiyi- asla unutmayacağım dedi Alvin yavaşça.

Lolla-Wossiky hızla doğruldu. Bir çocuk kadar kıvraktı, hiç de bir sarhoş gibi sendelemiyordu. Değişmişti, o değişmişti ve o an Alvin'e sanki bir şeyleri iyileştirmiş, düzeltmiş gibi gelmişti. Adamın gözlerinden daha önemli, daha derin bir şeyleri. Onu viski tutkusundan kurtarmıştı belki de.

Ama eğer böyleyse, Al bunu yapanın kendisi olmadığını biliyordu. Bunu yapan bir süreliğine içinde bulunan ışıktı. Onu yakmadan içini ısıtan ışık.

Kızılderili pencereye koştu, elleriyle pervaza tutundu, bir an orada asılı kaldı, sonra gözden kayboldu. Alvin ayaklarının yere değişini duymamıştı, o denli sessizdi. Tıpkı ahırdaki kediler gibiydi.

Ne kadar sürmüştü? Saatler mi? Birazdan gün mü ağaracaktı? Yoksa Anne onun kulağına fısıldayalı ve ailesi sessizleşeli beri yalnızca birkaç saniye mi geçmişti?

Çok da sorun değildi bu. Alvin uyuyamıyordu, şu an mümkün değildi, hele ki tüm bunlar olmuşken. Bu Kızıl ona ne için gelmişti? Tüm bunlar ne anlama geliyordu, Lolla-Wossiky'nin içini dolduran ve sonra ona doğru ilerleyen o ışık? Merakla doluyken, yatakta öylece yatıp bekleyemiyordu. Kalktı, olabilecek en hızlı şekilde geceliğini üzerine geçirdi ve kapısından hızla çıktı.

Hole vardığında, aşağı kattan konuşmalar geldiğini duydu. Anne ve Babası hala ayaktaydı. Önce hızla aşağı inip başına gelenleri anlatmak istedi. Ama sonra sesdeki tonlamaları duyarak vazgeçti. Öfke, korku ve üzüntü vardı. Rüya benzeri bir hikayeyle yanlarına gitmek için iyi bir zaman değildi. Alvin her ne kadar bir rüya olmadığını, gerçek olduğunu bilse de, ona bir rüyaymış gibi muamele edeceklerdi. Şu an daha salim kafayla düşününce, onlara söyleyemezdi. Ne, hamamböceklerini kız kardeşlerinin odasına mı göndermişti? İğneler, saplamalar, tehditler? Her ne kadar Alvin'e sanki bunların üzerinden aylar yıllar geçmiş görünse de bütün bunlar da ortaya çıkacaktı. Ettiği yeminle ve onu bekliyor olabilecek gelecekle kıyaslandığında bunların hiçbiri sorun değildi. Ama bunlar Anne ve Baba için sorun oluşturacaktı.

Böyle düşünerek ayakucuna basarak aşağı indi, onları duyabilecek kadar yakına geldi, köşede ve onu göremeyecekleri kadar uzakta kaldı.

Sadece birkaç dakika sonra, gözden uzak olmayı da bir kenara bıraktı. Büyük odayı görebilecek kadar içeri sokuldu. Baba etrafında tahtalarla yerde oturuyordu. Ba-

basının hala, hamamböceklerini öldürmek için yukarı gelmesinin üzerinden bu kadar zaman geçmesine rağmen bunu yapıyor olması Genç Al'i şaşırmıştı. Çömelmiş vaziyette, yüzünü ellerinin içine gömmüş duruyordu. Anne onun önünde diz çökmüştü. Aralarında ise iri tahta parçaları vardı.

"O hayatta, Alvin," dedi Anne. "Geriye kalan şeyleri umursamaya değmez."

Baba başını kaldırdı ona baktı. "Biz onu kesmeden çok önce, su ağacın içine süzümüş ve donmuş ve çözünmüş. Onu öyle bir yöntemle kestik ki, çatlağı asla gün yüzüne çıkmadı. Ama içinde, mahya kirişinin ağırlığının çökmesini bekleyen üç yerden çatlak varmış. Bunu yapan suydu."

"Su," dedi Anne sesinde alaycı bir tonla.

"Bu, suyun onu öldürmeye çalıştığı on dördüncü olaydı."

"Çocukların her zaman sağı solu sıyrılır."

"Onu kucağında tutarken ıslak zeminde kayıp düşmen. David'in kaynayan kazanı devirmesi. Üç kez kayboluşu ve onu nehir kıyısında buluşumuz. Geçen kış Tippy-Canoe Nehri üzerindeki buzun kırılması--"

"Onun suya düşen ilk çocuk olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Zehirli su onun kanının akmasına neden oluyor. Çayırda ona saldıran çamur kaplı bufalo--"

"Çamur kaplı. Herkes bufaloların domuzlar gibi çamurda yuvarlandığını bilir. Bunun suyla bir ilgisi yok."

Baba elini sertçe yere vurdu. Ses evin içerisinde silah patlaması gibi çınlamıştı. Anne sesten ürkmüş ve elbette ki çocukların uyuyor olduğu yere doğru bakışlarını

çevirmişti. Genç Alvin merdivenlerden hızla yukarı çıktı ve gözden uzaklaşarak annesinin ona yatağa gitmesini söylemesini bekledi. Ama onu görmemiş olmalıydı ki, bağırmadı ve arkasından gelen de olmadı.

Ayakuçlarında tekrar aşağı indiğinde, hala, bu kez biraz daha sessiz şekilde o konuyu konuşuyorlardı.

Baba fısıldıyordu ama gözlerinden ateş saçıyordu. "Eğer bunların suyla ilgisi olmadığını düşünüyorsan, o zaman aklını kaçırmış olmalısın."

Anne adeta buz kesmişti. Genç Alvin bu bakışı tanıyordu. Karşıdakinin canına okumasını bilen en çıldırmış Anne bakışıydı bu. Ne tokat vardı, ne de azar. Sadece soğukluk ve sessizlik. Ondan bu tedaviyi alan herhangi bir çocuk ölümü ve cehennem işkencelerini dört gözle bekler hale gelirdi, çünkü en azından onlarda biraz olsun sıcaklık bulunurdu.

Babayla konuşurken sessiz değildi, ama sesi son derece soğuktu. "Kurtarıcı'nın bizzat kendisi Samariye kuyusundan su içmiştir."

"Ama İsa'nın o kuyuya düştüğünü hatırlamıyorum ben," dedi Baba.

Genç Alvin kuyu kovasının üzerinde asılı durduğu, çıkrık ipi gerene kadar karanlığın içinde aşağıya indiğini ve kovanın, kesin olarak boğulacağı şekilde suyun hemen üzerinde durduğu anı düşünmüştü. Bu olduğunda daha iki yaşına bile basmadığını söylemişlerdi ona, ama ara sıra kuyunun içini kaplayan, aşağıya indikçe daha da bir kararan taşların hayalini kurardı hala. Hayallerinde kuyu on kilometre derinliğinde olur ve uyanmadan hemen önce sonsuzluğun içine düşerdi.

"O zaman iyi düşün, Alvin Miller, madem Kutsal Kitabı bu kadar iyi bildiğini sanıyorsun."

Baba öyle bir şey sanmadığını söyleyerek itiraz etti.

"Şeytan'ın kendisi bile çöldeyken Tanrı'ya, meleklerin İsa'yı ayağına tek bir taş bile çarpmasın diye onu elleri üzerinde taşıyacağını söylemişti."

"Bunun suyla ne gibi bir alakası olduğunu bilemedim-"

"Anlaşılan o ki, seninle zekan için evlenseymişim, adamakıllı kazıklanmış olacaktım."

Babanın yüzü kızarmıştı. "Bana sakın avanak muamelesi yapma. Ben ne bildiğimi biliyorum-"

"Onun bir koruyucu meleği var, Alvin Miller. Onu koruyup gözeten biri var."

"Sen ve senin kutsal metinlerin. Sen ve senin meleklerin."

"Bana başından geçen şu on dört kazayı ve bir tanesinden bile kolu bile kanamadan atlatmasının nedenini sen söyle o halde. Başka hangi çocuk altı yaşına hiç yara almadan gelebilir?"

Babanın yüzü biraz garipleşmişti o zaman, sanki konuşmakta güçlük çekiyormuşçasına bir şaşkınlık ifadesi taşıyordu. "Sana şu kadarını söyleyeyim, onun ölmesini isteyen bir şeyler var. Bunu biliyorum."

"Bir şey bildiğin yok."

Baba daha da yavaşlayarak, sanki her biri ona acı veriyormuş gibi kelimeleri eze eze konuşuyordu. "Biliyorum."

Konuşmakta güçlük çekiyordu çünkü Anne konuşmasını sürdürüyor ve onun üstüne konuşuyordu. "Eğer onu öldürmeyi planlayan bir iblis varsa -ki bunu ben söy-

lemiyorum, Alvin- o zaman onu korumak için de daha ilahi bir plan vardır."

Sonra birden Baba konuşmakla ilgili herhangi bir sorun yaşamamaya başladı. Sadece çetin kısmı söylemekten vazgeçmişti ve Genç Alvin daha karşıdakiler onu yere sermeden "pes" diyen biri gibi, hayal kırıklığına uğramış hissetti kendini. Bunu düşündüğü anda biliyordu ki, babası onu konuşmaktan alıkoyan bir güç olmadıkça asla vazgeçmezdi. Baba güçlü bir adamdı, içinde en ufak bir ödleklik yoktu. Babasının bu şekilde bozguna uğradığını görmekse, çocuğun korkmasına neden olmuştu. Genç Alvin, Anne ve Babasının onun hakkında konuştuklarının farkındaydı. Ama söylediklerinin yarısını bile anlamıyor olsa da, Babasının birilerinin Genç Alvin'in ölümünü istediğini söylediğini biliyordu. Ve Babası ne zaman gerçek kanıtları, onun bunu bilmesini sağlayan şeyleri söylemeye kalksa, bir şeyler ağzını kapatıyor ve onu hareketsiz bırakıyordu.

Genç Alvin kendisine hiçbir şey söylenmeden Babasını susturan şeyin ne olduğunu biliyordu. Alvin'in ve Parlayan Adam'ın o gece içini kaplayan parlak ışığın tam zıddıydı bu. Alvin'in güçlü ve iyi olmasını isteyen bir şey vardı. Ve Alvin'in ölmesini isteyen bir başka şey. İyi şey her neyse, vizyonlar getirebiliyor, ona korkunç günahlarını gösterebiliyor ve bunları nasıl sonlandırabileceğini anlatıyordu. Ama kötü güç, Genç Al'in şimdiye dek tanıdığı veya duyduğu en güçlü adamı, Babasını alt etmek için onun ağzını kapatıyordu. Bu ise Alvin'i korkutuyordu.

Babası iddialarına devam ederken, yedinci oğlu biliyordu ki, genel kabul gören kanıtları kullanmayacaktı.

"İblisler, melekler filan değil," dedi Baba, "evrenin unsurları onlar, onun doğaya karşı bir tehdit olduğunu görmüyor musun? Ne senin ne de benim tahmin bile edemeyeceğimiz kadar büyük bir güç var içinde. Öylesine fazla ki, doğanın bile bir kısmı onu taşıyamayabilir. Öylesine fazla ki, çocuk ne yaptığının farkında bile olmadan kendini koruyor."

"Eğer yedinci oğlun yedinci oğlu olmakta bu kadar büyük bir güç varsa, o zaman senin güçlerin nerde, Alvin Miller? Sen de sözümona bir yedinci oğulsun, ama hiçbir şeyin yok. Seni su bulurken filan da görmüyorum ya da ne bileyim--"

"Benim neler yaptığımı bilmiyorsun --"

"Neler yapmadığını biliyorum. Senin inanmadığın şeyleri biliyorum --"

"Ben gerçek olan her şeye inanırım--"

"Diğer bütün erkekler o güzel kiliseyi inşa etmek için kasaba meydanına gidiyor, senin dışında –"

"O vaiz aptalın teki--"

"Tanrı'nın senin kıymetli yedinci oğlunu seni uyandırmak ve tövbeye çağırmak için kullanıyor olabileceğini hiç düşünmüyor musun acaba?"

"Senin inandığın Tanrı böyle mi? Babalarının oturumlara gidebilmesi için küçük çocukları öldüren cinsten?"

"Tanrı sevgili ve şefkatli doğasının bir işareti olarak senin oğlunu kurtardı --"

"Vigor'umu öldüren sevgi ve şefkat --"

"Ama günün birinde sabrı taşacak --"

"Sonra da oğullarımdan birini daha öldürecek."

Kadın tokat attı. Alvin bunu gözleriyle görmüştü. Oğulları ona karşılık verdiklerinde veya aylaklık ettiklerinde yaptığı gibi rastgele atılmış bir tokat değildi bu. Sanki adamın yüzünü alıp götürmek için yapılmıştı ve adam serilmişti.

"Sana şunu söyleyeyim, Alvin Miller." Sesi öylesine soğuktu ki yakıyordu. "Eğer o kilise bittiğinde içinde senin herhangi bir emeğin olmazsa, artık ne sen benim kocam olarak kalırsın ne de ben senin karın."

Daha fazla konuşma olduysa da Genç Alvin onları duymamıştı. Böylesine korkunç bir fikir düşünülebilmiş, bununla kalınmamış sesli de söylenmişti. Bu gece pek çok kez korkmuştu, acıdan korkmuştu, Anne kulağına cinayetten bahsettiğinde ölümden korkmuştu ve bütün bu korkuların en büyüğünü Parlayan Adam yanına geldiğinde ve ona günahını söylediğinde yaşamıştı. Ama bu başka bir şeydi. Bu tüm evrenin sonuydu, kesin emin olunan bir şeyin sonuydu. Anne artık Babası ile birlikte olmamaktan bahsetmişti. Yatağında yatmış, başında türlü türlü düşünceler öylesine hızlı dans ediyordu ki, hiçbirini tutamıyordu ve nihayet bu kargaşa içerisinde uyumaktan başka yapılacak bir şey kalmıyordu.

Sabah olduğunda tüm bunların belki de rüya olduğunu düşündü. Rüya olmalıydı. Ancak yatağının ayakucunda yerde, Parlayan Adam'ın kanının damladığı yerde taze lekeler duruyordu. Öyleyse bu bir rüya değildi. Ebeveynlerinin kavgalarına gelince, o da bir rüya değildi. Babası onu kahvaltıdan sonra alıkoymuş ve "Bugün benimle birlikte kalacaksın, Al" demişti.

Annesinin yüzündeki bakış ise dün gece ne söylediyse bugün de geçerli olduğunu gün gibi aşikar şekilde anlatmıştı.

"Kiliseye yardım etmek istiyorum," dedi Genç Alvin. "Mahya kirişlerinden falan da korkmuyorum."

"Bugün burada benimle kalacaksın. Bir şeyler yapmama yardım edeceksin." Baba yutkundu ve Annenin yüzüne bakmamak için kendini tuttu. "Kilisenin bir mihraba ihtiyacı olacak. Çatısı tamamlanır, duvarları da yükselir yükselmez kilisenin içine konulabilecek güzel bir tane yapabiliriz diye düşünüyorum." Baba Anneye baktı ve Genç Alvin'in sırtını ürpertecek şekilde gülümsedi. "Şu vaiz bundan hoşlanır mı dersin?"

Anneyi sözünden döndürmüştü bu, açıkça görülebiliyordu. Ama rakibi bir kez onu yere serdi diye güreş müsabakasından geri çekilecek türde biri değildi o. Genç Alvin bunu çok iyi biliyordu. "Çocuk ne yapabilir ki?" diye sordu. "Marangoz değil o."

"Gözünün kararı iyi," dedi Baba. "Eğer derileri kesip biçimlendirirse, mihrabın üzerine birkaç haç koyabilir. Bu onu daha güzel gösterir."

"Measure yontma işinde daha iyi," dedi Anne.

"Öyleyse haç yapılacak derileri yakar en azından." Baba elini Genç Alvin'in başına koydu. "Bütün gün burada oturup İncil de okusa, son oturağı da içine konana kadar bu çocuk o kiliseye gitmeyecek."

Babanın sesi, kelimelerini taşlara oyacak kadar sert çıkmıştı. Annesi Genç Alvin'e baktı, sonra da İhtiyar Alvin'e. Sonunda arkasını döndü ve onlar için hazırladığı akşam yemeğini kiliseye gidiyorlarmış gibi sepete doldurmaya başladı.

Genç Alvin dışarı çıktı. Measure koşum hayvanlarını çekiyor, Wastenot ve Wantnot kilise için hazırlanan çatı kerestelerini arabaya yüklüyordu.

"Yine kilisede dikilecek misin öyle?" diye sordu Wantnot.

"Tomrukları kafana düşürürüz, sen de onları kafanla parçalayıp kerestelere ayırırsın," dedi Wastenot.

"Gitmiyorum," dedi Genç Alvin.

Wastenot ve Wantnot birbirlerine anlayan gözlerle baktı.

"Bu çok kötü," dedi Measure. "Ne zaman Anne ve Babanın arası soğusa, Wobbish Vadi'sinin tamamında bir kar fırtınası olur zaten." Genç Alvin'e tıpkı dün gece başına dert açtığı zaman olduğu gibi göz kırptı.

Bu göz kırpma Alvin'e normalde açık açık söyleyemeyeceği bir şeyi Measure'a sorabileceğini düşündürdü. Daha yakına geldi, böylelikle sesi diğerlerine gitmeyecekti. Measure, Alvin'in ne istediğini sezmişti ve söyleyeceklerini duyabilmek için araba tekerleğinin hemen yanına çömeldi.

"Measure, eğer Anne Tanrı'ya inanıyor da, Baba inanmıyorsa, hangisinin haklı olduğunu nereden bilebilirim?"

"Sanırım Baba da Tanrı'ya inanıyor," dedi Measure.

"Ama ya inanmıyorsa. Bu gibi şeyleri nasıl öğrenebileceğimi soruyorum. Anne başka bir şey Baba başka bir şey söylüyorken, hangisinin doğru olduğunu nasıl bilebilirim?"

Measure basit bir cevap vermek üzere söze başladı, ama kendini tuttu. Alvin, onun yüzüne bakınca ciddi bir şey söylemek için kendini hazırladığını görebiliyordu.

Basit değil de gerçek bir şey. "Al, keşke bilseydim de sana söyleseydim. Bazen kimsenin hiçbir şey bilmediğini düşünürüm."

"Baba sadece gözlerinle gördüğünü bilebilirsin diyor. Anne ise kalbinde hissettiğin şeyleri bilebilirsin diyor."

"Sen ne diyorsun?"

"Nasıl bilebilirim Measure? Sadece altısındayım."

"Ben de yirmi iki yaşındayım Alvin. Yetişkin bir adamım ve ben de hala bilmiyorum. Anne ve Babanın da bildiğini sanmıyorum."

"Eğer bilmiyorlarsa, nasıl olup da bu konularda böylesine çıldırabiliyorlar?"

"Evliliğin anlamı da bu zaten. Her zaman didişip durursun, ama aslında didişiyor olduğunu düşündüğün şey için didişmiyorsundur."

"Aslında ne için didişiyor peki?"

Alvin bu kez de tam aksini görebiliyordu. Measure doğruyu söylemeyi düşünmüş ama fikrini değiştirmişti. Ayağa kalkmış ve Alvin'in başını okşamıştı. Bu Genç Alvin için sanki gerçeklerin söylenmesi konusunda çocuklara güven olmazmış gibi, bir yetişkinin ona yalan söyleyeceği konusunda kesin bir göstergeydi. "Sadece kendilerinin konuşmalarını duyabilmek için kavga ediyorlar sanırım."

Çoğu zaman Alvin yetişkinlerin yalan söyleyişini dinler ve bunun hakkında hiç konuşmazdı, ama bu kez karşısındaki Measure'du ve özellikle de Measure'un ona yalan söylemesinden hiç hoşlanmıyordu.

"Bana doğruları söylemeniz için daha ne kadar büyümem gerekiyor?" diye sordu Alvin.

Measure'ın gözleri bir saniyeliğine öfkeyle –kimse kendisine yalancı denilmesinden hoşlanmazdı- parladı, ama sonra sırıttı ve gözlerinde anlamanın pırıltıları belirdi. "Kendin için doğru cevabı sezecek kadar büyüdüğünde," dedi, "sense hala bu yalanların sana iyi geleceği kadar küçüksün."

"O zaman ne zaman peki?" diye sordu Alvin. "Bana şimdi de daima doğruyu söylemeni istiyorum."

Measure tekrar çömeldi. "Bunu her zaman yapamam, Al, çünkü bazen bu çok ağır gelir. Bazen nasıl açıklayacağımı bilmediğim şeyleri açıklamak zorunda kalıyorum. Bazen yeterince uzun süre yaşayarak anlaman gereken şeyler olur."

Alvin çok öfkelenmişti ve bunun yüzünden okunduğunun da farkındaydı.

"Bana bu kadar kızma, küçük kardeşim. Sana bazı şeyleri söyleyemem çünkü kendim de bilmiyorum. Bu da yalan değil üstelik. Buna güvenebilirsin. Eğer sana anlatabilecek olursam, anlatacağım ve eğer anlatamayacak olursam, bunu da söyleyeceğim ve numara yapmayacağım."

Bu bir yetişkinin şimdiye kadar ona söylediği en dürüstçe sözdü ve Alvin'in gözleri dolmuştu. "Bu sözünü tut, Measure."

"Bu sözü tutmamaktansa ölürüm, buna güvenebilirsin."

"Unutmam biliyorsun." Alvin, geçen gece Parlayan Adam'a vermek zorunda kaldığı sözü hatırladı. "Ben de sözünü nasıl tutacağını bilen biriyim."

Measure güldü ve Alvin'i kendine çekti, omuzlarından tutup ona sarıldı. "Sen de en az Annem kadar kötüsün," dedi. "Asla gevşemiyorsun."

"Buna engel olamıyorum," dedi Alvin. "Eğer sana inanmaya başlarsam, bunu nereye kadar götürebilirim?"

"Sonuna kadar," dedi Measure.

Calm o sırada ihtiyar kısrağına biniyordu. Anne de yemek sepetiyle çıkagelmiş ve gitmek üzere olan herkes de yola koyulmuştu. Baba Genç Alvin'i ahıra götürdü. Alvin tahtaların çabucak oyulmasına yardım ediyordu ve oyduğu parçalar en az Babasınınki kadar birbirine uyuyordu. Gerçeği söylemek gerekirse ondan bile daha iyi oturuyordu, çünkü Al bunun için özel yeteneğini kullanabiliyordu değil mi? Bu mihrap herkes içindi, o zaman onu öyle sıkı yapmalıydı ki, ne birleşme yerlerinden ne de başka bir yerinden dağılmamalıydı. Alvin Babası'nın yaptığı ek yerlerini de aynı sıkılıkta birbirine geçirmeyi düşündü ama bunu denediğinde, Babasının da kendine has bir yeteneği olduğunu gördü. Ondaki tahtaların Alvin'in elindekiler gibi yekpare biçimde bir araya gelmeyeceği aşikardı. Ama yeterince iyi oturuyordu, kesinlikle, bu yüzden de ukalalık etmeye gerek yoktu.

Baba fazla konuşmuyordu. Konuşmasına gerek de yoktu. Her ikisi de Genç Alvin'in, tıpkı Babası gibi nesneleri uygun şekilde kullanma konusunda bir yeteneği olduğunu biliyordu. Akşamüzeri mihrap bir araya getirilmiş, boyanmış, kurumaya bırakılmıştı. Eve doğru yürürlerken Babasının eli Alvin'in omzunda sabitlenmiş şekilde duruyordu. Sanki aynı vücudun iki farklı parçasıymışlar gibi, Babasının eli Alvin'in boynundan çıkan bir organmış gibi uyumlu ve rahat yürüyorlardı. Alvin Babası-

nın parmaklarındaki nabız atışını hissedebiliyordu ve kendi nabzının da o nabızla aynı zamanda boynuna kan pompaladığını.

İçeri girdiklerinde Anne ateşin önünde çalışıyordu. Döndü ve onlara baktı. "Nasıl oldu?" diye sordu.

"Gördüğüm en düzgün kutu oldu," dedi küçük Alvin.

"Bugün kilisede tek bir kaza bile olmadı," dedi Anne.

"Burada da her şey iyi gitti," dedi Baba.

Genç Alvin neden Annesinin sözlerini "Hiçbir yere gitmiyorum," ve Babasının sözlerini ise "Sonsuza dek benimle kal" olarak duyduğunu hiçbir şekilde kavrayamıyordu. Ama böyle düşündüğü için deli olmadığının da farkındaydı çünkü hemen sonra Measure ateşin önünde yayıldığı yerden yukarı bakmış ve yalnızca Genç Alvin'in görebileceği şekilde göz kırpmıştı.

▸8◂

Ziyaretçi

Peder Thrower'in kendine müsamaha gösterdiği birkaç zaafı vardı. Bunlardan biri de Weaverlarla Cuma akşamı yemeği yemekti. Cuma gecesi ziyafeti demek kesinlikle daha uygun olacaktı, çünkü Weaverlar dükkan sahibi ve imalatçılardı ve öğlenleri yedikleri hafif yemek dışında çalışmaya ara vermiyorlardı. Thrower'ı her Cuma oraya geri getirense nicelikten çok nitelikti. Eleanor Weaver'ın, eski bir ağaç kütüğünü bile tavşan güveci tadı verecek kadar iyi pişirebildiği söylenirdi. Yalnızca yemek de değildi konu. Tanrı'nın Zırhı[7] Armor Weaver, İncil'i iyi bilen, kiliseye giden bir adamdı ve konuşmaları daha yüksek bir boyutta oluyordu. Yüksek eğitimli bir kilise adamı kadar da yüksek değildi elbette, ama bu kara cahil yabanda olup olabilecek en iyisiydi.

Weaver'ların, dükkanlarının yarı atölye yarı kütüphane olan arka odasında yiyeceklerdi yemeği. Eleanor ara ara tencereyi karıştırıyor ve haşlanmış geyiğin ve pişen günlük ekmeğin kokusu, arkada sabun yapılan kulübeden gelen kokular ve mum yapmakta kullandıkları bu odadaki mum yağı kokusu ile karışıyordu. "Her şeyden biraz yapıyoruz," demişti Armor, Peder Thrower ilk kez ziyarete geldiğinde. "Civardaki çiftçiler, yaptıklarımızı kendileri de yapabilir. Ama biz daha iyisini yapıyoruz ve bizden aldıklarında bu onların daha fazla toprağı temizlemesine, sürmesine ve ekmesine vakit bırakacak şekilde

---

[7] Adamın adının Armor yani Zırh olmasından dolayı, İncil'deki Efeslilere Mektup 6:11'de geçen ifadeye gönderme yapıyor.

diğer işlerde harcayacağı vakitten kazanmalarını sağlıyor."

Dükkanın ön kısmında tavana kadar yükselen raflar vardı ve bu raflar araba ile Doğudaki duraklardan getirilen ürünlerle doluydu: Irrakwa'nın iplik makineleri ve buharlı dokuma tezgahlarında üretilen pamuklu kumaşlar, Pennsylvania ve Suskwahenny'nin dökümhanelerinde yapılan kalay tabaklar ve demir kaplar ve fırınlar, New England'dan gelen zarif çömlekler ve ufak dolap ve kutular ve hatta Doğu'dan gemiyle New Amsterdam'a getirilen kıymetli baharatlar. Armor Weaver bir keresinde hayatı boyunca biriktirdiği tüm parayı stokundaki malları almak için harcadığını itiraf etmiş ve bu tek tük yerleşimlerin olduğu topraklarda bunun kazanç getirmesinin garantisi olmadığını söylemişti. Aşağı Wobbish ve TippyCanoe'dan ve hatta batıdaki Noisy River kasabasından durmadan gelip giden birkaç araba Peder Thrower'in dikkatini çekmişti.

Eleanor geyik haşlamanın hazır olduğunu ilan edene kadar Peder ona bir süre için canını sıkan bir soru sormuştu.

"Yükleyip götürdükleri şeyleri gördüm," dedi Peder Thrower, "ama sana nasıl ödeme yaptıklarını tahmin edemiyorum doğrusu. Buralarda kimsenin nakit geliri yok ve bunları doğuya geri satacak kadar ticaretleri de yok."

"Domuz yağı, kömür, kül ve iyi kereste ve elbette ki Eleanor ve benim, tabi bir de gelecek misafir için yiyecek ile ödüyorlar." Yalnızca bir ahmak Eleanor'un neredeyse hamileliğinin yarısına gelecek kadar kalınlaştığını anla-

mazdı. "Ama çoğunlukla," dedi Armor, "kredi ile ödüyorlar."

"Kredi! Kafa derileri gelecek kış Fort Detroit'te tüfek veya likör ile takas edilecek olan çiftçilere mi?"

"Kafa derisi yüzme işi bir yapılıyorsa on söyleniyor," dedi Armor. "Çevredeki Kızıllar da aptal değil. Irrakwa'yı biliyorlar ve Philadelphia Kongresi'nde Beyaz adamların yanında nasıl sandalye kazandıklarını ve Pennsylvania veya Suskwahenny veya New Orange'daki gibi nasıl tüfekleri, atları, çiftlikleri tarlaları ve kasabaları olabileceğini de. Appalachee'deki Cherriky halkını biliyorlar ve onların nasıl, tarla sürerken ve savaşırken ülkelerini Kral ve Süvarilerden bağımsız kılmak için Jefferson'un Beyaz isyancılarının yanında nasıl yer aldıklarını bilir."

"Hio'dan gelen ardı arkası kesilmeyen düz karinalı gemilere ve batıya gelen arabalara da dikkat etmiş olmalılar ve devrilen ağaçlara ve sonra yükselen ağaç evlere de."

"Sanırım yarı haklısınız Peder," dedi Armor. "Kızıllar her iki yolu da seçebilir. Ya hepimizi öldürür veya bizlerle bir arada yaşamayı seçerler. Bir arada yaşamak onlar için çok da kolay olmayacaktır. Kasaba yaşamına pek alışık değiller oysa Beyazların doğal yaşam şekli bu. Ama bizlerle savaşmak daha da kötü olmalı, çünkü bunu yapmaları ölümle sonuçlanır. Beyaz insanları öldürmenin diğerlerinin korkmasını ve geri durmasını sağlayacağını düşünebilirler. Avrupa'da nasıl olduğunu bilmezler. Toprak sahibi olma hayalinin insanları nasıl hayatlarında hiç çalışmadıkları kadar çok çalışmak için beş bin kilometre getirdiğini ve memleketinde kalsa belki de yaşayacak

olan çocuklarını kendi elleriyle gömdüğünü ve kafasına savaş baltası yeme riskini alarak, bir efendiye hizmet etmektense kendisinin efendisi olmayı daha iyi gördüğünü. Tanrı Efendimiz hariç elbette."

"Sizin durumunuz da böyle mi?" diye sordu Thrower. "Her şeyi toprak için mi riske attınız?"

Armor karısına baktı ve gülümsedi. Ancak kadın gülümsemedi. Thrower bunu fark etmişti, aynı zamanda kadının gözlerinin, sanki kalbi neşeyle de dolsa onu ağırbaşlı olmaya iten sırlar biliyormuş gibi güzel ve derin olduklarını da.

"Çiftçilerin sahip olduğu anlamda bir toprak değil aslında, ben çiftçi değilim, durun size anlatayım," dedi Armor. "Bir toprağa sahip olmanın başka yolları da vardır. Bilirsiniz, Peder Thrower, ben şu an onlara kredi veriyorum çünkü bu ülkeye inanıyorum. Benimle ticaret yapmaya geldiklerinde, onlardan bütün komşularının isimlerini öğrenirim ve yaşadıkları çiftlik ve derelerin kabataslak haritalarını çıkarırım ve buraya gelene kadar geçtikleri yolların ve nehirlerin. Onlara başka insanların yazdıkları mektupları taşıtırım ve onlar için mektuplar yazarım ve bunları gerisin geri doğuya arkalarında bıraktıkları insanlara gönderirim gemiyle. Yukarı Wobbish ve Noisy River kasabasında her şeyin ve herkesin nerede olduğunu ve oraya nasıl gidileceğini bilirim."

Peder Thrower şaşırdı ve gülümsedi. "Diğer bir deyişle Armor Kardeş, devlet gibi çalışıyorsun."

"En iyisi şöyle diyelim, eğer bir devlet kurulacak olursa, ona hizmet etmeye hazırım," dedi Armor. "ve iki, üç yıl içerisinde, buraya daha çok insan geldiğinde ve daha fazla insan tuğlalar ve çömlekler, dolaplar ve fıçılar,

bira ve peynir, bunları satmak ya da almak için nereye gelecekler dersiniz? Karıları parlak kumaştan elbiseler yapmak isterken ya da kış soğuğunu uzakta tutmak için demir bir kaba veya fırına ihtiyaç duyduklarında onlara kredi veren dükkana."

Philadelphia Thrower minnettar insanların Tanrı'nın Zırhı Armor Weawer'a sadık kalma ihtimallerine az güvendiğini söylememeyi tercih etmişti. Ayrıca, diye düşündü Thrower, yanlış da olabilirim. Kurtarıcı ekmeğimizi suların yüzüne atmamızı söylememiş miydi?[8] Ayrıca, Armor bütün hayal ettiklerini alamasa bile, iyi bir iş çıkarmış ve toprakların medeniyete açılmasına yardım etmiş olacaktı.

Yemek hazırdı. Eleanor haşlamayı servise başladı. Kadın Peder Thrower'ın önüne güzel beyaz bir kase koyunca adam kendini gülümsemek zorunda hissetti. "Kocanızla ve yaptığı her şeyle gurur duyuyor olmalısınız."

Thrower'ın ondan beklediği şekilde tevazu içinde gülümsemek yerine, Eleanor seslice gülmeye başladı. Tanrı'nın Zırhı Armor ise en az onun yarısı kadar bir nezakete sahipti. Basbayağı kahkaha attı. "Bir alemsiniz, Peder Thrower," dedi Armor. "Ben dirseklerime kadar mum yağlarının içindeyken, Eleanor da kendi dirseklerine kadar sabunların içinde oluyor. Ben insanlara mektuplar yazarken ve onlara teslim ederken, Eleanor haritalar çiziyor ve ufak nüfus kayıt kitabımız için isimleri yazıyor. Eleanor yanımda olmadan yaptığım hiçbir şey yok ve onun da ben yanında olmadan yaptığı. Onun yeşil bahçe-

[8] Vaiz 11:1 ÇN

si hariç tabi, çünkü oraya benden daha fazla özen gösteriyor. Bense İncil okumayla daha fazla ilgiliyim."

"Kocası için gerçek bir can yoldaşı o zaman," dedi Peder Thrower.

"Bizler birbirimizin can yoldaşıyız," dedi Tanrı'nın Zırhı, "bunu unutmamalısınız."

Gülümseyerek söylemişti bunu ve Thrower da ona gülümsedi, ancak vaiz, Armor'un kendi işinin ve evinin yükümlülüklerini almadığını açıkça itiraf edecek kadar kılıbık davranmasından dolayı biraz hayal kırıklığı yaşamıştı. Ama Eleanor'un Miller ailesinin tuhaf ortamında yetiştiği düşünülürse ne beklenebilirdi ki? Alvin ve Faith Miller'ın en büyük kızlarının Tanrı'nın buyurduğu şekilde kocasına boyun eğmesi beklenemezdi.

Buna karşın, geyik eti şu ana yedikleri arasında en iyisiydi. "Hiç geyik eti gibi değil," dedi "vahşi bir geyiğin bu kadar lezzetli olabileceğini düşünmezdim. "

"Yağlarını ayıklayıp," dedi Armor, "içine biraz tavuk ekliyor."

"Şimdi siz söyleyince," dedi Thrower, "et suyunda o tadı aldım."

"Geyik yağları da sabuna konuluyor," dedi Armor. "Eğer kullanabileceğimizi düşünüyorsak hiçbir şeyi atmıyoruz."

"Tıpkı Tanrı'nın buyurduğu gibi," dedi Thrower. Sonra yemeğe daldı. İkinci kase haşlamasını ve üçüncü dilim ekmeğini yiyordu ki eğlenceli olduğunu düşündüğü bir iltifatla yorumda bulundu. "Bayan Weaver, aşçılığınız beni büyücülüğün gerçek olduğuna inandıracak kadar iyi."

Thrower en fazla bir kıkırdamayla cevap verilmesini ummuştu. Bunun yerine, Eleanor sanki zina ile suçlanmış gibi gözlerini masaya eğdi. Tanrı'nın Zırhı Armor ise oturuşunu dikleştirdi. "Bu evde o konuyu dile getirmezseniz şükran duyarım," dedi.

Peder Thrower özür dilemeyi denemişti. "Bu konuda ciddi değildim," dedi. "Aklı başında Hıristiyanlar arasında böyle bir şey, şaka olarak kabul edilir öyle değil mi? Çok fazla hurafe var ve ben--"

Eleanor masadan kalktı ve odayı terk etti.

"Ben ne dedim ki?" diye sordu Thrower.

Armor iç çekti. "Ah, bilmenizin imkanı yok," dedi. "Bu evliliğimizin de öncesine giden, benim bu topraklara ilk geldiğim zamanlara dayanan bir tartışmadır. Erkek kardeşleriyle birlikte ilk kulübemi inşa etmeme yardım etmeye geldiği zaman tanışmıştım onunla. Şimdilerde sabun yaptığımız kulübe. Evin zeminine nane serpip, tekerleme türü bir şeyler söylüyordu. Bunu sürdürmemesi ve evimden çıkıp gitmesi için bağırdım ona. İncil'den alıntı yaparak şöyle dedim, Efsuncu kadını yaşatmayacaksın[9]. Emin olun yarım saat boyunca siniri geçmedi."

"Ona cadı dedin ve o da seninle evlendi öyle mi?"

"Arada geçen zamanda birkaç konuşmamız oldu."

"Artık böyle şeylere inanmıyor değil mi?"

Armor kaşlarını çattı. "Bu inanıp inanınama sorunu değil, yapma ya da yapınama sorunu, Peder. Artık bunları yapmıyor. Ne burada ne başka yerde. Onu yarı ciddi şekilde bunlarla suçladığınızda, bu üzülmesine yol açıyor. Çünkü bana söz verdi, anlarsınız."

---

[9] Çıkış 22:18

"Peki ama özür dilediğimde neden-"

"Öyle işte. Sizin kendi düşünce tarzınız bu, ama ona bağlama-büyüsü ve bitki ve efsunların gücü olmadığını anlatamazsınız çünkü o bunlarda sizin açıklayamayacağınız bir şeyler görüyor."

"Siz kutsal kitabı bilen ve dünya işlerine aşina birisiniz, karınızı çocukluk çağının hurafelerinden vazgeçmeye elbette ikna edebilirsiniz."

Armor elini nazikçe Peder Thrower'ın bileğine koydu. "Peder, size bir yetişkine söylemem gerekeceğini hiç aklıma getirmediğim şeyleri söyleyeceğim. İyi bir Hıristiyan böylesi saçmalıkların hayatına girmesine izin vermeyi reddeder çünkü saklı güçleri hayatına sokmanın en uygun yolu dua ve Hazreti İsa'nın lütfu sayesindedir. Onların işe yaramadıklarını göstermez bu."

"Ama işe yaramazlar," dedi Thrower. "Cennetin güçleri gerçektir ve meleklerin vizyonları ve ziyaretleri ve bütün mucizeler kutsal kitapta kanıtlanmıştır. Ama cennetin güçlerinin genç çiftleri birbirine aşık etmekle veya krupu iyileştirmekle ya da tavuklarını daha fazla yumurtlatmakla veya sıradan cahil insanların sözde saklı bilgelikleriyle yaptıkları diğer küçük aptallıklarla hiçbir ilgisi yoktur. Su buluculuk veya nazar gibi şeylerin basit bilimsel araştırmalarla açıklanamayacak hiçbir tarafı yoktur."

Armor uzunca bir süre cevap vermedi. Sessizlik Thrower'ı çok rahatsız etmişti, ama daha fazla ne söyleyebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Armor'un bu tarz şeylere inanabileceğine hiç ihtimal vermemişti. Şaşırtıcı bir bakış açısıydı. Saçmalık olduğu için cadılıktan kaçınmak bir şeydi, ona inandığı halde günahkar bulduğu için kaçınmak ayrı bir şey. Doğrusu Thrower'a göre bu ikinci

bakış açısı daha yüceltici geliyordu: Thrower için büyücülüğü küçümseme bir sağduyu meselesiydi, oysa Armor ve Eleanor için bu büyük bir fedakarlıktı.

O bu düşüncesini ifade etmenin yollarını arama gayretindeyken, Armor arkasına yaslandı ve konuyu tamamıyla değiştiriverdi.

"Sanırım kiliseniz bitmek üzere."

Peder Thrower rahatlama içerisinde Armor'ı güvenli alana doğru takip etti. "Çatı dün bitti ve bugün de duvarların tahtaları oturtulacak. Pencerelere panjurlar da takılınca yarın su geçirmez hale gelecek ve camlarla kapıları da taktığımızda davul gibi gergin olacak."

"Camı gemilerle getirtiyorum," dedi Armor. Sonra göz kırptı. "Erie Gölü'nden gemiyle nakliye işini çözdüm."

"Bunu nasıl hallettin? Fransızlar Irrakwa'dan geliyor olsa bile her üç gemiden birini batırıyor."

"Basit. Camı Montreal'den sipariş ettim."

"Bir İngiliz kilisesinde Fransız camları!"

"Amerikan kilisesi," dedi Armor. "Montreal da Amerika'da bir şehir zaten. Fransızlar bizi nasıl olsa ortadan kaldırmaya çalışıyor, ama bu aralar onların ürettiği mallar için Pazar durumundayız, bu nedenle de Vali, Marquis de la Fayette, burada olduğumuz sürece insanlarının bizimle ticaretten para kazanmasını umursamıyor. Camı gemiyle Michigan Gölü'ne kadar getirecekler ve oradan St. Joseph'e yükleyip Tippy-Canoe'ye gönderecekler."

"Havalar kötüleşmeden yapabilecekler mi bunu?"

"Sanıyorum," dedi Armor, "yoksa onlara para falan ödemem."

"Hayret verici bir adamsınsınız," dedi Thrower. "Ama İngiliz Himayesine neden bu kadar az sadakat beslediğinizi de merak ediyorum."

"Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsiniz," dedi Armor. "O Himaye altında büyüdüğünüz için, halen bir İngiliz gibi düşünüyorsunuz."

"Ben bir İskoç'um bayım."

"Eninde sonunda bir İngiliz. Ülkenizde, gizli sanatları uyguladığı söylentisi yayılan herkes, hemen hiç mahkemeye çıkarılmadan anında sürgün yedi öyle değil mi?"

"Bizler adil olmaya çalışırız, ama kilise mahkemeleri çabuk karar verir ve temyiz de yoktur."

"Peki şimdi düşünün. Gizli sanatlara yeteneği olan herkes, Amerika kolonilerine gönderilmişse, sizin yetişirken az da olsa büyüyle ilgili şeyler görmeniz nasıl mümkün olur?"

"Görmedim çünkü böyle bir şey yok."

"Böyle bir şey İngiltere'de yok. Ama bu Amerika'da iyi Hıristiyanların laneti, çünkü boğazımıza kadar meşaleler, su bulucular, bataklıkta yürüyenler ve efsunculara batmış durumdayız. Bu ise, bir çocuğun bunlardan birinin adam-kovma büyüsüne burnunu sokmadan veya şakacının birinin her şeyi-anlat büyüsüne yakalanmadan, böylelikle de on kilometre ötedeki herkese aklına ne geliyorsa söyleyip etraftakilerin kalbini kırmadan boyunun bir metreyi bulmasını zor kılıyor."

"Her şeyi anlat büyüsü! Şimdilerde Armor Kardeş, azcık likörün de aynısını yaptığını görebilirsiniz."

"Hayatı boyunca ağzına bir damla bile likör sürmemiş on iki yaşında bir çocuk için değil."

Armor'ın kendi başından geçmiş bir şeyi anlattığı açıktı, ama bu, gerçekleri değiştirmiyordu. "Her zaman bir başka açıklama vardır."

"Olan biten her şey için pek çok açıklama düşünmeniz mümkün," dedi Armor. "Ama size şu kadarını söyleyeyim. Büyücülüğe karşı vaaz verebilirsiniz ve hala da bir cemaatiniz olur. Ama büyü yapmanın işe yaramadığını söylemeye devam ederseniz, insanlar bütün o yolu su katılmamış bir aptalın vaazını dinlemek için mi geldiklerini merak edeceklerdir."

"Gerçeği kendi gördüğüm şekilde anlatmak zorundayım," dedi Thrower.

"Bir insanın işinde başkalarını kandırdığını görebilirsiniz, ama adını kürsüden söylemeniz de gerekmez öyle değil mi? Hayır bayım, siz dürüstlük ve umut hakkında vaaz vermeye devam edin ve bunu insanların sindirmesini bekleyin."

"Dolaylı bir yaklaşımı benimsemem gerektiğini söylüyorsun."

"Kilise binası çok güzel oldu, Peder Thrower ve eğer nasıl olması gerektiğine dair hayal kurmuş olmasaydınız bunun yarısı güzellikte bile olmazdı. Ancak buradaki insanlar oranın kendi kiliseleri olduğunu düşünüyor. Ağaç kesiyor, inşaata katılıyorlar, ayrıca umumi bir arazi üzerinde. İnatçı tutumunuzdan dolayı, ayaklanıp kürsünüzü bir başka vaize vermeleri gerçekten de çok yazık olurdu."

Peder Thrower uzun süre yemekten arta kalanlara baktı. Kiliseyi düşündü. Şimdi olduğu gibi boyasız, ham kereste halini değil de bitmiş, oturakları yerli yerinde, kürsüsü yüksekte ve odası temiz camlardan giren günışı-

ğıyla parlayan halini düşündü. Burası yalnızca bir mekan değil, diye geçirdi içinden, burada başardığım bir şey aynı zamanda. Bu yeri Alvin Miller gibi hurafeci ahmakların kontrolüne ve görünüşe göre ailesine bıraksaydım, Hıristiyanlık ödevimde başarısız olacaktım. Eğer benim görevim kötülüğü ve hurafeleri yok etmekse, cahil ve batıl inançlıların yanında kalmaya devam etmeliyim. Onları peyderpey gerçeğin bilgisine ulaştırabilirim böylece. Ve eğer ebeveynleri ikna edemezsem bile, vakti gelince çocukları dine döndürebilirim. Vaizliğim bir ömür sürecek bir iş, öyleyse birkaç dakika doğruyu söylemek uğruna neden bütün bu işi tehlikeye atayım?

"Siz akıllı bir adamsınız Armor Kardeş."

"Siz de öyle Peder Thrower. Uzun vadede, ara sıra fikir ayrılığına düşsek bile, sanırım ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Tüm bu ülkenin medenileşmesini ve Hıristiyanlaşmasını. İkimizin de Vigor Kilisesinin Vigor Şehri'ne dönmesine ve Vigor Şehri'nin de Wobbish eyaletinin başkenti olmasına karşı çıkacağımızı sanmıyorum. Philadelphia'da Hio'nun eyalet olması ve ülkeye katılması yönünde konuşmalar var ve Appalachee'ye de böyle bir teklif yapacakları kesin. Neden günün birinde Wobbish de olmasın? Neden denizden denize uzanan, Beyazı ve Kızılı ile her birimizin uymaktan memnuniyet duyacağımız kanunları yapması için devlete oy vermekte özgür olduğu bir ülke olmasın?"

Güzel bir hayaldi bu. Thrower da kendini bu hayalin içinde görebiliyordu. Ülkenin en büyük kilisesinin kürsüsüne sahip olan kişi bütün halkın ruhani lideri de olurdu. Birkaç dakikalığına hayaline öyle çok kapıldı ki, Armor'a yemek için nazikçe teşekkür edip de dışarı adım

attığında Vigor Kasabasının şu an için yalnızca Armor'un büyük dükkanından ve yanındaki ek binalardan, üzerinde bir düzine koyunun otladığı çitle çevrili bir meydan, büyük yeni kilisenin tahta yapı iskelesinden oluştuğunu görünce nefesi kesildi.

Yine de kilise yeterince gerçekti. Duvarları ve üzerindeki çatısı ile neredeyse hazırdı. O mantıklı bir adamdı. Bir hayale inanmadan önce somut bir şeyler görmesi gerekiyordu, zaten bu kilise yeterince somuttu ve o ve Armor rüyanın geri kalanını gerçek yapabilirlerdi. İnsanların gelmesini sağlayabilir, burayı ülkenin merkezi haline getirebilirlerdi. Bu kilise, yalnızca kilise toplantıları için değil kasaba toplantıları için de yeterince büyüktü. Haftanın geri kalanında burası ne işe yarayacaktı? Eğer bu yakınlarda çocuklar için bir okula başlamazsa öğrenimini boşa harcamış olacaktı. Onlara okumayı, yazmayı ve hesap yapmayı ve her şeyin ötesinde, düşünmeyi ve geride saf bilgi ve Kurtarıcı'ya inanç dışında hiçbir şey kalmayacak şekilde akıllarından bütün hurafeleri çıkarmayı öğretecekti.

Bu düşüncelere öylesine dalmıştı ki, eski ahşap kulübede yatağının onu beklediği nehrin aşağısındaki Peter McCoy'un çiftliğine doğru gitmediğini bile fark etmemişti. Kiliseye giden yamacı geri yürüdü. Birkaç mum yakınca aslında geceyi orada geçirmek istediğine karar verdi. Burası onun eviydi, bu çıplak duvarlar, dünyada başka hiçbir yerin olmadığı kadar yuvasıydı onun. Ağacın öz kokusu bir delilik gibi burun deliklerine doluyor, daha önce duymadığı ilahileri söyleme isteği uyandırıyordu onda ve olduğu yerde oturup mırıldanmaya, kelimelerine

aldırmaksızın Eski Ahit'in sayfalarını hızlı hızlı incelemeye daldı.

Tahta zemine adım atana kadar onları fark etmemişti. Sonra başını kaldırdı ve baktı. Bayan Faith elinde bir fener tutuyor, arkasından on sekiz yaşındaki ikizleri Wastenot ve Wantnot'ın geliyordu. Yanlarında büyükçe bir tahta kutu getirmişlerdi. Kutunun mihrap olarak yapıldığını anlaması bir saniye sürmüştü. Gerçekten güzel, tahtaları ancak usta bir dolapçının halledebileceği gibi sıkıca oturtulmuş, bir mihrap olduğunu anlaması da. Mihrabın üstünü çevreleyen tahtaların üzerine de yakılarak yapılmış iki sıra haç vardı.

"Bunu nereye koymamızı istersiniz?" diye sordu Wastenot.

"Babam çatı ve duvarlar halledildiği için bunu bu gece getirmemiz gerektiğini söyledi."

"Baban mı?" diye sordu Thrower.

"Bunu size özel olarak yaptı," dedi Wastenot. "Ve Genç Al de, buraya gelmesine izin verilmediğini görünce haçları bir başına yakarak kazıdı."

Thrower yanlarında duruyor ve mihrabın sevgi ile yapıldığını görebiliyordu. Bu onun Alvin Miller'den bekleyebileceği en son şeydi. Muhteşem eşitlikteki haçlar ise hiç de altı yaşındaki bir çocuğun işi gibi durmuyordu.

"Buraya," dedi, mihrabının duracağını hayal ettiği yere doğru onları götürürken. Duvarlar ve zemin dışında kilisedeki tek şey oydu ve boyanmıştı. Rengi yenikeresteden yapılan zemin ve duvarlardan daha koyuydu. Kusursuzdu ve Thrower'ın gözlerinden yaşlar gelmişti. "Onlara söyleyin bu çok güzel."

Faith ve oğlanların ağızlarında olabildiğince geniş bir gülümseme belirdi. "Gördüğünüz gibi o size düşman değil," dedi Faith ve Thrower onu onaylamakla yetindi.

"Ben de onun düşmanı değilim," dedi. Ama şunu söylememişti: onu sevgi ve sabırla yeneceğim, ama ben yeneceğim. Bu mihrap ise kalbinde onu cehaletin karanlığından kurtararak özgürlüğe kavuşturmam için gizli bir özlem duyduğunun kesin kanıtı.

Fazla oyalanmadan gece içinde hızlı bir şekilde evin yolunu tuttular. Thrower şamdanını yere mihrabın yakınına -asla üzerine değil çünkü bu Katoliklik kokan bir hareketti- koydu ve şükran duası etmek için diz çöktü. Kilise inşaatı neredeyse bitmişti ve içerisinde hali hazırda, en fazla çekindiği adam tarafından yapılmış, haçları bu cahil insanların hurafelerini en çok simgeleyen tuhaf bir çocuk tarafından kazılmıştı.

"Fazla kibir dolusun," dedi arkasından gelen bir ses.

Yüzünde bir gülümseme ile döndü, çünkü Ziyaretçi belirdiğinde mutlu oluyordu.

Ama Ziyaretçi gülmüyordu. "Kibir dolusun."

"Beni affedin," dedi Thrower. "Buna şimdiden pişmanım. Yine de, burada başlamış olan büyük çalışmanın biraz olsun yararını görmüşüm çok mu?"

Ziyaretçi yavaşça mihraba dokunurken parmakları haçları arıyordu. "Bunu o yaptı öyle değil mi?"

"Alvin Miller."

"Ya çocuk?"

"Haçları. Onların şeytanı hizmetkarı olmalarından korkuyordum --"

Ziyaretçi ona sertçe baktı. "Bir mihrap yaptılar diye, öyle olmadıkları anlamına mı gelir bu?"

Vücudunu korku dolu bir ürperti sarmıştı ve Thrower fısıldadı, "Şeytanın haç simgesini kullanabileceğini düşünmemiştim --"

"Sen de en az diğerleri kadar batılsın," dedi Ziyaretçi soğuk bir sesle. "Katolikler daima istavroz çıkarır. Bunun şeytana karşı bir tılsım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O halde nereden bilebilirim?" diye sordu Thrower. "Şeytan da bir mihrap yapabilir ve haç çizebilir-"

"Yo, hayır. Thrower, sevgili oğlum, onlar şeytan değil, her ikisi de değil. Şeytanı gördüğünde tanırsın onu. Diğer insanların kafalarında saç varken, onun kafasında boğa boynuzları vardır. Diğer insanların ayakları varken, onda bir keçinin çatal tırnakları vardır. Diğer insanların elleri varken, onda bir ayının iri pençeleri vardır. Şundan da emin ol: geldiği zaman senin için mihrap falan yapmaz." Sonra Ziyaretçi iki elini de mihrabın üzerine koydu. "Bu artık benim mihrabım," dedi. "Onu kimin yaptığı önemli değil, onu kendi amaçlarım için kullanabilirim."

Rahatlamanın etkisiyle Thrower'ın gözleri nemlendi. "Onu takdis edip kutsallaştırdınız." Ve mihraba dokunmak için elini uzattı.

"Dur!" diye fısıldadı Ziyaretçi. Sesi çıkmıyor da olsa, söyledikleri duvarları titretecek kadar güçlüydü. "Önce beni dinle," dedi.

"Sizi her zaman dinlerim," dedi Thrower. "Yine de benim gibi aşağılık bir solucanı neden seçtiğinizi tahmin edemiyorum doğrusu."

"Bir solucan bile Tanrı'nın dokunuşuyla yüce bir şeye dönüşebilir," dedi Ziyaretçi. "Yo, beni yanlış anlama. Ben Orduların Rabbi değilim. Bana tapma."

Ancak Thrower kendine engel olamıyordu ve bilge ve güçlü meleğinin önünde diz çökerek bağlılık içinde ağlıyordu. Evet melekti o, her ne kadar Ziyaretçinin kanatları değil de bir kimsenin Parlamentoda görmeyi umacağı bir takım elbise bile olsa Thrower'ın bundan şüphesi yoktu.

"Bunu yapan adamın aklı karışık, ama ruhunda bir cinayet var ve eğer yeterince kışkırtılırsa, bu dışarı çıkacak. Haçları yapan çocuğa gelince, en az senin düşündüğün kadar dikkate değer. Ancak hayattaki iyi veya kötüyü takdir edebilecek durumda değil henüz. Her iki yol da önünde duruyor ve etkiye açık. Beni anlıyor musun?"

"Benim görevim bu mu?" diye sordu Thrower. "Diğer bütün her şeyi unutmalı ve kendimi o çocuğu doğrunun yoluna döndürmeye mi adamalıyım?"

"Eğer çok fazla adanmış görünürsen, ebeveynleri seni reddedecektir. Daha ziyade tıpkı planladığın gibi vaizliğini bunun için kullanmalısın. Ancak onu benim amaçlarım uğruna kazanmak için her şeyini tüm kalbinle bu dikkate değer çocuğa vererek onun üzerine eğileceksin. Çünkü eğer on dört yaşına kadar bana hizmet ediyor olmazsa, onu yok edeceğim."

Küçük Alvin'in yaralanması veya ölmesi düşüncesi bile Thrower'a dayanılmaz gelmişti. Bu durum, içini bir kayıp duygusuyla doldurmuştu ki, bir babanın hatta bir annenin yaşayacağı bundan çok daha büyük acıyı hayal bile edemiyordu. "Aciz bir adamın çocuğu kurtarmak için yapacağı ne varsa, onu yapacağım," diye bağırdı, sesi ıstırabı yüzünden neredeyse bir çığlığa dönüşmüştü.

Ziyaretçi kafasını salladı, o güzel ve sevgi dolu bakışı yüzünde belirdi ve Thrower'a elini uzattı. "Sana gü-

veniyorum," dedi yavaşça. Sesi yanmakta olan bir yaraya sürülen şifalı su gibiydi. "Elinden geleni yapacağını biliyorum. Şeytana gelince, ondan asla korkmamalısın."

Thrower, uzanan eli öpmek üzere davrandı, ancak uzandığı yerde el yerine boşluk vardı ve o an Ziyaretçinin gittiğini anladı.

▸9◂

Taleswapper

Eskiden, Taleswapper iyi hatırlardı, bu bölgelerde bir ağaca tırmanacak olsa yüzlerce metrekare el değinemiş ormanı görebileceği bir zaman vardı. Meşelerin durmadan kalınlaşan gövdeleriyle dağları daha çok ormanla kaplayarak bir asır belki de daha fazla yaşadığı zamanlar. Tepedeki yaprakların kalınlığı yüzünden orman zemininin ışıktan yoksun olması nedeniyle çırılçıplak kaldığı zamanlar.

Alacakaranlığın bu sonsuz dünyası kayıp gidiyordu artık. Kızıl adamların geyiklerden daha sessiz dolaştığı ve Taleswapper kendini en fazla tapılan Tanrı'nın katedralinde dolaşıyormuş gibi hissettiği uzantıları hala vardı bu ilkel ormanın. Ancak bu yerler artık öylesine nadirdi ki, geçen yıl dolaşırken, Taleswapper bir ağaca tırmanıp da bu orman tabakası arasında boşluklar görmediği tek bir seyahat günü dahi geçirmemişti. Ülkenin Hio ve Wobbish arasındaki kısmında tek tük ama eşit miktarda yerleşim vardı. Hatta şimdi bile, bir yükseltinin tepesindeki söğüdün üstünde bulunan tüneğinden Taleswapper dosdoğru soğuk sonbahar havasına sütunlarca duman gönderen üç düzine kadar baca seçebiliyordu. Her yönde, orman dokusunun önemli bir kısmı tahliye edilmiş, toprak sürülmüş, ekin ekilmiş, eğilmiş, hasat edilmişti. Bu yüzden de bir zamanların dev ağaçlarının gökyüzündeki göze karşı toprağa kalkan olduğu yerlerde şimdi anızların kaldığı toprak, ayıbını örtmesi için kışı bekleyerek çıplak durmaktaydı.

Taleswapper Nuh'u sarhoş olarak gördüğü vizyonunu hatırladı. İskoç Riti Pazar okulları için yapılan bir Tekvin baskısında gravür olarak bunu yapmıştı. Nuh, çıplak haldeydi, ağzı yarı sarkmış, elinde yarısı dökülmüş bir kadeh kıvrık parmaklarında hala asılı duruyordu. Ham, çok uzakta değildi, alaycı şekilde gülüyordu. Yafet ve Sam, babalarının üstüne örtecek bir örtü almak için arkası dönük olarak gidiyorlardı ki, babalarının aklı başında değilken neyi teşhir ettiğini görmesinler. Bir anda heyecana kapılan Taleswapper bu kahince anın önceden göstermiş olduğu şeyin ne olduğunu anlayıvermişti. Bir ağaca tünemiş olan Taleswapper kendisi olarak, kışın mütevazı örtüsünü bekleyen, çıplak bırakılmış toprağı bütün sarhoşluğu içerisinde görüyordu. Kehanetin yerine gelişiydi, bir kimsenin olmasını beklediği ama kendi hayatında gerçekleşmesini hiç de ummadığı bir şeydi.

Diğer taraftan sarhoş Nuh'un hikayesi hiç de bu anın bir tasviri olmayabilirdi. Niye etraftaki başka bir şey değil de buydu? Peki neden çıplak kalan toprak sarhoş Nuh'un bir figürü olmasındı?

Taleswapper yere inene kadar kötü bir ruh halindeydi. Vizyonlar görmek, iyi bir kahin olmak üzere aklını berraklaştırmak için düşünüp duruyordu. Buna rağmen ne zaman sağlam ve sabit bir şey yakaladığını düşünse, düşüncesi değişiyor, başkalaşıyordu. Bir fikri çok fazla düşünüyor ve yapı tamamlanmadan kalıyor ve en az önceki kadar belirsiz içinde buluyordu kendini.

Ağacın yamacında bohçasını açtı. İçinden 85'te İhtiyar Ben için yapmış olduğu Hikayeler Kitabı'nı aldı. Mühürlü kısmın tokasını dikkatlice açtı, sonra gözlerini kapadı ve sayfaları hızla çevirdi. Gözlerini açtı ve parmakla-

rının Cehennem Meselleri üzerinde durduğunu gördü. Böyle bir zaman için çok uygundu elbette. Parmakları ikisi de kendisi tarafından yazılmış olan iki mesele dokunuyordu. Birinin hiçbir anlamı yoktu, ama diğer duruma uygun göründü. "Bir budala, bilge bir adamın gördüğü ile aynı ağacı görmez."

Yine de bu meselin anlamını bulmak için çalıştıkça, ağaçlardan bahsetmesi dışında herhangi bir bağlantının olmadığını görüyordu. Bu yüzden, sonunda ilk meseli denedi. "Eğer budala aptallığında ısrar ederse, bilge haline gelir."

Aa! Bu onu anlatıyordu. Philadelphia'da yaşarken, yolculuğuna başlamadan önce, Meseller Kitabı'nın onun için canlandığı ve içinde yer alacak kelimeleri sanki yanan harflerden oluşuyormuş gibi gördüğü bir gecede kaydettiği kehanetin sesiydi bu. O gece şafağın ışığı sayfaların ateşini söndürene kadar uyanık kalmıştı. İhtiyar Ben kalıvaltı etmek için merdivenlerden aşağı büyük adımlarla homurdanarak indiği sırada, durmuş ve havayı koklamıştı. "Duman," dedi. "Evi yakmaya uğraşmıyorsun değil mi Bill?"

"Hayır bayım," diye yanıtladı Taleswapper. "Tanrı'nın Meseller Kitabı'nda ne söylemeye çalıştığı hakkında bir vizyon gördüm ve onu yazdım."

"Vizyonlara kafayı fazla takmışsın sen," dedi İhtiyar Ben. "Gerçek vizyonlar Tanrı'dan değil, insanın en derinindeki gizli yerlerden gelir. Bunu da bir mesel olarak

yaz istersen. Bu benim açımdan Poor Richard's Almanak'ta[10] kullanmak için fazla agnostik."

"Bakın," dedi Taleswapper.

İhtiyar Ben baktı ve kalan son alevleri de sönerken gördü. "Bu, harflerle yapılabilecek en dikkate değer hile değil de nedir. Bir de bana büyücü filan olmadığını söylemiştin."

"Hayır değilim. Tanrı bana bu yeteneği verdi."

"Tanrı mı yoksa şeytan mı? Etrafın ışıkla çevrelendiğinde, Bill, bunun Tanrı'nın nuru mu yoksa cehennem ateşi mi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Taleswapper, artan bir şaşkınlıkla. O zamanlar genç olduğundan, daha otuzunda bile değildi, bu muhteşem adamın huzurunda kolayca kafası karışıyordu.

"Belki de kendin, gerçeği çok fazla isteyerek, bu yeteneği kendine verdin." İhtiyar Ben bifokal gözlüklerinin alt merceklerini kullanarak başını Meseller sayfasını incelemek üzere eğdi. "Harfler daha az önce yanıyordu. Komik, değil mi, bana büyücü diyorlar, ki değilim ve sen, ki büyücüsün, bunu kabullenmeyi reddediyorsun."

"Ben bir kahinim, ya da olmak istiyorum."

"Eğer kehanetlerinden biri doğru çıkarsa, Bill Blake, o zaman buna inanırım, ama olana kadar değil."

O günden bu yana geçen yıllarda, Taleswapper kehanetlerinden en az bir tanesinin doğru çıkmasını beklemişti. Ama ne zaman gerçekleştiğini sansa, beyninin arkasında İhtiyar Ben'in, alternatif bir açıklama sunan, ke-

---

[10] Benjamin Franklin'in Poor Richard müstear ismiyle her yıl çıkardığı almanak. ÇN

hanet ile gerçek arasında bir bağlantı olduğunu düşündüğü için onunla alay eden sesini duyabiliyordu.

"Doğru asla değil," diyecekti İhtiyar Ben. "İşe yarar dersen belki. Aklın işe yarar bir bağlantı kurabilir. Ama doğru başka bir şeydir. Doğru dediğinde, senin algılayışından bağımsız şekilde var olan bir bağlantı bulduğun anlamına gelir. Sen onu fark etsen de fark etmesen de var olacaktır. Şunu da söylemeliyim ki, hayatımda hiç böyle bir bağlantı görmedim. Böyle bir bağlantının olmadığından, bütün zincir, bağ, düğüm ve benzerlerinin düşüncenin yaratıları olduğundan şüphelendiğim ve aslının bulunmadığını düşündüğüm zamanlar oldu."

"Peki neden toprak ayaklarımızın altından kayıp gitmiyor?" diye sordu Taleswapper.

"Çünkü onu vücutlarımızı bırakmaması konusunda ikna etmeyi başardık. Belki de bunu yapan Sir Isaac Newton'du. Çok ikna edici bir insandı. İnsanlar ondan şüphe etmiş olsa bile, yeryüzü etmedi ve hala da sürdürüyor" diyerek güldü İhtiyar Ben. Bütün bunlar onun için boş laflardı. Kendi septizmine kendisini bile inandıramıyordu.

O an, ağacın dibinde gözleri kapalı oturan Taleswapper yeni bir bağlantı yaptı: Nuh'un hikayesi ile İhtiyar Ben'inki. İhtiyar Ben, gevşemiş ve utanç verici, çıplak gerçeği gören ve ona gülen Ham iken, kilisenin ve evrenin sadık oğulları onun üzerini yeniden örtmek için geri geri yürüyorlardı ki, aptal gerçek görünmesin. Böylece de dünya gerçeği sağlam ve onurlu görüyor ve onu gevşek bir anında görmemiş oluyordu.

İşte bu doğru bir bağlantı, diye düşündü Taleswapper. Hikayenin anlamı bu. Bu kehanetin yerine

gelişi. Gerçek onu gördüğümüz zaman tuhaf ve madem bizler ona tapmayı istiyoruz, asla onu görmemize izin vermemeliyiz.

O keşif anında, Taleswapper ayağa fırlamıştı. Hala inanıyorken, bu muhteşem keşfi anlatacak birilerini bulmalıydı hemen. Kendi meselinde de söylediği gibi, "Sarnıç tutar, çeşme coşar." Eğer hikayesini anlatmazsa, içinde kir ve küf birikecek, içine büzülecekken, hikayeyi anlatmasıyla taze ve güzel kalacaktı.

Hangi yoldan gidecekti? On beş metre kadar uzaktaki, meşe büyüklüğünde kulesi olan büyük, beyaz bir kiliseye varan orman yolundan. Ağacın üstündeyken, oranın bir kilometre kadar uzakta olduğunu görmüştü. Philadelphia'da ziyaret ettiğinden beridir görmüş olduğu en büyük binaydı bu Taleswapper'ın. İnsanların toplanması için bu kadar büyük bir bina yapılması ülkenin bu kısmındaki insanların yeni gelenler için çokça odaları olduğu anlamına geliyordu. Seyyar bir hikaye anlatıcı için iyi bir işaretti bu, çünkü onu içeri buyur eden ve yanında kitabı, hafızası, iki güçlü kolu ve onu on beş bin kilometredir taşıyan ve en az bir beş bin daha taşıyacak kadar iyi durumdaki sağlam bacakları dışında ödeyecek bir şeyleri olmadığı halde onu besleyen yabancıların güveniyle yaşıyordu.

Yol, bol bol kullanıldığını gösterecek şekilde araba izleriyle doluydu ve alçak yerlerde güçlü bir fitilli yol oluşturacak biçimde demirlerle sağlamlaştırılmıştı. Böylelikle arabalar yağmuru emmiş toprağa saplanmıyordu. Demek ki iyi bir şehir olma yolunda ilerliyordu burası, öyle değil miydi yoksa? Büyük kilise hiçbir şekilde açık fikirlilik anlamına gelmeyebilirdi de. Bu kilise bir ihtira-

sın eseri olabilirdi. Bu da işte yargıya varmanın tehlikesi, diye düşündü Taleswapper: Her neticeye etki eden yüzlerce neden vardı. Bu fikri yazmayı düşündü, ama aksine karar verdi. Bu fikir üzerinde kendi ruhunun izlerinden başka bir iz yoktu, ne cennete ne de cehenneme dair bir işaret. Böylece fikrin ona verilmediğini de anlıyordu. Kendi kendine zorlayarak bulmuştu onu. Öyleyse bir kehanet olamazdı ve elbette gerçek de.

Yol nehirden çok da uzak olmayan bir meydanda sonlanıyordu. Taleswapper çağlayan suyun kokusundan anlamıştı bunu. Burnu iyi koku alırdı. Meydanın civarında tek tük birkaç ev vardı, ama en büyükleri badanalanmış padavraları olan üzerinde "Weaver's" yazan ufak tabelası ile iki katlı bir binaydı.

Bir evin üzerinde tabela varsa, diye biliyordu Taleswapper, bu genellikle yerin sahiplerinin yolu onlara tarif edilmese bile orasının insanlar tarafından bilinmesini istediği anlamına gelirdi ki, bu ise evin yabancılara açık olduğunu söylemenin bir başka yoluydu. Taleswapper dosdoğru gitti ve kapıyı çaldı.

"Bir dakika!" diye bir ses geldi içeriden. Taleswapper sundurmada bekliyordu. Sundurmanın bir ucunda içinden uzun yapraklarının sarktığı çeşitli bitkiler bulunan sepetler asılıydı. Taleswapper bu bitkilerin çoğunun şifa verme, kayıp eşya bulma, mühürleme ve hatırlatma gibi çeşitli sanatlarda yararlı olduğunu biliyordu. Aynı zamanda kapının altına yakın bir yerden bakıldığında kusursuz bir tılsım oluşturacak şekilde özel bir şekilde sıralandıklarını anlamıştı. Aslında bu öylesine bariz bir etkiydi ki, Taleswapper çömeldi ve en sonunda bu özelliği daha iyi görmek için sundurma üzerine yüzüko-

yun uzandı. Boyaların sepetlerin üzerinde çok doğru noktalara sürülmüş olması bunun kazara yapılmamış olduğunu kanıtlıyordu. Kapıya yönlendirilmiş nefis bir koruma tılsımıydı bu.

Taleswapper bir kimsenin neden böylesi güçlü bir tılsımı ortalığa çıkarıp da gizleme gereği hissettiğini anlamaya çalıştı. Hele ki, Taleswapper tılsım gibi pasif bir şeyden gelecek kuvvet esintisini hissedebilecek ve daha yakından bakmak için gelecek muhtemelen etraftaki tek kişiyken. Kapı açıldığında ve bir adam, "Sanırım çok yorgunsun yabancı?" dediğinde hala bunu anlamaya çalışarak yerde yatıyordu.

Taleswapper ayağa fırladı. "Bitkileri yerleştirme biçiminize hayran kaldım. Çok havai bir bahçe sör."

"Karımın," dedi adam. "Her zaman üzerlerine titrer. Tam bu şekilde durmaları gerekir."

Adam yalan mı söylüyordu? Yo, diye düşündü Taleswapper. Hayır, sepetlerin bir tılsım oluşturduğu ve yere uzanan yaprakların da bunları birbirine bağlamak için iç içe geçtiği gerçeğini gizlemeye çalışmıyordu. Sadece bilmiyordu bunu. Birisi, eğer onun bahçesiyse muhtemelen karısı, evine karşı bir koruma yapmıştı ve kocasının hiçbir fikri yoktu.

"Bana şekilleri doğru göründü," dedi Taleswapper.

"Herhangi bir araba ya da at sesi duyulmamışken, buraya nasıl ulaşmış olduğunu merak ettim doğrusu. Ama görünüşünden anladığım kadarıyla yaya olarak geldin."

"Öyle oldu sör," dedi Taleswapper.

"Bohçan da ticaret yapmak için fazla eşya taşıyacakmış gibi görünmüyor."

"Ben eşya ticareti yapmıyorum, sör," dedi Taleswapper.

"Ne yapıyorsun öyleyse? Eşyadan başka neyin ticareti yapılabilir ki?"

"Öncelikle işin," dedi Taleswapper. "Yemek ve barınma için çalışırım."

"Bir aylak olmak için fazla ihtiyarsın."

"Elli yedide doğdum, o yüzden de üç-yirmi ve onumu[11] tamamlamam için daha rahat bir on yedi yılım var. Ayrıca birkaç gizli yeteneğim de da vardır."

Adam aniden uzaklaşmıştı. Vücuduyla yapmamıştı bunu. Uzaklaşan gözleriydi, şunları söyledi: "Karım ve ben, oğullarımız daha küçük olduğu için kendi işimizi kendimiz görürüz. Yardıma ihtiyacımız yok."

O an arkasında bir kadın belirdi. Her ne kadar ciddi görünse de, yüzü henüz fazla büyümemiş ve rengi de solmamış gençlikte bir kızdı bu. Kollarında bir bebek tutuyordu. Kocasıyla konuştu. "Akşam yemeği için fazladan bir yer açabiliriz, Armor--"

Kocanın yüzü bunun üzerine sert ve kararlı bir hal aldı. "Karım benden daha cömerttir, yabancı. Seninle dobra konuşacağım. Birkaç gizli yeteneğin olduğundan söz ediyorsun ve tecrübelerime göre bu bazı gizli güçlerin olduğunu iddia etmek anlamına geliyor. Bir Hıristiyan evinde böylesi işler yaptırmam ben."

Taleswapper ona sertçe baktı ve sonra daha yumuşak bir şekilde karısına baktı. Demek ki işlerin burada yü-

---

[11] Three-scores and ten, Eski Ahit'in Mezmurlar kitabında (90:10) geçen bir hayat ölçüsü. Üç 20 ve bir 10 ile birlikte toplamda 70 yıla tekabül ediyor. ÇN

rüme şekli böyleydi: kadın kocasından saklayabildiği oranda tılsım ve efsunlar kullanıyor ve adam da bununla ilgili en ufak bir işarete bile tahammül gösteremeyip elinin tersiyle itiveriyordu. Kocası gerçeği fark etmiş olsa, karısına ne olacağını merak etmişti Taleswapper. Peki ya adam yani Armor? Pek de ölüm saçan bir tip değildi, ama öyle bir zamanda, öfke selinin kapakları açıldığında bir insanın damarlarında nasıl bir şiddetin dolaşacağını kimse söyleyemezdi.

"Uyarınızı anlıyorum, sör," dedi Taleswapper.

"Üzerinde bazı korumaların olduğunu biliyorum," dedi Armor. "Bütün bu yolu yaya olarak gelen yalnız bir adam demek? Saçının hala başında olması gerçeği Kızılları savuşturduğun anlamına geliyor."

Taleswapper sırıttı ve şapkasını, tepesinin kelliğini gösterecek şekilde başından indirdi. "Sizce onları kör etmek için güneş ışığını yansıtmak gerçek bir koruma olabilir mi?" diye sordu. "Kafa derim için herhangi bir cömertlikte bulunmadılar."

"Gerçeği söylemek gerekirse," dedi Armor, "bu civardaki Kızıllar diğerlerinden çok daha barışçıldır. Tek gözlü Kahin, Wobbish'in diğer yakasında kendisine Kızıllara likör içmemeyi öğrettiği bir şehir inşa etti."

"Bu her insan için iyi bir tavsiye," dedi Taleswapper.

Şöyle düşünmüştü: Kendine kahin diyen bir Kızılderili. "Buradan gitmeden önce o adamı görmeli ve onunla tartışmalıyım."

"O seninle konuşmaz," dedi Armor. "Derinin rengini değiştirmedikçe yani. Birkaç yıl önce ilk vizyonunu görene kadar hiçbir Beyaz adamla konuşmamıştı."

"Denersem beni öldürür mü?"

"Muhtemelen hayır. Halkına Beyaz adamı öldürmemeyi öğretiyor."

"Bu da iyi bir tavsiye," dedi Taleswapper.

"Beyaz adam için iyi, ama bu Kızıllarda en iyi sonuçları vermiyor. Carthage Şehri'nde sözümona Vali Harrison gibi, barışçıl olsun olmasın bütün Kızıllar için zarardan başka bir şey ifade etmeyen adamlar var." Gaddarlık Armor'ın yüzünü terk etmiyordu, ama her halükarda ve üstelik de gönülden konuşuyordu. Taleswapper açık konuşmayı seven herkese, yabancı da, hatta düşman da olsa, güven verirdi. "Her neyse," diye devam etti Armor, "Kızılların hepsi de Kahin'in barışçıl sözlerine inanıyor değil. Ta-Kumsaw'ı takip edenler gibiler aşağı Hio'yu karıştırmak için uğraşıyorlar ve çoğu insan kuzeye, yukarı Wobbish ülkesine doğru hareket ediyor. Bu yüzden de içeri dilenci buyur edecek evlerden mahrum kalmazsın. Bunun için Kızıllara teşekkür etmeyi unutma sakın."

"Ben dilenci değilim, sör," dedi Taleswapper. "Söylediğim gibi, çalışmaya gönüllüyüm."

"Gizli yetenekler ve gizli kurnazlıklarla, şüphesiz."

Adamı düşmanlığı karısının nazik karşılama havasının tam zıddıydı. "Gizli yeteneğiniz nedir, bayım?" diye sordu kadın. "Konuşmanızdan eğitimli biri olduğunuz anlaşılıyor. Öğretmen misiniz yoksa?"

"Adımın da anlattığı gibi," dedi. "Taleswapper[12]. Hikayeler konusunda bir yeteneğim var."

---

[12] Hikaye takasçısı

"Uydurmak konusunda mı yani? Bizim burada ona yalancı derler." Kadın Taleswapper'a dostça davrandıkça kocası daha da soğuklaşıyordu.

"Hikayeleri hatırlamak konusunda ustayım. Ama yalnızca doğru olduklarına inandığım hikayeleri anlatıyorum sör. İkna olması kolay biri de değilimdir. Siz kendi hikayelerinizi anlatırsanız, ben de benimkileri anlatırım, takas ettikçe daha da zenginleşiriz, çünkü kimse başladı zaman elinde olanları kaybetmez."

"Benim hikayem falan yok," dedi Armor, o zamana dek Kahin'e dair bir ve Ta-Kumsaw'a dair bir başka hikaye anlatmış olmasına karşın.

"Bu üzücü bir haber ve durum böyleyse, gerçekten de yanlış eve gelmişim." Taleswapper buranın gerçekten de ona uygun bir ev olmadığını görebilmişti. Armor ona merhamet etse ve alsa bile, şüphe ile çevrelenmiş olacaktı ve Taleswapper insanların kendisine böyle keskin bakışlar attığı bir yerde yaşayamazdı. "İyi günler size."

Ancak Arınor böyle kolayca gitmesine izin vermiyordu. Taleswapper'ın söylediklerini meydan okuma olarak düşünmüştü. "Neden üzücü olsun ki? Ben sessiz ve sıradan bir hayat yaşıyorum."

"Kimsenin hayatı kendisine sıradan gelmez," dedi Taleswapper, "ve eğer kişi böyle söylüyorsa, bu benim asla anlatmayacağım türde bir hikayedir."

"Bana yalancı mı diyorsun sen?" diye sordu Armor.

"Yeteneğimin iyi karşılanacağı bir yer bilip bilmediğinizi soruyorum."

Armor görmese de, Taleswapper, kadının sağ elinin parmaklarıyla teskin işareti ve sol eliyle de kocasının bileğini tuttuğunu görebiliyordu. İşaret eskizsiz yapılmış ve

kocanın da buna ayak uydurduğu görülmüştü, çünkü kadın cevap vermek için bir adım öne çıktığında adam belirgin şekilde rahat görünüyordu. "Arkadaş," dedi kadın, "eğer tepenin ardındaki yoldan gider ve yolu sonuna dek takip edersen, ikisinde de köprü olan iki dereyi de geçtikten sonra, Alvin Miller'ın evine varırsın. Seni evine kabul edeceğinden eminim."

"Hı,hı," dedi Armor.

"Teşekkürler," dedi Taleswapper. "Peki ama bunu nereden biliyorsunuz?"

"Seni istediğin kadar kalman için kabul ederler ve onlara yardım etmek için gönüllü olduğun sürece asla da geri çevirmezler."

"Her zaman gönüllüyüm, asilzadem," dedi Taleswapper.

"Her zaman gönüllü mü?" dedi Armor. "Kimse her zaman gönülü olamaz. Daima gerçeği söylediğini sanıyordum."

"Her zaman inandığım şeyi söylerim. Gerçek olup olmadığı konusunda herhangi birinden daha fazla emin değilimdir."

"Öyleyse niye şövalye olmadığım halde bana 'sör,' ve o da en az benim kadar sıradan olduğu halde karıma da 'asilzade' diyorsun?"

"Kralın şövalyelerine inanmadığım içindir. Bir adama şövalye unvanı verir çünkü şövalye olsun olmasın ona bir iyilik borçludur. Bütün hanımlarına da, kraliyet çarşafları içerisinde yaptıkları şeylerden dolayı 'hanımefendi' denir. Şövalyelerin arasında kullanılan kelimeler böyledir. Yarısı yalandır yani. Ancak sizin karınız, sör, gerçek bir hanımefendi gibi lütufkar ve misafirperver

davrandı. Ve siz de sör, ev halkını tehlikelerden koruyan gerçek bir şövalye gibi."

Armor kahkahalarla güldü. "O kadar tatlı konuşuyorsun ki sanırım ağzından o şekerin tadını çıkarmak için yarım saat tuz yemen gerekecek."

"Bu benim ustalığım," dedi Taleswapper. "Ama başka şekillerde de konuştuğum olur, üstelik hiç de tatlı gelmez, doğru zamanda tabii. Size iyi akşamlar ve karınıza ve çocuklarınıza ve Hıristiyan evinize."

Taleswapper meydandaki otluk alana doğru yürüdü. İnekler ona pek de ilgi göstermedi, çünkü Armor'un hiç de görmediği türde bir koruması vardı üzerinde. Taleswapper birkaç dakikalığına, beyninin ısınması ve yeni bir düşüncenin çıkıp çıkmayacağını görmek için güneş ışığı altında oturdu. Ama işe yaramamıştı. Öğleden sonra, neredeyse hiçbir zaman kayda değer bir düşünce gelmezdi. "Sabah Düşün, öğlen Yap, akşam Ye, gece Uyu." Düşünmek için çok geçti şimdi. Yemek içinse çok erken.

Meydanın arka kısmındaki irice bir tepenin üzerindeki kiliseye doğru giden patikaya yöneldi. Şayet gerçek bir kahin olsaydım, diye düşündü, olayları önceden bilirdim. Burada bir gün mü, yoksa hafta mı yoksa ay mı kalacağımı bilirdim. Armor'un umduğum gibi dostum mu yoksa korktuğum gibi düşmanın mı olacağını bilirdim. Karısının günün birinde kendi zaferini kazanıp güçlerini açıkça kullanıp kullanamayacağını bilirdim. Bu Kızıl Kahin ile yüz yüze görüşüp görüşemeyeceğimi bilirdim.

Ama bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Bunun bir meşalenin görme biçimi olduğunu biliyordu. Daha önce meşalelerin bunu yaptığını görmüştü, epey fazlası-

nın hem de. Kendi hayat yolunun ilerisinde ne olduğunu görmek iyi olmadığı için de onu korkuyla doldurmuştu bu durum. Hayır, onun istediği yetenek kehanetti. Kadın ve erkeklerin dünyanın kendi küçük köşelerinde yaptığı ufak tefek şeyleri görmek değil de, Tanrı tarafından yönetilen muhteşem olay örgüsünü görmek. Şeytan da olabilirdi, Taleswapper titiz değildi bu konuda, çünkü her ikisinin de dünyada yapmayı planladıkları şeylere dair iyi fikirleri vardı ve bu nedenle her ikisi de gelecek hakkında muhtemelen birkaç şey biliyorlardı. Şimdiye dek hayatında şeytana ait dokunduğu izlerin hepsi de, kendi yönteminde acı verici olmuştu.

Kilise kapısı sonbahar için sıcak bir gün olmasından dolayı açıktı ve Taleswapper da sineklerle birlikte vızıldayarak içeri dalmıştı. Kilisenin içi de dışarıdan görüldüğü kadar güzeldi -İskoç Riti olduğu kesindi, bu yüzden de sadeydi- aynı sebepten de beyaz boyalı duvarları ve camlı pencereleri ile parlak ve havadar bir yer olduğu için daha neşelendiriciydi. Kilise oturakları ve kürsü bile açık renk yapılmıştı. Bütün bu yerdeki tek karanlık şey ise mihraptı. Doğal olarak da gözü ona kaymıştı. Bu tür şeylerde yeteneği olduğu için de, yüzeyinde sıvı bir dokunuşun izlerini görmüştü.

Yavaşça mihraba doğru yürüdü. Ona doğru yürüyordu çünkü emin olmak istiyordu. Yavaşça çünkü bu tür bir şeyin bir Hıristiyan kilisesinde olmaması gerekiyordu. Yakınına geldiğinde bir yanlışlık yoktu. Çocuklarına öldüresiye işkence eden ve suçu Kızıllara atan DeKane'deki adamın yüzünde gördüğüyle aynı izdi bu. George Washington'ın kafasını kesen kılıcın üzerinde de aynı iz duruyordu. Kirli suyun üzerindeki ince tabaka gibi, belli

bir açıdan, belli bir ışık altında bakana dek görülmüyordu. Ama Taleswapper için her zaman görülebilirdi. Görmek için gereken göz vardı onda.

Elini uzattı ve işaret parmağını izin en belirgin yerine koydu. Parmağını bir saniyeliğine orada tutmak bile, çok fazla yaktığı için, bütün gücünü almış ve tüm kolunu omzuna kadar bir titreme ve ağrı kaplamıştı.

"Tanrı'nın evine hoş geldin," dedi bir ses.

Taleswapper, yanan parmağını emerek, konuşana doğru döndü. İskoç Riti vaizi Amerika'da söyledikleri biçimiyle Presbiteryen giyimli biriydi.

"Eline kıymık mı battı yoksa?" diye sordu vaiz.

Evet, kıymık battı, demek çok daha kolay olurdu. Ama Taleswapper yalnızca inandığı hikayeleri anlatırdı.

"Vaiz," dedi Taleswapper, "şeytan elini bu mihrabın üzerine koymuş."

Vaizin hazin gülümseyişi bir anda kaybolmuştu. "Şeytanın parmak izlerini sen nereden bileceksin?"

"Bunları görebilmem," dedi Taleswapper. "Tanrı vergisi bir yetenek."

Vaiz, inanıp inanmamakta kararsız kalarak ona yakından baktı. "Peki meleklerin nereye dokunduğunu da söyleyebilir misin?"

"Eğer iyi ruhların izleri de olsaydı sanırım görürdüm. Daha önce de buna benzer izler görmüştüm."

Vaiz sanki çok önemli bir soru sormak istiyormuş da yanıtından korkuyormuş gibi bir an duraksadı. Sonra ürperdi, öğrenme arzusu tamamıyla onu terk etmişti ve vaiz aşağılama içinde konuşmasını sürdürdü. "Saçmalık. Sıradan insanları kandırabilirsin, ama ben İngiltere'de

eğitim aldım ve gizli güçler hakkında konuşmalara kanmam."

"Siz," dedi Taleswapper. "Gerçekten de eğitimlisiniz."

"Sen de öylesin konuşmandan anlaşılıyor bu," dedi vaiz. "İngiltere'nin güneyi, diyeceğim."

"Koruyucu Lord'un Sanat Akademisi," dedi Taleswapper. "Bir gravürcü olarak eğitim gördüm. İskoç Ritinden olduğunuz için, benim çalışmamı Pazar okulu kitabında gördüğünüzü söylemeye cesaret edebilirim."

"Ben böyle şeylere dikkat etmem," dedi vaiz. "Gravürler yerini kelimelerin gerçeklerine bırakması gereken kağıt israfıdır. Eğer ki sanatçının gözünün gerçekten de gördüğü, anatomi gibi şeyleri resmetmiyorsa. Ama sanatçının hayalinde canlandırdığı şey benim gözümde kendi hayalimde canlandırdığımdan daha iyi değildir."

Taleswapper bu fikri temeline kadar izlemişti. "Ya o sanatçı aynı zamanda bir kahinse?"

Vaiz gözlerini yarı kapadı. "Kahinlik devri bitti. Nehrin karşı tarafındaki şu dönek putperest tek gözlü sarhoş Kızıl gibi, kahin olduğunu iddia eden kim varsa şarlatandır. Ve ben eminim ki, eğer Tanrı kehanet yeteneğini bir sanatçıya bağışlamış bile olsaydı, kendini kahin sanan fazladan pek çok desenci ve acemi ressamımız olurdu, özellikle de bu onlara iyi bir para getiriyorsa."

Taleswapper kibarca cevap veriyordu, ama vaizin manidar suçlamalarının ayakta kalmasına da izin vermiyordu. "Tanrı'nın kelamını maaş karşılığı vaaz eden biri gerçeği ifşa ederek geçimini sağlamaya çalışan diğer kişileri eleştirmemeli."

"Ben atanmış biriyim," dedi vaiz. "Sanatçıları kimse atamaz. Onlar kendi kendilerini atarlar."

Tıpkı Taleswapper'ın da düşündüğü gibiydi. Vaiz kendi fikirlerinin değer bulamayacağından korkar korkmaz otoritesine çekiliyordu. Otorite hakem olduğundaysa makul bir tartışma imkansız hale geliyordu. Taleswapper acil meseleye geri dönmüştü. "Şeytan parmaklarını bu mihrapta gezdirmiş," dedi Taleswapper. "O yerlere dokununca parmağım yandı."

"Benimkini ise hiç yakmadı," dedi vaiz.

"Yakmamasını umarım," dedi Taleswapper. "Ne de olsa atanmışsınız."

Taleswapper sesindeki aşağılamayı gizlemek için çaba göstermemişti ve bu tavır geriye çekilmiş olan vaizi rahatsız etmişti. İnsanların ona sinirlenmesi Taleswapper'ın canını sıkmazdı. Bu onların dinlediği ve hiç değilse yarı yarıya inandıkları anlamına gelirdi. "Eğer böylesi keskin gözlerin varsa söyle bana o zaman," dedi vaiz. "Tanrı'dan gelen bir haberci bu mihraba dokundu mu dokunmadı mı?"

Vaizin bu soruyu bir test olarak gördüğü açıktı. Taleswapper'ın ise vaizin hangi cevabı doğru kabul ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun önemi de yoktu. Taleswapper gerçeği söyleyecekti, hangisi olduğu önemli değildi. "Hayır," deyiverdi.

Bu yanlış cevaptı. Vaiz sırıttı. "Tam olarak böyle mi? Yapmadığını söylüyorsun öyle mi?"

Taleswapper bir anlığına vaizin kendi atanmış ellerinin Tanrı iradesinin işaretlerini bırakmış olabileceğine inandığını düşündü. Bu fikri tek bir seferde gömecekti.

"Vaizlerin çoğu dokundukları nesnelerde ışığın izlerini bırakmaz. Yalnızca çok azı bu denli kutsaldır."

Vaizin aklındaki ise kendi değildi. "Yeterince konuştun, artık," dedi vaiz. "Senin bir sahtekar olduğunu biliyorum. Kilisemden defol."

"Ben sahtekar değilim," dedi Taleswapper. "Yanılmış olabilirim, ama asla yalan söylemem."

"Ben de asla yalan söylemediğini söyleyen birine asla inanmam."

"İnsanın kendisi ne kadar erdemliyse, başkalarının da o kadar erdemli olduğun düşünür," dedi Taleswapper.

Vaizin yüzü öfkeden kızarmıştı. "Defol buradan yoksa seni ben atacağım."

"Memnuniyetle giderim," dedi Taleswapper. Hızla kapıya doğru yürüdü. "Şeytanın mihrabına dokunduğunu öğrendiğinde şaşırmayan bir vaizin kilisesine bir daha asla dönmemeyi umuyorum."

"Şaşırmadım çünkü sana inanmıyorum."

"Bana inandın," dedi Taleswapper. "Aynı zamanda bir meleğin ona dokunduğuna da inandın. Bu senin gerçek olduğunu düşündüğün hikaye. Ama hiçbir melek benim görebileceğim bir iz bırakmadan ona dokunamaz. Ve orada yalnızca bir tek iz görüyorum."

"Yalancı! Bizzat sen şeytan tarafından gönderilmişsin ve sihirbazlığını burada, Tanrı'nın evinde yapmaya uğraşıyorsun! Defol! Çık! Sana gitmeni buyuruyorum!"

"Senin gibi kilise adamlarının büyüye başvurmadıklarını düşünürdüm."

"Çık!" Vaiz son kelimeyi haykırarak, boynundaki damarlar dışarı fırlayarak söylemişti. Taleswapper şapka-

sını taktı ve yürüyüp gitti. Adamın onun arkasından kapıyı çarptığını duymuştu. Kadının bahsettiği eve doğru giden yola varana kadar kurumuş sonbahar yapraklarıyla kaplı tepelik bir çayırdan yürüdü. Kadın o eve alınacağından emindi.

Taleswapper ise o kadar da emin değildi. Daha önce hiç bir yerde üçten fazla ziyaret yapmamıştı. Eğer üçüncü denemesinde de onu alacak bir ev bulamamış olursa, en iyisi çekip gitmekti. Bu sefer, ilk durağı alışılmadık şekilde kötü geçmişti. İkincisi ise daha da kötüydü.

Yine de huzursuzluğu sadece işler kötü gittiği için değildi. Ayaklarına kapanıp öpseler bile Taleswapper'ın içinde bu civarda kalmakla ilgili tuhaf bir his vardı. Burası öylesine Hıristiyan bir kasabaydı ki, önder yurttaşlarından biri evinde gizli güçlere izin vermezken, kilisedeki mihrabın üzerinde şeytanın izleri duruyordu. Daha beteri ise, bu kandırmanın biçimiydi. Gizli güçler Armor'un burnunun dibinde ve sevdiği, güvendiği kişi tarafından yapılıyordu. Kilisede ise, vaiz şeytanın değil de Tanrı'nın, mihrabına sahip çıktığına ikna olmuştu. Taleswapper, tepenin üzerindeki bu yerden, daha fazla delilik, daha fazla kandırmacadan başka ne umabilirdi ki? Bunca çarpık insan iç içe geçmişti, Taleswapper bunu en çok da kendi geçmişinin tanıklığı ile biliyordu.

Kadın haklıydı. Derelerde köprü vardı. Bu bile iyi bir işaret değildi. Bir nehrin üzerine köprü yapmak gereklilikti. Geniş bir akıntıya köprü yapmak ise yolcular için bir lütuftu. Peki neden böylesine özenli köprüleri Taleswapper gibi ihtiyar bir adamın bile ayağını ıslatmadan üzerinden atlayamayacağı darlıkta yapmışlardı? Köprüler dayanıklıydı, akıntının her iki yanındaki uzak

noktalardan toprağa demirlenmişti ve her ikisinin de, iyi örtülmüş birer çatısı vardı. İnsanlar bu köprüler kadar sağlam ve kuru olmayan hanlarda kalmak için para ödüyorlar, diye düşündü Taleswapper.

Bu ise yolun sonundaki insanların en az şu ana kadar rastladıkları kadar tuhaf olduğunun kesinleştiği anlamına geliyordu. Geri çevrileceği kesindi. İhtiyatı ona orayı terk etmesini söylüyordu.

Ama ihtiyat yıllar önce İhtiyar Ben'in de söylediği gibi Taleswapper'ın karakterinin sağlam bir yönü değildi. "Günün birinde cehennemin tam ağzının ortasına gideceksin, Bill, hem de şeytanın neden böylesi kötü dişlere sahip olduğunu anlamak için." Köprülerin yapılması için bir neden vardı ve Taleswapper bunun kitabında hatırlanmaya değecek bir hikaye anlamına geldiğini hissetmişti.

Bir kilometre ya var ya yoktu. Yol, geçilmesi zor ormana doğru girecekken, kuzeye doğru sertçe sapıyor Taleswapper'ın en az New Orange ve Pennsylvania'daki yerleşimlerin olduğu topraklarda gördüğü kadar güzel bir araziye açılıyordu. Ev, biçimli kütükleri ile evladiyelik olmasını istediklerini gösterecek şekilde geniş ve güzeldi ve içerisinde orayı neredeyse bir köye dönüştüren ahır, baraka, kafes ve kümesler vardı. Yolun yarım mil kadar yukarısında tahminlerinin tamamıyla yanlış olmadığını gösterecek şekilde ince bir duman yükseliyordu. Yakınında, yolu paylaşan ve muhtemelen akraba oldukları anlamına gelen bir başka ev daha vardı. Hiç şüphe yoktu ki, bunlar evli çocuklarıydı ve hepsinin daha fazla refah içinde olması için birlikte çiftçilik yapıyorlardı. Taleswapper da

kardeşlerin birbirlerini diğerinin toprağını ekecek kadar severek büyümesinin iyi bir şey olduğunu bilirdi.

Taleswapper evin olduğu yönde ilerliyordu. En iyisi, etrafta sinsice dolanıp hırsız gibi yakalanmaktansa geldiğini hemen ilan etmekti. Ancak bu kez, eve doğru ilerlemek istediğinde, birden ne yaptığını hatırlayamayacak kadar aptallaştığını hissetmişti. Öylesine güçlü bir korumaydı ki, tepenin aşağısına, derenin yanındaki taş eve doğru giden yolun yarısına gelene kadar, uzaklaştırılmış olduğunun farkına varmamıştı. Ansızın durdu, korkmuştu, çünkü kimse, o ne olduğunu anlamadan onu gerisin geri uzağa fırlatacak kadar güçlü olamazdı. Bu yer de en az diğer ikisi kadar tuhaftı ve burayı da hiç istemiyordu.

Ancak geldiği yola geri dönmeye çalıştığında, aynı şey yine oluyordu. Kendisini tepeden aşağı, taş duvarlı eve doğru inerken bulmuştu.

Tekrar durdu ve bu kez mırıldandı, "Her kimsen ve ne istiyorsan, yalnızca kendi hür irademle giderim ya da hiç gitmem."

Güç, birden bire arkasında onu binaya doğru ittiren bir esinti oluvermişti. Ancak eğer isterse geri dönebileceğini de biliyordu. Esintiye karşı gidecekti, evet ama yapabilirdi. Bu düşünce aklını epey rahatlatmıştı. Üzerine gelen bu zorlamaların amacı onu alıkoymak değildi. Onun da bildiği üzere, bir işkencecinin gizli zincirleri değil, iyi huylu bir büyünün işaretiydi.

Yol, dere boyunca sola doğru hafif bir kavis yapıyordu ve taş binanın bir değirmen olduğunu görebilmişti o an. Bir değirmen deresi ve içinde su akıyor olması gereken yerde de uzunca bir çark iskeleti vardı. Ancak derenin içinde su akmıyordu ve büyük, ambar boyundaki ka-

pının arkasında ne olduğunu görecek kadar yakına geldiğinde nedenini anlamıştı. Burası yalnızca kış için kapatılmamıştı. Hiçbir zaman değirmen olarak kullanılmamıştı. Dişliler yerli yerindeydi, ama büyük, yuvarlak değirmentaşı orada değildi. Sıkıştırılmış taşlardan oluşan kaidesi, düzgündü ve hazırdı ve bekliyordu.

Uzun süredir de bekliyordu. Yapının üzerindeki asma dallarından ve yosunlardan en azından beş yıllık olduğu anlaşılıyordu. Bu bina için çok fazla emek harcanmıştı ama şimdilerde ortaklaşa bir saman ambarı olarak kullanılıyordu.

Büyük kapının hemen arkasında, üzerindeki iki çocuk saman balyalarının üzerinde birbirleriyle boğuşurken ileri geri sallanan bir araba vardı. Dostane bir faaliyetti bu. Oğlanların kardeş oldukları kesindi. Biri on iki yaşlarında, diğeri de dokuz ya var ya yoktu. Genç olanın arabadan ve kapıdan dışarı fırlatılmamasının tek nedeni ise daha büyük olanın kendisini gülmekten alamamasıydı. Taleswapper'ı elbette ki fark etmemişlerdi.

Aynı zamanda asmakatın kenarında elinde dirgenle duran ve yukarıdan onlara bakan adamı da fark etmiş değillerdi. Taleswapper başta adamın bir baba gibi gururla onları seyrettiğini düşündü. Ancak sonra adamın yabayı nasıl tuttuğunu görecek kadar yakına geldi. Bir kargı gibi saplamaya hazır şekilde tutuyordu. Bir anlığına, Taleswapper gönül gözünde neler olacağını görüvermişti. Yaba fırlatılmış, çocuklardan birinin bedenine, tabii ki onu öldürerek gömülmüştü. Bir anda olmasa bile yeterince çabuk şekilde kangrenden ya da mide kanamasından ölecekti. Taleswapper'ın gördüğü şey bir cinayetti.

"Hayır!" diye bağırdı. Kapıdan geçti ve arabanın yanında durup asma kattaki adama baktı.

Adam elindeki dirgeni yanı başındaki samanlara sapladı ve balyayı köşeden aşırıp iki çocuğu yarı yarıya gömecek şekilde arabaya doğru fırlattı. "Sizi buraya çalışmanız için getirdim, küçük ayıcıklar, birbirinizi düğümleyesiniz diye değil." Adam gülümsüyor, çocuklara sataşıyordu. Taleswapper'e göz kırptı. Sanki bir saniye önce gözlerinde ölüm olan o değilmiş gibiydi.

"Merhaba, genç dostum," dedi adam.

"Çok da genç değil," dedi Taleswapper. Çıplak başının yaşını ele vermesine müsaade edecek şekilde şapkasını çıkardı.

Çocuklar kendilerini kurtardı. "Niye bağırıyorsunuz, bayım?" diye sordu genç olanı.

"Size bir zarar gelecekmiş gibi hissettim," dedi Taleswapper.

"Biz her zaman böyle güreşiriz," dedi daha büyük olanı. "Şu kız kılıklıyı boş ver dostum. Adım Alvin, babamınkiyle aynı." Oğlanın sırıtışı ağzında yayılmıştı. Bugün yaşadığı onca karanlık muameleden sonra ürkmüş haldeki Taleswapper'ın gülümsemekten başka şansı yoktu ve uzatılan eli sıktı. Genç Alvin yetişkin bir adam gibi tokalaşıyordu. O denli güçlüydü. Taleswapper öyle değerlendirmişti.

"Sana balık elini verdi ki bükmeye ve burmaya başladığında, avcunun bir ahududu gibi şişmesini istiyor." Genç olanı da tokalaşmıştı.

"Ben yedi yaşındayım ve Küçük Al de on." Göründüklerinden daha gençtiler. Küçük çocukların şiddetli oyunlar oynadıklarında üstlerine sinen pis koku vardı

ikisinin de üzerinde. Ancak Taleswapper bunu umursamamıştı. Onu şaşırtan babaları olmuştu. Taleswapper'ın onun çocukları öldürmeye niyetlendiğini görmesi kafasındaki bir hayalden mi ibaretti? Hangi insanın katil elleri bunlar gibi tatlı ve güzel çocuklara uzanabilirdi?

Adam dirgeni asmakatta bıraktı, merdivene tutunarak aşağı indi ve kollarını sanki Taleswapper'ı kucaklayacakmış gibi iki yana açarak ona doğru hızla yürüdü. "Hoş geldin yabancı," dedi adam. "Ben Alvin Miller ve bunlar da en küçük oğullarım Genç Alvin ve Calvin."

"Cally," diye düzeltti genç olanı.

"İsimlerimizin uyaklı olmasından hoşlanmıyor," dedi Genç Alvin. "Alvin ve Calvin. Anlarsın, insanlık için benim gibi iyi bir örnek olarak büyüyeceğini umduklarından benimki ile benzer bir isim vermişler. İşe yaramadığını görmek çok üzücü."

Calvin onu sahte bir öfke ile ittirdi. "En kestirme yoldan anlatayım, o ilk denemeydi ve benim gelmemle birlikte asıl başarıyı yakaladılar!"

"Onlara genellikle Al ve Cally deriz," dedi babaları.

"Bize genellikle 'kapa çeneni' ve 'defol buradan' dersiniz" dedi Cally.

Genç Al omzuna sertçe vurdu ve onu çamurun içine doğru ittirdi. Bunun üzerine babası da onun poposuna bir tekme vurarak tepetaklak kapının dışına gönderdi. Hepsi de neşeliydi. Kimse yaralanmamıştı. Burada bir cinayet işlendiğini nasıl düşünebildim?

"Haber falan mı getirdin? Mektup mu?" diye sordu Alvin Miller. Çocuklar dışarı çıkıp çayırın iki yanından birbirlerine bağırdıklarından yetişkinler bir iki kelam edebilirdi.

"Üzgünüm," dedi Taleswapper. "Yalnızca bir yolcuyum. Kasabadaki genç bir hanım burada uyumak için bir yer bulabileceğimi söyledi. Buna karşılık da kollarımdan her türlü çalışkanlığı bekleyebilirsiniz."

Alvin Miller sırıttı. "O kolların ne kadar çalışabileceğine bir bakalım." Kolunu uzattı ama bu tokalaşmak için değildi. Taleswapper'ın önkolunu yakaladı ve sağ ayağı ile Taleswapper's sağ ayağını kilitledi. "Sence beni devirebilir misin?" diye sordu Alvin Miller.

"Başlamadan sadece şunu söyle," dedi Taleswapper, "iyi bir akşam yemeği için seni devirmem mi yoksa devirmemem mi gerekiyor."

Alvin Miller başına arkaya eğdi ve bir Kızıl gibi bağırmaya başladı. "Adın neydi yabancı?"

"Taleswapper."

"Bay Taleswapper, umarım çamurun tadını seviyorsundur, çünkü başka bir şey yemeden önce onun tadına bakacaksın!"

Taleswapper önkolunu kavrayan elin sertleştiğini hissetmişti. Kendi kolları güçlüydü, ama adamın kavrayışı kadar değil. Yine de, devirme oyunu yalnızca kuvvete dayalı değildi. Aynı zamanda zeka isterdi ve Taleswapper'da bundan az da olsa vardı. Karşısındakini bütün gücünü kullanmaya zorlamadan önce kendini Alvin Miller'ın baskısından yavaşça geri çekti. Sonra aniden, bütün kuvvetiyle Miller'ın ittirdiği yönde asıldı. Daha iri adamları devirmek için genellikle, onların kendi ağırlıklarını onlara karşı kullanmak yeterli olurdu. Oysa Alvin Miller buna hazırlıklıydı, diğer yöne doğru asıldı ve Taleswapper'ı öyle uzağa fırlattı ki kayıp değirmentaşı için kaide oluşturan taşların ortasına düşmüştü.

Bu davranışta herhangi bir fesatlık değil, yalnızca mücadele aşkı vardı. Taleswapper düştükten hemen sonra Miller, herhangi bir yerinin kırık olup olmadığını sorarak kalkmasına yardım etti.

"Değirmentaşınızın yerinde olmadığına çok sevindim," dedi Taleswapper, "yoksa beynimi kafama geri dolduruyor olurdunuz."

"Ne? Sen Wobbish ülkesindesin dostum! Burada beyne ihtiyaç yoktur."

"Beni sen devirdin," dedi Taleswapper. "Bu benim yatak ve yemeği hak etmediğim anlamına mı geliyor?"

"Hak etmek mi? Hayır bayım. Böyle bir şeye izin veremem." Ama yüzündeki sırıtma kelimelerinin sertliğini yalanlıyordu. "Yo, yo, eğer istersen çalışabilirsin. Çünkü insan dünyaya borcunu ödediğini hissetmekten hoşlanır. Ama işin aslı, eğer iki bacağın da kırık olsa ve yardım edemeseydin bile yine de kalmana izin verecektim. Senin için zaten bir yatağımız var, mutfağın hemen dışında. Bir yabanmersinine karşılık bir domuzuna iddiaya girerim ki, oğlanlar Faith'e çoktan akşam yemeği için bir tabak daha koymalarını söylemiştir."

"O sizin inceliğiniz bayım."

"Bir şey değil," dedi Alvin Miller. "Bir yerinin kırık olmadığına emin misin? Taşlara çok kötü çarptın."

"O zaman sanırım kırılıp kırılmadığını kontrol etmeniz için şu taşlara bir bakmanız gerekecek bayım."

Alvin tekrar güldü, adamın sırtına bir şaplak attı ve onu yukarıdaki eve götürdü.

O ne evdi öyle. Cehennemde bile bu kadar cırlama ve bağırma olamazdı. Miller çocuklarını gruplar halinde

anlatıyordu ona. Dört büyük kız yarım düzineden fazla işle meşgul, her biri de diğer kız kardeşleriyle farklı münakaşa yürüten, sesinin en tiz noktasında, yaptığı iş onu odadan odaya götürdükçe kavgadan kavgaya atlayan geçen kızlarıydı. Bağırmakta olan bebek yemek masasının üzerinde ve altında Asker ve Şövalyelerle oynayıp emekleyen diğerleri gibi torunlarıydı. Anneleri, Faith, mutfakta iş yaptığı için bütün olan bitene karşı ilgisizdi. Ara sıra yakınındaki bir çocuğa tokat atmak için uzanıyordu, ama diğer türlü işine ya da yağdırdığı emir, azar, tehdit ve şikayetlere müdahale etmelerine izin vermiyordu.

"Bütün bu gürültüde akıl sağlınızı nasıl koruyorsunuz?" diye sordu Taleswapper.

"Akıl sağlığı mı?" diye sordu sertçe. "Akıl sağlığı olan biri sence bunlara katlanır mı?"

Miller ona odasını gösterdi. Onun söyleyişiyle, "kalmayı istediğin sürece odan burası" idi. İçinde büyükçe bir yatak ve kuştüyü yastık ve çarşaflar vardı ve duvarlardan birinin yarısı şöminenin arkasında olduğu için sıcaktı. Taleswapper'a bütün yolculuğu boyunca böylesi bir yatak sunulmamıştı. "Adının aslında Prokrustes[13] olmadığına yemin et," dedi.

Miller yaptığı göndermeyi anlamamıştı, ama sorun değildi, Taleswapper'ın yüzündeki bakışı biliyordu. Bu bakışı daha önce de gördüğüne şüphe yoktu. "Biz misafirlerimize en kötü odamızı değil, en iyisini veririz. Bunun hakkında daha fazla konuşma."

---

[13] Prokrustes. Grek mitolojisine geçen yatağıyla ünlü dev. Efsaneye göre yolcuları yatırdığı biri kısa biri uzun iki yatağı vardı. Kısa boyluların kol ve bacaklarını çekip uzatır, uzun yatağa, uzun boyluların kol ve bacaklarını keser kısa yatağa yatırırdı. ÇN

"Öyleyse yarın sizin için çalışmama izin verin."

"Yapılacak işler var evet, eğer ellerin iyiyse. Ve kadınların yaptığı işi yapmaktan gocunmazsan karım senden bir iki iş için yardım alabilir. Neler olacağına bakarız." Bunun üzerine Miller odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Evin gürültüsü kapının kapanmasıyla yalnızca kısmen azalmıştı, ama o da Taleswapper'ın duymayı umursamadığı bir müzik gibiydi. Daha öğleden sonra olmasına karşın kendini tutamadı. Bohçasını bir kenara fırlattı ve çizmelerini zorlayıp çıkardı ve yatağa uzanıp rahatladı. Yatak içi samanla dolu olduğu için hışırdıyordu, ama üzerinde kuştüyü bir şilte vardı, o yüzden de derin ve yumuşaktı. Samanlar da tazeydi ve şöminenin yanı başında kokusunu vermesi için kurutulmuş kekik ve biberiye asılıydı. Philadelphia'da böylesine yumuşak bir yatağın üzerinde uyumuş muydum? Ya da ondan önce İngiltere'de? Ana rahmini terk ettiğimden beridir hayır, diye düşündü.

Bu evde kimse güçlerini kullanmaktan utanmıyordu. Tılsımlar ortada, boyanmış halde kapının üzerindeydi. Ama bu motifi de tanıyordu. Ruhun içinde uyuyan şiddeti bastırmaya çalışan barışçıl bir tılsım değildi bu. Bir uyarı da değildi, koruma da. En ufak parçası bile ne evi misafirden ne de misafiri evden korumak için tasarlanmamıştı. Rahatlık içindi, sade ve basitti. Orantılı olarak kusursuzca ve zarifçe çizilmişti. Üçlülerden yapılma doğru bir tılsımı çizmek kolay değildi. Taleswapper gördüğü daha kusursuz bir tılsım hatırlamıyordu.

Bu yüzden de uzandığında, sanki bu yatak ve bu oda yirmi beş yıllık yolculuğun bitkinliğini alıyormuş gibi

vücudundaki düğümlerin çözüldüğünü hissetmek onu şaşırtmıyordu. Öldüğünde mezarının da en az bu kadar rahat olmasını istermiş gibi geliyordu ona.

Genç Alvin onu sarsarak uyandırdığında, bütün evi adaçayı ve biber ve kaynamış sığır eti kokusu sarmıştı. "Tuvaleti kullanmak, yüzünü yıkamak ve yemeğe gelme zamanı," dedi çocuk.

"Uyumuş olmalıyım," dedi Taleswapper.

"Bu tılsımı yapma nedenim buydu," dedi çocuk. "İşe yarıyor değil mi?" Sonra odadan çıktı.

Hemen ardından Taleswapper kızlardan birinin çocuğa en korkutucusundan bir dizi tehdit savurarak bağırdığını duydu. Kavga en tiz seste devam ediyorken Taleswapper tuvalete gitti ve geri döndüğünde, her ne kadar Taleswapper bu kez belki de farklı bir kız kardeşin bağırdığını düşünse de bağrışmalar devam ediyordu.

"Genç Al sana yemin ederim bu gece uykunda ayak tabanlarına birer kokarca dikeceğim!" Al'in cevabı aradaki mesafe nedeniyle güçsüz kalsa da bir başka bağırış nöbetine neden oluyordu. Taleswapper daha önce de bağırışlar duymuştu. Bazen sevginin bazen de nefretin. Nefretinkileri duyduğunda kendini oradan olabildiğince çabuk dışarı atardı. Bu evde ise kalabiliyordu.

Ellerini ve yüzünü yıkayınca, İyi kalpli Faith'in ekmek somunlarını masaya taşımasına izin vereceği kadar temiz hale gelmişti. "Ekmeğin şu lekeli gömleğine değmesine izin vermediği sürece tabii." Sonra Taleswapper, tüm aile mutfakta toplanıp da çoğunu aralarında paylaştıkları domuzun parçalarıyla belirdiğinde, elinde kasesiyle sıradaki yerini almıştı.

Miller değil de Faith kızlardan birinin dua etmesini istemiş ve Taleswapper, bütün çocuklar başlarını eğip el ele tutuşurken, Miller'ın çok da gözlerini kapamadığını fark etmişti. Dua sanki onun desteklediği değil de katlandığı bir şey gibiydi. Taleswapper sormaya lüzum görmeden Alvin Miller ve o güzel, beyaz kilisedeki vaizin hiç de geçinemediklerini anlamıştı. Taleswapper, Miller'ın kitabındaki mesellerden birine değer kattığını bile düşünmüştü: "Tırtılın yumurtalarını bırakmak için en güzel yaprakları seçmesi gibi, papaz da lanetini en güzel sevinçlerin üzerine bırakır."

Yemek Taleswapper'ı şaşırtacak şekilde hiç de kargaşa yaratan bir zaman dilimi olmamıştı. Her çocuk sırayla o gün ne yaptığını anlatmış ve herkes dinlemiş ve bazen tavsiye ve övgülerini belirtmişti. Sonunda, yahni bitip de Taleswapper kasesindeki son parçaları da ufak bir ekmekle sıyırırken, Miller, ailenin geri kalanlarına yaptığı gibi ona da döndü.

"Ya senin günün Taleswapper. İyi geçti mi?"

"Öğleden önce birkaç mil yürüdüm ve bir ağaca tırmandım," dedi Taleswapper. "Orada, beni bu kasabaya kadar getiren bir çan kulesi gördüm. Oraya vardığımda ise, hiçbirini görmediği halde benim gizli güçlerimden korkan Hıristiyan bir adamla karşılaştım ve bende o güçlerden olmadığına inandığını söylediği halde bir vaiz de ayrısını yaptı. Hala bir yemek ve yatak arıyordum ve onları hak etmek için çalışma fırsatı. Sonra bir kadın, araba yolunun sonundaki insanların beni buyur edeceğini söyledi."

"Bu bizim kız Eleanor olmalı," dedi Faith.

"Evet," dedi Taleswapper. "Şimdi fark ettim ki, ne olursa olsun daima sakin kalan annesinin gözlerini almış."

"Hayır dostum," dedi Faith. "Bu gözler öyle zamanlar gördü ki, ondan beri telaşa kapılmamamın mümkün olmaması bu yüzden."

"Umarım ayrılmadan önce böyle zamanların hikayesini dinlerim," dedi Taleswapper.

Faith, torunlarından birinin ekmeğine bir parça peynir koymak için başını çevirdi.

Taleswapper, kadının cevap vermeyerek onu utandırmış olabileceğini belli etmemeyi umarak gününü anlatmaya devam etti. "O araba yolu epey acayipti," dedi. "Derelerin üzerinde bir çocuğun içine düşebileceği, bir adamın ise geçip gidebileceği üstü kapalı köprüler vardı. Gitmeden önce bu köprülerin de hikayesini dinlemek isterim."

Yine kimse onunla göz göze gelmemişti.

"Ormanın dışına çıktığımda ise, değirmentaşı olmayan bir değirmen buldum. Bir arabanın üzerinde güreşen iki çocuk vardı ve bana hayatımın en büyük fırlatılışını yaşatan bir değirmenci ve beni içeri buyur eden ve bir yabancı olmama karşın bana evdeki en güzel odayı veren bir aile. Üstelik benim iyi mi yoksa kötü mü olduğumu bilmeden."

"Elbette ki iyisin," dedi Genç Al.

"Sorumu yanlış anlamayın. Ömrüm boyunca pek çok konuksever insanla tanıştım ve pek çok mutlu evde kaldım, ama hiçbiri buradan daha mutlu değildi ve hiçbiri de beni gördüğüne bu denli sevinmedi."

Herkes hala masanın başındaydı. En sonunda Faith başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Bizi mutlu gördüğüne memnun oldum," dedi. "Ama bizler diğer zamanları da hatırlıyoruz ve belki de şu anki mutluluğumuz kederli anılarımızdan dolayı çok daha tatlı geliyordur."

"Peki benim gibi bir adamı niye buyur ettiniz?"

Miller cevap vermişti. "Çünkü bizler de yabancıydık ve bizi de içeri buyur eden iyi insanlar olmuştu."

"Bir süre Philadelphia'da yaşadım ve sormam için beni zorlayan bir soru var, sizler Kuaker mısınız?"

Faith başını iki yana salladı. "Ben Presbiteryenim. Çocukların çoğu da öyle."

Taleswapper Miller'a baktı.

"Ben hiçbir şey değilim," dedi.

"Hıristiyanlık hiçbir şey demek değildir," dedi Taleswapper.

"Ben Hıristiyan da değilim."

"Aha," dedi Taleswapper. "Bir Deistsin o zaman Tom Jefferson gibi." Çocuklar o büyük insanın adı anıldığında mırıldandılar.

"Taleswapper, ben çocuklarını seven bir baba, karısını seven bir koca, borçlarını ödeyen bir çiftçi ve değirmentaşı olmayan bir değirmenciyim." Sonra adam masadan kalktı ve yürüyüp uzaklaştı. Kapının kapandığını duymuşlardı. Dışarı çıkmıştı.

Taleswapper Faith'e döndü. "Hanımım korkarım evinize gelişimden müteessir oldunuz."

"Çok fazla soru soruyorsun," dedi.

"Size adımı söylemiştim ve adım da ne yaptığımı anlatır. Ne zaman bir hikaye, önemli, gerçek bir hikaye olduğunu hissetsem, ona bir açlıkla saldırırım. Onu dinle-

rim ve ona inanırım, sonra onu sonsuza dek hatırlarım ve gittiğim her yerde tekrar tekrar anlatırım."

"Hayatını böyle mi kazanıyorsun?" diye sordu kızlardan biri.

"Hayatımı araba onararak ve hendek kazarak ve iplik dokuyarak ve yapılması gerekenlere yardım ederek kazanıyorum. Ama en hayati işim hikayelerdir. Onları birileriyle değiş tokuş ederim. Bana hikayelerinizden hiçbiri anlatmak istemeyebilirsiniz artık ve benim açımdan sorun olmaz, çünkü ben gönüllü olarak anlatılmayan hiçbir hikayeyi almam. Hırsız değilim ben. Ama gördüğünüz gibi, zaten bir hikayem oldu. Bugün başıma gelenler mesela. Mizzipy ve Alph arasında en nazik insanlar ve en yumuşak yatak."

"Alph nerede? Bir nehir mi?" diye sordu Cally.

"Ne o yoksa bir hikaye mi istiyorsunuz?" diye sordu Taleswapper.

Evet, diyerek yaygarayı kopardı çocuklar.

"Ama Alph nehri hakkında olmasın," dedi Genç Al. "Orası gerçek bir yer değil."

Taleswapper ona gerçek bir hayret içinde bakmıştı. "Bunu nereden biliyorsun? Lord Byron'ın Coleridge şiirleri koleksiyonunu mu okudun yoksa?"

Genç Al şaşkınlık içinde etrafına baktı.

"Burada fazla kitabımız yok," dedi Faith. "Vaiz onlara İncil dersleri veriyor, böylelikle de okumayı öğreniyorlar."

"Öyleyse Alph nehrinin gerçek olmadığını nasıl biliyorsun?"

Genç Al, sanki cevabını kendimin bile bilmediği sorular sormayın bana, der gibi yüzünü buruşturdu. "İste-

diğim hikaye Jefferson hakkında. Sanki onu tanıyormuş gibi söyledin adını."

"Evet tanıdım. Ve Tom Paine'i ve Patrick Henry'i de asılmasından önce tanımıştım. George Washington'ın başını kesen kılıcı da gördüm. Hatta Fransızlar geride yalnızca tek kişi kalacak şekilde gemisini batırmadan ve onu da denizin dibine göndermeden önce Kral İkinci Robert'i de tanıdım."

"Ait olduğu yere," diye homurdandı Faith.

"Daha derini olsaydı keşke," dedi büyük kızlardan biri.

"Buna katılıyorum. Appalachee'de onun çok kan döktüğü ve hatta kemiklerinin bile bu yüzden kahverengiye döndüğü ve en midesiz balığın bile onların etini kemirmeyeceği söylenir."

Çocuklar gülmüştü.

"Tom Jefferson'dan da çok," dedi Genç Al, "Amerika'nın en büyük büyücüsünün hikayesini istiyorum. Bahse girerim tanıyorsundur Ben Franklin'i."

Çocuk onu bir kez daha şaşırtmıştı. Bütün bu hikayeler arasında anlatmayı en çok sevdiklerinin Ben Franklin hakkındakiler olduğunu nasıl tahmin etmişti? "Onu tanıyor muyum? Evet, biraz," dedi Taleswapper, söyleme biçiminin onlara duymayı umdukları hikayeleri vaat ettiğini bilerek. "Onunla yalnızca yarım düzine yıl yaşadım ve her gece de yanında olamadığım sekiz saatlik zaman vardı. Bu yüzden de çok fazla tanıdığını söyleyemem."

Genç Al masaya yaslanmıştı, parlayan gözlerini kırpmadan duruyordu. "Gerçekten de bir yaratıcı mıydı?"

"Bütün o hikayelerin bir zamanı var," dedi Taleswapper. "Babanız ve anneniz beni bu civarda tuttuğu sürece, ben de kendimi onlara yararlı hissettiğim sürece, kalıp gece gündüz bu hikayeleri anlatacağım."

"Ben Franklin ile başlarsak," diye ısrar etti Genç Alvin. "Yıldırımı gökyüzünden kendi üzerine çekebildiği doğru mu?"

▶10◀

Vizyonlar

Genç Alvin terler içinde gördüğü kabustan uyandı. Çok gerçekçiydi ve sanki kaçıyormuş gibi nefes alıp veriyordu. Ama kaçtığı yoktu, biliyordu bunu. Gözlerini açtığında onun orada olacağını bildiğinden, bir süre gözlerini yumarak öylece yattı. Uzun zaman önce hala küçük bir çocuk olduğu sıralarda, bu kabus geldiğinde ağlardı. Ama ne zaman Baba ve Annesine anlatacak olsa, hep aynı şeyi söylüyorlardı. "Hiçbir şey yok oğlum. Bana olmayan bir şeyden korktuğunu mu söylüyorsunuz?" Bu yüzden de kendi kendine korkusunu bastırmayı öğrendi ve o rüya geldiğinde asla ağlamadı.

Gözlerini açar açmaz, rüyası odanın köşelerine onunla göz göze gelmeyeceği bir yere sıvışmıştı. Bu iyiydi. Orada kal ve beni rahat bırak, dedi yavaşça.

Sonra günün doğmuş olduğunu fark etti. Annesi siyah çuha pantolonu ve ceketiyle birlikte temiz bir de gömlek koymuştu yanına. Pazar günü kilise-toplantısına-gitme kıyafetleri. Böyle bir şeye uyanmaktansa kabusuna geri dönmeyi yeğlerdi.

Genç Alvin Pazar sabahlarından nefret ediyordu. Şık giyinmekten nefret ederdi, çünkü yere oturamaz veya çimlerde diz çökemez veya üstü başı kirlenmeden sağa sola yatamaz ve Annesi de Tanrı'nın gününe daha fazla saygı göstermesi gerektiğini söylemese olmazdı. Evin etrafında parmak uçlarında dolaşmaktan nefret ederdi çünkü Şabat günüydü ve Şabat günü oyun oynanmaz ve gürültü yapılmazdı. Hepsinden çok da önlerde sert bir sı-

raya oturup, Peder Thrower'ın gerçek dini küçümseyip de insanın aciz aklı içine kendi inançlarını yerleştirenleri bekleyen cehennem ateşlerinden vaaz ederken gözünün içine bakmasından nefret ederdi. Her Pazar böyle oluyordu.

Bu Alvin'in dini küçük görmesinden değildi. O yalnızca Peder Thrower'ı küçük görüyordu. Okulda geçirdikleri saatler tamamlanmış, hasat bitmişti. Genç Alvin iyi bir okuyucuydu ve aritmetikte verdiği cevaplar da çoğunlukla doğru oluyordu. Ancak bu ihtiyar Thrower için yeterli değildi. Bunlarla birlikte dini de öğretmesi gerekiyordu. Diğer çocuklar -nehrin yukarısından İsveçli ve Hollandalılar, aşağısından İskoç ve İngilizler- yalnızca küstahlık ettiklerinde ya da üç kez art arda yanlış cevap verdiklerinde dayak yerdi. Ama Thrower Genç Alvin'e sopa atmak için hiçbir fırsatı kaçırmaz görünürdü ve okuma öğrenmekle değil, her zaman dinle ilgili oluyordu bu.

Elbette ki, İncil'in olmadık zamanlarda Alvin'e komik gelmesi de duruma pek yardımcı olmuyordu. Alvin okuldan kaçıp da David'in evine saklandığı ve Measure'ın onu akşam yemeği vakitlerinde bulduğu zaman söylediği de buydu. "O İncil okuyorken gülmezsen, bu kadar çok sopa yemezsin."

Ama komikti işte. Yonatan'ın okları gökyüzüne fırlatması ve hepsinin ıska geçmesi. Yeroboam'ın penceresine yeterli sayıda ok atmaması. Firavun'un İsraillilerin gitmelerini engellemek için hileli yollara başvurması. Samson'un daha önce iki kez kendisine ihanet eden Delilah'a sırrını anlatacak kadar budala olması. "Nasıl gülmeden durabilirim bunlara?"

"Poponun dayaktan kabaracağını düşün," dedi Measure. "bu, yüzündeki o sırıtışı götürür."

"Ama o aklıma geldiğinde zaten çoktan gülmüş oluyorum."

"Öyleyse muhtemelen on beş yaşına kadar, oturmak için sandalyeye ihtiyacın olmayacak," dedi Measure. "Çünkü Annem o okuldan ayrılmana izin vermez ve Thrower da sana sinirlenmeyi bırakmaz. David'in evinde de sonsuza dek kalamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü düşmanından saklanmak onun seni yenmesine izin vermekle aynı şeydir."

Böylelikle Measure ona güvence olmamış ve o da geri dönmek zorunda kalmıştı. Kaçtığı ve bu kadar uzun süre saklanarak herkesi korkuttuğu için, babasından da bir posta dayak yemişti. Yine de, Measure ona yardım etmişti. Bir başka kişinin daha Thrower'ın onun düşmanı olduğunu söylemeye gönüllü olduğunu bilmek büyük bir rahatlıktı. Geri kalanların hepsi de, Thrower'ın ne kadar da muhteşem ve dindar ve eğitimli olduğu ve kendi bilgelik pınarından çocuklara bir şeyler öğretmesinin öylesine büyük bir incelik olduğu fikriyle doluydu ki, Alvin'de kusma isteği uyandırıyordu bu.

Alvin okul boyunca çoğunlukla yüzünü kontrol altında tutmasına ve böylelikle de daha az dayak yemesine karşın Pazar günleri bütün o mücadelesinin en berbat günü oluyordu. Çünkü Thrower'ı dinleyerek o sert sırada oturuyor, bu sürenin yarısını yerlerde yuvarlanana kadar gülme isteğiyle, diğer yarısını ise ayağa kalkıp şunları söylemek isteğiyle geçiriyordu: "Bunlar yetişkin bir adamdan duyduğum neredeyse en aptalca şeyler!" Hatta

Babasının bunları Thrower'a söylediği için onu çok da fazla dövmeyeceğine dair bir düşüncesi vardı, çünkü Babanın adam hakkında fazla bir fikri yoktu. Ama Anne, Tanrı'nın evinde küfür ettiği için onu asla affetmezdi.

Pazar sabahlarının günahkarlar için cehennem sonsuzluğundaki ilk günün bir numunesi olduğuna karar vermişti.

Muhtemelen Anne, Taleswapper'ın en küçük bir hikaye bile anlatmasına izin vermeyecekti. İncil'den olursa belki bu ihtimal azalırdı. Taleswapper da İncil'den hikayeler anlatmadığına göre, Genç Alvin bugün iyi bir şeylerin gelmeyeceğini tahmin ediyordu.

Annenin sesi merdivenleri inletmişti. "Genç Alvin, Pazar sabahları giyinmenin üç saat sürmesinden öylesine bıktım ki, neredeyse seni kiliseye çıplak götüreceğim!"

"Çıplak değilim!" diye bağırdı Alvin. Ama giydiği şey de geceliğiydi ki, çıplak olmaktan muhtemelen daha kötüydü bu. Flanel geceliğini üzerinden sıyırdı, çiviye astı ve yapabildiği en hızlı şekilde giyinmeye koyuldu.

Komik bir durum vardı. Diğer herhangi bir günde, düşünmeksizin elbiselerine uzandığında, istediği her parça yerli yerinde olurdu. Gömleği, pantolonu, çorabı ve ayakkabısı. Uzandığında her zaman elinin altında olurdu. Ama Pazar sabahı, sanki elbiseleri elinden kaçıp kurtuluyor gibiydi. Gömleği için uzanıyor, eline pantolonu geliyordu. Çorabına uzanıyor, ayakkabısını tutuyordu defalarca. Sanki o kıyafetlerini üzerine geçirmeye çalıştıkça onlar onun vücuduna örtünmek istemiyor gibiydi.

Annesi kapıyı vurarak açtığında, henüz pantolonunu giymemiş olması tamamıyla Alvin'in suçu değildi.

"Kahvaltıyı kaçırdın! Hala yarı çıplaksın! Eğer senin yüzünden kiliseye geç kalarak bütün aileye geçit resmi yaptıracağım aklına geliyorsa, sende --"

"Daha başka düşünceler geliyor," dedi Alvin.

Annesinin hep aynı şeyleri söyleyip durması da onun suçu değildi. Yazdan beri aynı şeyi on dokuzuncu kez söylemesine rağmen güya şaşırmış gibi yapmadığı için ona kızıyordu. Eyvah, dayak atmaya hazırlanıyordu, işi bitmişti, ya da daha kötüsü dayak atması için Babasını çağırmak üzereydi ki, Taleswapper onu kurtarmak için beliriverdi.

"İyi kalpli Faith," dedi Taleswapper, "Eğer sen diğerleriyle gidersen, onun kiliseye gelme işini ben hallederim."

Taleswapper konuşurken, Anne dört dönüyor ve ne kadar öfkelendiğini gizlemeye çalışıyordu. Alvin, kadının göremediği, ne yaptığını anlasa, kolunu kıracağı - Alvin'in gerçekten de inandığı bir tehditti bu- sağ eli ile derhal teskin işareti yapmaya başlamıştı. Teskin işareti dokunma olmadan çok da işe yaramazdı, ama kadın Taleswapper'ın önünde sakin görünmek için çok fazla çabalaladığından, işe yaramıştı.

"Senin başını derde sokmayı hiç istemem," dedi Annesi.

"Sorun olmaz, İyi kalpli Faith," dedi Taleswapper. "Bana yaptığınız iyiliğe karşı bunlar az bile."

"Az mı dedin!" Annesinin sesinden huysuzluk neredeyse gitmişti. "Kocam iki yetişkin adamın yaptığı işi yaptığını söylüyor. Küçüklere hikaye anlattığın zamanlarda ise bu evde hiç olmadığı kadar huzur ve sessizlik buluyorum." Tekrar Alvin'e döndü, ama bu sefer öfkesi

gerçek değil de rol gibiydi. "Taleswapper sana ne söylerse yapacak ve vakit kaybetmeden kiliseye gelecek misin?"

"Evet Anne," dedi Genç Alvin. "Olabildiğince çabuk."

"Tamam o zaman, Teşekkürler Taleswapper. Eğer bu çocuğa söz dinletmeyi başarırsan konuşmayı öğrendiğinden beri kimsenin başaramadığını başarmış olursun."

"O gerçek bir yumurcak," dedi Mary, dışarıdaki koridordan.

"Kapa çeneni Mary," dedi Anne, "yoksa alt dudağını burnuna sokar ve kapalı kalması için de oraya çivilerim."

Alvin rahat bir nefes aldı. Anne olmayacak tehditler savurduğunda artık o kadar da sinirli olmadığı anlamına gelirdi bu. Mary burnunu havaya dikip hışımla salona indi, ama Alvin bu durumu umursamamıştı. Taleswapper'a sırıtmakla yetindi ve Taleswapper da ona sırıttı.

"Kilise için hazırlanmakta sorun mu yaşıyorsun delikanlı?" diye sordu Taleswapper.

"Üzerime domuz yağı sürüp aç ayıların sürüsünün ortasına dalsam daha iyi," dedi Genç Alvin.

"Kiliseye giderek hayatta kalanların sayısı, ayılarla karşılaşıp da yaşayanlardan daha fazla."

"Yine de o kadar çok değildir."

Hemencecik giyinmişti. Üstelik Taleswapper'ı da kestirmeden gitmeye ikna etmişti. Bu ise yoldan dolaşmak yerine evin ardındaki tepenin üzerindeki ormanlık alandan yürümeleri anlamına geliyordu. Dışarıda hava çok soğuk olduğu, yakınlarda yağmur yağmadığı ve henüz kar yağmasına da zaman olduğu için çamura bulan-

mayacaklar, Annesi de anlamayacaktı. Annesi bir şey anlamazsa onun da canı yanmazdı.

"Fark ettim de," diyordu Taleswapper, yapraklarla kaplı yamacı tırmanırlarken, "baban, annen ve Cally ve kızlarla gitmedi."

"Babam o kiliseye gitmez," dedi Alvin. "Peder Thrower'ın ahmağın teki olduğunu söylüyor. Elbette ki annemin duyabileceği şekilde değil."

"Umarım öyledir," dedi Taleswapper.

Tepeye çıkınca durup açık çayırlardan kiliseye doğru baktılar. Kilisenin üzerinde durduğu tepe Vigor Church kasabasının görüntüsünü örtüyordu. Ayaz sonbahar otlarını azaltmaya başladığı için kilise beyazlar dünyası içindeki en beyaz şey gibi görünüyordu ve güneş de, sanki başka bir güneşmiş gibi parlıyordu onun üzerinde. Alvin hala oraya giden arabalar ve çayırdaki direklere bağlanan atlar olduğunu görüyordu. Eğer acele ederlerse, Peder Thrower ilahiye başlamadan yerlerini alabilirlerdi.

Ama Taleswapper tepeden aşağı inmek için hareketlenmemişti. Bir kütüğün üzerine oturmuş ve aklındaki şiiri okumaya başlamıştı. Alvin gergin bir şekilde dinlemişti, çünkü Taleswapper'ın şiirlerinde çoğunlukla onlar için de bir hisse bulunuyordu.

"Girdim Aşk Bahçesine,
Hiç görmediklerimi gördüm orda:
Tam ortasında ufak bir kilise,
Hep oynadığım o yeşillikte.

Ve o kilisenin kapalıydı kapısı,

Ve "Yapmayacaksın" yazıyordu kapısında,
Ben de döndüm Aşk Bahçeme geri,
Çok güzel çiçekler açardı orada,

Ve mezarlarla dolduğunu gördüm onun,
Ve çiçeklerin yerinde mezar taşları.
Ve etraflarında siyah cübbeli rahipler,
Bağlıyorlardı sevincime dikenli çalıları."

Taleswapper yetenekliydi, gerçekten öyleydi, çünkü şiiri okudukça, Alvin'in gözlerinin önündeki dünya değişiyordu. Çayırlar ve ağaçlar, on binlerce çiçek açan canlı sarı-yeşil tonlarıyla baharın en güçlü haykırışı gibi görünüyordu. Bunların tam ortasında duran kilisenin beyazı ise artık parlamıyor, daha ziyade yaşlı kemiklerin tozlu, kireçli beyazına dönüşüyordu. "Bağlıyorlardı sevincime dikenli çalıları," diye tekrarladı Alvin. "Dini pek de yararlı bulmuyorsun."

"Aldığım her solukta dini solurum ben," dedi Taleswapper. "Vizyonlar için yanıp tutuşurum, Tanrı'nın elinin izlerini ararım. Oysa bu dünyada diğerinin izlerini daha çok görürüm. Dokunduğumda beni yakan, sümüksü parlak bir iz gibi. Tanrı bugünlerde biraz ilgisiz, Genç Al, ama Şeytan insanlarla birlikte pisliğin içine girmekten korkmuyor."

"Thrower, kilisesinin Tanrı'nın evi olduğunu söylüyor."

Taleswapper orada öylece oturdu ve uzunca bir süre suskun kaldı.

En sonunda Alvin lafı dolandırmadan sordu: "O kilisede şeytanın izlerini mi gördün?"

Taleswapper'ın onlarla birlikte kaldığı günler boyunca, Alvin, Taleswapper'ın asla yalan söylemediği kanısına varmıştı. Doğru cevabı söylemeye zorlandığında ise, bir şiir okumaya başlıyordu. Şimdi de bir tane söylemişti.

"Ey gül, hastalanmışsın sen.
O kurtçuk ki görünmez göze,
Uçar uluyan fırtınada,
Uçar gece içinde

Bulmuş serpildiğin o yatağı,
Kıpkızıl neşesi içindeki,
Ve onun gizli karanlık aşkı,
Yok etmiş hayatını."

Alvin böylesi dolambaçlı cevaplara karşı tahammülsüzdü. "Eğer anlamadığım bir şeyi duymak isteseydim, Uzziya'yı okurdum."

"Beni kahinlerin en büyüğü ile karşılaştırmak, kulaklarıma müzik gibi gelir delikanlı."

"Eğer yazdıklarından kimse bir şey anlamasaydı, çok da kahin olamazdı."

"Ya da belki her birimizin birer kahin olmasını istemiştir."

"Ben kahinleri doğru bulmam," dedi Alvin. "En kestirme yoldan anlatırsam, hayatları sıradan insanlar gibi ölümle son bulmuştur." Bunu babasından duymuştu.

"Herkesin hayatı ölümle son bulur," dedi Taleswapper. "Ama ölenlerden bazıları yazdıklarında yaşarlar."

"Kelimeler asla düz değildir," dedi Alvin. "Şimdi ben bir şey yapsam, o şey benim yaptığım şey olur. Benim sepet yapmam gibi. O bir sepettir. O yırtıldığında, o zaman yırtık bir sepet olur. Ama kelimeler ağzımdan çıktığında, çarpıtılabilirler. Thrower ağzımdan çıkan aynı kelimeleri alabilir ve bunları eğip bükebilir ve söylediğim tam zıddına dönüştürebilir."

"Bir de başka açıdan bak, Alvin. Bir sepet yaptığında, bu asla bir sepetten fazlası olmayacaktır. Ama sözcükleri söylediğinde, bunlar defalarca tekrarlanabilir ve onları ilk söylediğin yerden binlerce kilometre ötedeki insanların kalplerini doldurabilir. Kelimeler büyüyebilir ama nesneler olduklarından asla daha fazlası değildir."

Alvin bunu kafasında canlandırmaya çalışıyordu ve Taleswapper'ın anlattıklarıyla resim daha da kolay belirmişti kafasında. Sözcükler hava gibi görünmezdi, Taleswapper'in ağzından çıkıp insandan insana yayılıyordu. Her zaman büyüyordu ama hala görünmezdi.

Sonra aniden vizyon değişmişti. Sözcüklerin, havada titreyerek, yayılarak ve nesnelere doğru sıçrayarak vaizin ağzından çıktığını görüyordu. Sonra gördükleri aniden kabusuna dönüşüvermişti. Uyur ya da uyanık haldeyken ona musallat olan ve kalbini ölmüş olmayı isteyeceği kadar omurgasına dek delen o korkunç rüyaya. Dünya her nesneye doğru yayılan ve onları ikiye bölen görünmez, titreşen bir hiçlikle doluyordu. Alvin dev bir top gibi dönerken ona doğru durmaksızın büyüyerek geldiğini görebiliyordu onun. Daha önce gördüğü bütün kabuslardan da biliyordu ki, yakalamak için yumruğunu sıksa kendini inceltecek ve parmaklarının arasından kaçacaktı ve ağzını gözlerini kapaması halinde ise yüzüne

doğru bastıracak ve burun ve kulaklarından içeri sızacaktı ve--

Taleswapper onu sarsmıştı. Hem de sertçe. Alvin gözlerini açtı. Titreyen hava görüş alanının ucuna doğru geriledi. Alvin'in onu çoğu kez gördüğü yerdi burası, görüş alanının neredeyse dışında kafasını çevirdiğinde kaçıp gitmek için bir gelincik gibi ihtiyatlı beklediği yer.

"Neyin var delikanlı?" diye sordu Taleswapper. Yüzü korkmuş görünüyordu.

"Hiçbir şey," dedi Alvin.

"Bana hiçbir şey deme," dedi Taleswapper. "Sanki kötü bir vizyon görüyormuşsun gibi, bir anda üzerine bir korku çöktüğünü gördüm."

"Bir vizyon değildi," dedi Alvin. "Bir keresinde bir vizyon görmüştüm ve nasıl olduğunu bilirim."

"Öyle mi?" dedi Taleswapper. "Nasıl bir vizyondu peki?"

"Parlayan Adam vardı," dedi Alvin. "Bundan kimseye bahsetmedim ve şimdi de bahsetmeyi düşünmüyorum."

Taleswapper ona baskı yapmıyordu. "Şimdi gördüğün neydi peki, eğer bir vizyon değilse ne o zaman?"

"Hiçbir şey değildi." Doğruyu söylüyordu, ama cevabın bu olmadığını da pekala biliyordu. Ama cevap vermek de istemiyordu. İnsanlara ne zaman anlatsa, ortada hiçbir şey yokken bebek gibi korktuğu için onunla sadece dalga geçiyorlardı.

Ama Taleswapper sorduğu sorudan paçayı kurtarmasına izin vermeyecekti onun. "Tüm hayatım boyunca gerçek bir vizyonun özlemini çektim, Genç Al, sen burada güpegündüz, gözlerin fal taşı gibi açılmış halde görü-

yorsun bir tane. Nasıl korkunç bir şey gördüysen artık, nefesinin kesilmesine neden oldu. Şimdi söyle bana onun ne olduğunu."

"Sana söyledim! Hiçbir şey değildi!" Sonra daha sessizce: "Bir şey değildi, ama onu görebildim. Tıpkı havanın her yere titreşerek gitmesi gibi."

"Hiçbir şey ama görülebiliyor öyle mi?"

"Her şeyin içine girebiliyor. En ufak çatlaklara bile girebiliyor ve her şeyi parçalara ayırıyor. Tozdan başka bir şey kalmayana kadar parçalıyor ve parçalıyor. Onu uzak tutmaya çalıştım, ama büyüdükçe büyüdü. Tüm yeri ve göğü kaplayana dek her şeyin üzerinde durmadan dönüyordu." Alvin kendine engel olamıyordu. Bir ayı kadar kalın giyinmiş olmasına karşın, soğuktan titriyordu.

"Daha önce kaç kez gördün bunu?"

"Kendimi bildim bileli. Sadece ara sıra dadanır bana. Çoğu kez başka şeyler düşünmeye çalışırım o da geride durur."

"Nerede?"

"Geride işte. Görüşümün dışında." Alvin diz çöktü ve sonra yere oturdu, bitkin düşmüştü. Pazar pantolonuyla ıslak otlara oturmuştu ama bunu fark edecek halde değildi. "Sen kelimelerin durmadan yayıldığını anlatman benim onu tekrar görmemi sağladı."

"Tekrar tekrar gelen bir rüya, gerçeği anlatmaya çalışıyordur sana," dedi Taleswapper.

İhtiyar adam tüm olan biteni duymaya öylesine istekliydi ki, Alvin bunun gerçekten de ne denli korkutucu olduğunu adamın anlayıp anlamadığını merak ediyordu. "Bu senin hikayelerinden biri değil, Taleswapper."

"Ama olacak," dedi Taleswapper, "ben onu anlar anlamaz tabii."

Taleswapper yanına oturdu ve uzunca bir süre sessizce düşündü. Alvin orda öylece oturuyor, elleriyle otları eğip büküyordu. Bir süre sonra sabırsızlandı. "Belki de her şeyi anlayabiliyorsundur," dedi. "Belki de bu benim içimdeki delilikten başka bir şey değildir. Belki de çıldırtıcı büyüler vardır üzerimde."

"Bu noktada," dedi Taleswapper, Alvin'in söylemiş olduklarını dikkate almadan. "Bunun bir anlamı olduğunu düşündüm. Söyleyeyim ve buna inanıp inanmadığımızı görelim."

Alvin dikkate alınmamaktan hoşlanmamıştı. "Ya da belki çıldırtıcı büyüler senin üzerinde vardır, hiç bunu düşünmüş müydün Taleswapper?"

Taleswapper, Alvin'in kuşkularını bir kenara atıvermişti. "Bütün evren Tanrı'nın aklındaki bir rüyadan ibaret ve uyuduğu sürece, o da bu rüyaya inanıyor ve şeyler de gerçek olarak kalıyor. Gördüğün şey uyanan Tanrı, kademe kademe uyanıyor ve onun uyanıklığı rüyayı silip atıyor, doğrulana, gözlerini ovuşturana ve 'Vay be, ne rüyaydı ama, umarım ne olduğunu hatırlayabilirim,' diyene kadar dünyayı mahvediyor ve o an geldiğinde hepimiz yok olacağız." Hevesle Alvin'e baktı. "Nasıldı?"

"Eğer buna inanıyorsan, Tanrı'nın Zırhı Armor'un söylediği gibi kör bir ahmak olmalısın."

"Gerçekten böyle mi söylüyor?" Taleswapper aniden kolunu uzattı ve Alvin'i bileğinden yakaladı. Alvin öylesine şaşırmıştı ki elinde tuttuğu şeyi düşürdü. "Olamaz! Al onu yerden! Şu yaptığına bak!"

"Serserilik ediyordum, büyütecek bir şey değil."

Taleswapper uzandı ve Alvin'in düşürdüğü şeyi yerden aldı. Boyu üç santimden fazla olmayan, sonbahar otlarından yapılmış ufak bir sepetti bu. "Bunu şimdi yaptın sanırım."

"Sanırım öyle," dedi Alvin.

"Neden yaptın peki?"

"Yaptım işte."

"Onu yapmayı bile düşünmüyordun değil mi?"

"Pek sepet de sayılmaz, bilirsin. Bunları Cally için yapıyorum. O küçükken bunlara böcek sepeti derdi. Bir süre sonra parçalanıyorlar zaten."

"O hiçlik vizyonunu gördün sonra da bir şeyler yaptın."

Alvin sepete baktı. "Sanırım öyle."

"Bunu her zaman yapıyor musun?"

Alvin titreyen ışığı gördüğü diğer zamanları düşündü. "Her zaman için bir şeyler yaparım," dedi. "Çok da anlamı yoktur."

"Ama bir şey yapana kadar kendini iyi hissetmiyorsun. Hiçliğin vizyonunun gördükten sonra şeyleri bir araya getirmeden huzur bulamıyorsun."

"Belki de bir şeylerle uğraşarak bundan kurtulmam gerekiyordur."

"Yalnızca uğraşmakla olmuyor değil mi delikanlı? Odun kırmak mesela aynı işi görmez senin için. Yumurta toplamak, su taşımak, saman kesmek, bunlar seni yatıştırmıyor."

Alvin, Taleswapper'ın bulduğu kalıbı anlamaya başlamıştı şimdi. Yakın zamanı hatırladığı kadarıyla doğruydu da. Gece böyle bir rüyadan uyandıktan sonra bir

şeyler dokumadan veya saman yığını inşa etmeden ya da yeğenlerinden biri için mısır koçanlarından bir bebek yapmadan huzursuzluğu geçmiyordu. Aynı şey vizyon gündüz vakti geldiğinde de oluyordu. Uğraştığı iş kayaları üst üste dizmek veya taştan bir duvar parçası örmekten fazlası olmasa bile daha önce inşa etmediği bir şey ortaya çıkana kadar da kendini iyi hissetmiyordu.

"Bu doğru değil mi? Bunu her zaman yapmıyor musun?"

"Çoğunlukla."

"O zaman sana o hiçliğin adını söyleyeyim. O Yokedici."

"Hiç duymamıştım," dedi Alvin.

"Şimdiye kadar ben de duymadım. Bu onun kendini saklamaktan hoşlanması yüzünden. Varolan her şeyin düşmanı o. İstediği tek şey varolan her şeyi parçalara ayırmak ve bu parçaları da geriye hiçbir şey kalmayana kadar parçalamak."

"Eğer bir şeyi parçalara ayırırsan ve parçaları da parçalara ayırırsan, elinde kalan hiçbir şey olmaz," dedi Alvin. "Çok fazla küçük parça kalır elinde yalnızca."

"Çeneni kapa ve hikayeyi dinle," dedi Taleswapper.

Alvin onun bunu söylemesine alışmıştı. Taleswapper bunu herkesten, hatta yeğenlerinden bile çok Genç Alvin'e söylüyordu.

"İyi ve kötüden bahsetmiyorum sana," dedi Taleswapper. "Bizzat şeytanın bile her şeyi yıkmaya güce yetmez, yapabilir mi sence, yoksa diğer her şey gibi onun varlığı da sona erer. En kötü yaratıklar bile her şeyin yok olmasını arzulamaz, yalnızca kendileri için bunları istismar etmeyi arzular."

Alvin daha önce istismar kelimesini hiç duymamıştı, ama kulağa edepsizce geliyordu.

"Bu yüzden de yok edici ve diğer şeyler arasındaki büyük savaşta Tanrı ve şeytanın aynı tarafta yer alması gerekir. Ama şeytan bunu bilmez ve Yokedici'ye sık sık hizmet eder."

"Şeytanın kendi kendini alt etmeye çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Hikayem şeytan hakkında değil," dedi Taleswapper. İçinden bir hikaye çıkarken yağmur kadar değişmez oluyordu. "Vizyonundaki Yokedici'ye karşı verilen büyük savaşta, dünyanın bütün erkek ve kadınları müttefik olmalıdır. Ama büyük düşman görünmezdir, o yüzden de kimse farkında olmadan ona hizmet ettiğini düşünmez. Savaşın Yokedici'nin müttefiki olduğunu fark etmezler, çünkü dokunduğu her şeyi tahrip eder. Yangın, cinayet, suç, açgözlülük ve şehvetin insanların ülkeleri, şehirleri, aileleri, dostları ve ruhları arasında çizdiği kırılgan sınırları parçalara ayırdığını anlamazlar."

"Yeterince kahin oldun bana kalırsa," dedi Genç Alvin, "çünkü söylediklerinden tek bir şey bile anlamıyorum."

"Asıl kahin," diye mırıldandı Taleswapper, "senin gören gözlerindi. Harun'un acısını şimdi anlıyorum: doğru sözleri söylemek, yine de kendisi hiçbir vizyon görememiş olmak."

"Kabuslarımdan büyük hisseler çıkarıyorsun."

Taleswapper sessizdi, dirseklerini dizlerine dayamış yerde oturuyor, çenesi tüm kederini avuç içlerine yüklüyordu. Alvin adamın neden bahsettiğini anlamaya çalışı-

yordu. O kötü rüyalarında gördüğü şeyin başka hiçbir şeye benzemediği muhakkaktı, bu yüzden de Yokedici'den bir kişiymiş gibi bahsetmek fazla şiirsel olurdu. Ama belki de doğruydu. Belki Alvin de Yokedici'yi görebilen yegane insandı. Belki de tüm dünya büyük bir tehlike içindeydi ve bununla savaşmak, onu kovmak ve kendinden uzakta tutmak Alvin'in göreviydi. Rüya ona geldiğinde Alvin'in ona dayanamadığı, onu uzaklaştırmak istediği ise yeterince açıktı. Ama bunu nasıl halledeceğini bir türlü bulamıyordu.

"Sana inandığımı farzedelim," dedi Alvin. "Yokedici diye bir şey olduğunu farzedelim. Bu konuda mesul olduğum bir şey yok."

Taleswapper'ın yüzünde beliren gülümseme yavaşça büyüdü. Böcek sepetini otların arasından almak için yavaşça yere uzanan elini boşa çıkarmak için yana yattı. "Bu mesul olduğun bir şeye benzemiyor mu?"

"Bu yalnızca bir ot demeti."

"O bir demet ottu evet," dedi Taleswapper. "Onu parçalasan da yine bir demet ot olarak kalır. Ama şimdi, bundan daha fazlası."

"Hepi topu küçük bir böcek sepeti."

"Senin yaptığın bir şey."

"Otların büyüyüp de bu şekli almadığı kesin."

"Bunu yaptığın zaman, Yokedici'yi geri püskürtüyorsun."

"Çok da fazla değil," dedi Alvin.

"Hayır," dedi Taleswapper. "Yalnızca bir böcek sepetinin yaptığı kadar. Yalnızca o kadar, geri püskürtüyorsun onu."

Alvin'in kafasında birleşmişti hepsi. Taleswapper'ın anlatmaya çalıştığı hikayenin tamamı. Alvin dünyadaki tezatların hepsini biliyordu: iyi ve kötüyü, ışık ve karanlığı, özgür ve köleyi, aşk ve nefreti. Ancak bütün bu tezatlardan daha derin olanı yaratmak ve yoketmekti. Öylesine derindi ki, kimse bütün tezatlar içinde onun en önemlisi olduğunu fark etmemişti. Ama o fark etmişti ve böylelikle de Yokedici'yi düşmanı yapmıştı. Yokedici'nin onu uykusunda takip etmesi de bu yüzdendi. Eninde sonunda, Alvin'in bir yeteneği vardı. Nesneleri düzene sokma, nesnelere olması gereken biçimi verme yeteneği.

"Sanırım benim asıl vizyonum da aynı şey hakkındaydı," dedi Alvin.

"Bana Parlayan Adam'ı anlatmana gerek yok," dedi Taleswapper. "Ağzından laf almaya uğraşmıyorum."

"Ağzımdan tüm o lafları kazara mı aldın yani?" dedi Alvin.

Evde söylese ağzına bir şaplak yiyeceği türde bir yorum yapmıştı, ama Taleswapper gülmekle yetindi.

"Kötü bir şey yapmıştım ve farkında bile değildim," dedi Alvin. "Parlayan Adam geldi ve yatağımın ayakucunda dikildi ve önce bana ne yaptığımı anlatan bir vizyon gösterdi, böylece onun kötü olduğunu anladım. Ne kadar günahkar olduğumu görünce ağlamaya başladım. Ama sonra bana nasıl bir yeteneğimin olduğunu gösterdi ve şimdi anlıyorum ki bana anlattıklarınla aynı şeydi o. Bir dağdan kocaman bir taş kopardığımı görüyordum ve tıpkı bir top gibi yuvarlaktı. Yakından baktığımda onun, üzerinde ormanları ve hayvanları ve okyanusları ve balıkları ile tüm dünya olduğunu görmüştüm. Benim yeteneğim buydu işte, nesneleri düzene sokmaya çalışmak."

Taleswapper'ın gözleri parlıyordu. "Parlayan Adam sana böyle bir vizyon gösterdi," dedi. "Benim görmek için hayatımı verebileceğim bir vizyon."

"Bunun tek nedeni yeteneğimi diğerlerine zarar vermek için, yalnızca kendim için kullanmamdı," dedi Alvin. "O zaman bir söz verdim, ki ettiğim en ciddi yemindi, yeteneğimi kendi çıkarım için kullanmayacağımı söyledim. Yalnızca başkaları için."

"Güzel bir vaat," dedi Taleswapper. "Dünyadaki bütün erkek ve kadınların böyle bir yemin edip tutmasını dilerdim."

"Onun, yani Yokedici'nin bir vizyon olmadığını buradan biliyorum. Parlayan Adam da bir vizyon değildi. Bana gösterdiği şey vizyondu, ama orda duruyorken gerçekti."

"Ya Yokedici?"

"O da gerçek. Onu yalnızca kafamda görmüyorum, o da orada bir yerde."

Taleswapper başını salladı, gözleri Alvin'in yüzüne sabitlenmişti.

"Nesneleri," dedi Alvin. "onları yıkmasından daha hızlı yapmalıyım."

"Kimse nesneleri bundan daha hızlı yapmayı başaramaz," dedi Taleswapper. "Eğer dünyadaki tüm insanlar dünyadaki bütün toprağı milyonlar milyonlar milyonlarca tuğlaya dönüştürse ve hayatlarının her günü bir duvar inşa etse bile, duvar onların yapmasından daha hızlı yıkılacaktır. Onların inşa etmesine kalmadan duvar kısım kısım yıkılmaya başlayacaktır."

"Bu çok saçma," dedi Alvin. "Bir duvar sen onu yapmadan önce yıkılamaz ki."

"Eğer onunla uzun süre uğraşırlarsa, tuğlaları ellerine aldıklarında tuzla buz olduğunu görürler, kendi elleri bile çürüyecek ve balçık gibi sıyrılacaktır kemiklerinden. Tuğla ve et ve kemik birbirinden ayırt edilemeyen bir toza dönüşene kadar da sürecektir bu. Sonra Yokedici'nin bir üfleyişiyle toz dağılacak ve bir daha da asla bir araya gelmeyecektir. Evren soğuk, hareketsiz, sessiz, karanlık olacak ve Yokedici dinlenmeye çekilecektir."

Alvin, Taleswapper'ın söylediği şeyi anlamaya çalışıyordu. Thrower okulda din hakkında konuşurken de aynı şeyi yapmaya çalışırdı, bu yüzden de Alvin yaptığının tehlikeli bir şey olduğunu düşünmüştü. Ama her ne kadar insanları kızdırsa da bunu yapmaktan ve sorularını sormaktan da alamıyordu kendini. "Eğer nesneler yaratılmalarından daha hızlı yıkılıyorlarsa, nasıl oluyor da her şey hala ortalıkta kalabiliyor? Neden Yokedici henüz kazanmadı? Bizler niye hala buradayız?"

Taleswapper, Peder Thrower değildi. Alvin'in sorusu onu kızdırmamıştı. Kaşlarını çatıp başını iki yana sallamakla yetindi. "Bilmiyorum, haklısın. Burada olmamalıyız. Varoluşumuz imkansız."

"Ama fark ettiğin üzere buradayız," dedi Alvin. "Bu nasıl saçma bir hikaye ki gerçek olmadığını anlamak için birbirimize bakmamız bile yetiyor?"

"Bazı kusurları olduğunu kabul ediyorum."

"Yalnızca inandığın hikayeleri anlattığını sanıyordum."

"Anlatırken inandırıcı gelmişti."

Taleswapper öylesine kederli görünüyordu ki, Alvin uzandı ve elini adamın omzuna koydu. Yine de

adamın paltosu çok kalın, Alvin'in eli ise çok küçük olduğu için Taleswapper'ın dokunuşunu hissettiğinden emin olamadı. "Ben de inandım hikayeye. Belli kısımlarına. Bir süreliğine."

"Öyleyse içinde gerçek payı da var. Belki çok değil, ama biraz." Taleswapper rahatlamış görünüyordu.

Ama Alvin karışmadan da edemiyordu. "Ona inanıyor olmam onu gerçek yapmaya yetmez."

Taleswapper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. İşte yaptım sonunda, diye düşündü Alvin. Onu delirtmeyi başardım. Tıpkı Thrower'ı da delirttiğim gibi. Bunu herkese yapıyorum. Bu yüzden de Taleswapper iki kolunu ona doğru uzatıp, Alvin'in yüzünü aralarına alarak kelimeleri sanki Alvin'in alnına çakmak istiyormuşçasına güçlü şekilde söylediği zaman hiç şaşırmamıştı. "İnanılması mümkün olan her şey gerçeğin bir kopyasıdır."

Kelimeler gerçekten de delip geçmişti onu ve her ne kadar anladığının tam olarak ne olduğunu kelimelerle anlatamasa da onları anlamıştı. İnanılması mümkün olan her şey gerçeğin bir kopyasıdır. Eğer bana gerçek gibi geliyorsa, o zaman içinde bir gerçek vardır, tamamı gerçek olmasa bile. Ve eğer kafamda düşünürsem, hangi kısımlarının doğru ve hangi kısımlarının yanlış olduğunu bulabilirim belki. Alvin başka bir şey daha fark etmişti. Thrower ile bütün tartışmaları şöyle sonuçlanıyordu: eğer açıkça anlaşılan bir şey Alvin'e makul gelmiyorsa, ona inanmıyor, İncil'den yapılan sayısız alıntı da onu ikna etmiyordu. Şimdi ise Taleswapper ona makul gelmeyen şeylere inanmayı reddetmekte haklı olduğunu söylüyordu. "Taleswapper, bu benim inanmadığım şeyin doğru olmayacağı anlamına mı geliyor?"

Taleswapper kaşlarını kaldırdı ve başka bir meselle çıkageldi. "Gerçek hiçbir zaman anlaşılacak ve inanılacak şekilde anlatılamaz."

Alvin mesellerden usanmıştı. "Bir kez olsun dolaysız anlat!"

"Mesel dolaysız bir gerçektir, delikanlı. Karışmış bir akla uyması için onu çarpıtmayı reddediyorum."

"Eğer aklım karışıksa, bu senin suçun. Tuğlaların duvar bitmeden yıkılacağını söylemenden-"

"Buna inanmadın mı?"

"Belki de inandım. Sanırım bu çayırdaki bütün otları dokuyarak böcek sepetine dönüştürsem, ben çayırın uzak ucuna gidene kadar otlar ölmüş ve çürümüş olacak. Sanırım buradan Noisy Nehrine kadar olan bütün ağaçlardan ahırlar yapacak olsam, en sonuncusuna ulaşana kadar ağaçların hepsi ölüp devrilecek. Çürüyen kütüklerden de bir ev yapılamaz ki."

"Şunu söylemeye çalışıyordum, 'İnsan geçici malzemeyle kalıcı eserler yaratamaz.' Kural bu. Ama senin onu söyleyiş biçimin kuralı mesel şekline soktu: 'Çürüyen kütüklerden bir ev yapamazsın.'"

"Bir mesel mi söyledim ben?"

"Eve döndüğümüzde bunu kitabıma yazacağım."

"Mühürlü kısma mı?" diye sordu Alvin. Sonra o kitabı sadece, gecenin geç bir vakti yerdeki bir çatlaktan alt kattaki odada mum ışığında bir şeyler yazan Taleswapper'ı gözetlerken gördüğünü hatırladı.

Taleswapper ona sertçe baktı. "Umarım o mührü açmayı denemek için büyü falan kullanmamışsındır."

Alvin gücenmişti. Çatlaklardan sağı solu gözetliyor olabilirdi, ama asla bir şeyi sinsice açmazdı. "O kısımları

okumamı istemediğini bilmek herhangi eski bir mühürden çok daha iyidir ve eğer bunu bilmiyorsan arkadaşım filan da değilsin. Senin sırlarına burnumu sokmuyorum."

"Sırlarım mı?" diye güldü Taleswapper. "O arka kısımları mühürlüyorum çünkü benim kendi yazılarım orada duruyor ve kitabın o kısmına başka kimsenin yazmasını istemiyorum."

"Diğer insanlar ön kısımlara mı yazıyor?"

"Öyle."

"Ne yazıyorlar peki? Ben de oraya yazabilir miyim?"

"Yaptıkları veya kendi gözleriyle gördükleri en önemli şey hakkında bir tek cümle yazıyorlar. O tek cümle o andan itibaren onların hikayesini hatırlamamı sağlıyor. Böylece diğer şehirleri, evleri ziyaret ettiğimde kitabı açabiliyor, kelimeyi okuyabilir ve hikayeyi anlatabiliyorum."

Alvin dikkate değer bir olasılık üzerine düşünüyordu. Taleswapper Ben Franklin ile yaşamamış mıydı? "Ben Franklin de o kitaba yazdı mı?"

"İlk cümleyi o yazdı."

"Yaptığı en önemli şeyi mi yazdı o da?"

"Evet yazdı."

"Neydi peki?"

Taleswapper ayağa kalktı. "Benimle eve gel de göstereyim delikanlı. Yolda ne yazdığını açıklamak için sana hikayesini de anlatırım."

Alvin çevik bir hareketle ayağa fırladı ve adamın ağır palto kolunu tuttuğu gibi eve inen yola doğru çekiştirdi. "Hadi o zaman!" Alvin, Taleswapper'ın kiliseye gitmemeye mi karar verdiğini, yoksa nereye gitmeleri ge-

rektiğini mi adamakıllı unuttuğunu bilmiyordu. Nedeni ne olursa olsun, Alvin sonuçtan memnundu. Kilisenin olmadığı bir Pazar günü yaşamaya değer bir Pazar günüydü. Buna ek olarak Taleswapper'ın hikayeleri ve Yaratıcı Ben'in bir kitaba yazdıkları ile neredeyse kusursuz bir gün oluyordu.

"Acele etmek yok delikanlı. Öğleden önce ölmem, sen de öyle. Hikayeleri anlatmak da biraz zaman alacak."

"Yaptığı bir şey miydi?" diye sordu Alvin. "En önemli şey mi?"

"Doğrusu, öyleydi."

"Biliyordum! Bifokal gözlük mü? Soba mı?"

"İnsanlar ona her zaman için, Ben sen gerçek bir Yaratıcısın demeye alışmışlardı. Ama o her zaman bunu inkar etti. Tıpkı bir büyücü olduğunu inkar etmesi gibi. Benim gizli güçlere dair herhangi bir yeteneğim yok derdi. Yalnızca nesne parçalarını alırım ve onları daha iyi bir şekilde birleştiririm. Ben soba yapmadan önce de sobalar vardı. Ben gözlük yapmadan önce de gözlükler vardı. Hayatımda asla gerçek bir Yaratıcı'nın yaptığı şekilde bir şey yapmadım. Ben size iki camlı bir gözlük veriyorum, oysa bir Yaratıcı size yeni gözler verirdi."

"Hiçbir şey yapmadığını mı düşünüyordu?"

"Bunu ona bir gün sordum. Kitabıma yazmayı koyulduğum bir gündü. Ona dedim ki, Ben, yaptığın en önemli şey nedir? Ve sana az önce anlattıklarım hakkında konuşmaya başladı. Aslında hiçbir zaman bir şey yapmadığını söyledi. Ben de ona dedim ki, Ben, buna sen de inanmıyorsun ben de. O da dedi ki, Bill beni yakaladın. Yaptığım bir şey var evet ve o hayatımda yaptığım en

önemli şey ve gördüğüm en önemli şey de aynı zamanda."

Taleswapper sesizliğe bürünmüş, ayakaltında kaldıkça seslice fısıldayan yaprakların üzerinden geçerek yamaçtan aşağı paytak paytak yürüyordu.

"Peki neydi o?"

"Eve kadar bekleyip onu kendin okumak istemez misin?"

Alvin gerçekten de öfkelenmişti, düşündüğünden daha da fazla. "İnsanların bir şeyi bilip de söylemedikleri durumlardan nefret ederim!"

"Öfkelenmene gerek yok delikanlı. Sana anlatacağım. Yazdığı şuydu: Yaptığım tek gerçek şey Amerikalılardı."

"Bunun bir anlamı yok. Amerikalılar doğmuştur."

"Aslında pek öyle değil Alvin. Bebekler doğar. İngiltere'de nasılsa Amerika'da da öyledir. Yani doğmuş olmaları onları Amerikalı yapmaz."

Alvin bunun üzerine bir an düşündü. "Amerika'da doğmuş olmaları yapar."

"Aslında bu doğru sayılır. Ama elli yıl kadar önce Philadelphia'da doğan bir bebeğe Amerikalı denmezdi. O Pennsylvanyalı bir bebekti. Ve New Amsterdam'da doğan bebekler Hollandalı ve Boston'da doğan çocuklar Yanki ve Charleston'da doğan çocuklar Jakoben veya Süvari ya da buna benzer isimlerle anılırdı."

"Hala da öyle," diye belirtti Alvin.

"Aslında öyle delikanlı, ama bunun yanında başka bir nitelikleri de var. İhtiyar Ben düşündü ki, bütün bu isimler bizleri Virjinyalılar ve Orangemenliler ve Rhode Adalılar, Beyazlar ve Kızıllar ve Siyahlar, Kuakerler ve

Katolikler ve Püritenler ve Presbiteryenler ve Hollandalılar, İsveçliler, Fransızlar ve İngilizler olarak gruplara bölüyor. İhtiyar Ben, bir Virjinyalı'nın bir Netticutlı'ya asla güvenmediğini ve bir Beyaz adamın bir Kızıla güvenmediğini görebiliyordu, çünkü hepsi de birbirinden farklıydı. Ve kendi kendine dedi ki, eğer bizleri birbirimizden ayıran bu isimlere sahipsek, bizleri birbirimize bağlayacak bir isme neden sahip olmayalım? Hali hazırda kullanılmakta olan pek çok isim üzerinde düşündü. Koloniciler, örneğin. Ancak hepimize Kolonici deme fikri hoşuna gitmemişti, çünkü bu bizlerin gözünün arkada, yani Avrupa'da kalmasına neden olacaktı. Ayrıca Kızıllar Kolonici değillerdi! Siyahlar da öyle, çünkü onlar da köle olarak gelmişlerdi. Sorunu anladın mı?"

"Hepimizin kullanabileceği bir isim düşünmüş," dedi Alvin.

"Aynen öyle. Hepimizde ortak olan bir şey vardı. Hepimiz aynı kıta üzerinde yaşıyorduk. Kuzey Amerika'da. Bu nedenle bizlere Kuzey Amerikalılar demeyi düşündü. Ama çok uzundu. Böylece-"

"Amerikalılar."

"Bu, Batı Anglia'nın engebeli kıyısında yaşayan bir balıkçıya olduğu kadar Dryden'in güneybatı kesiminde kölelerine hükmeden bir Baron'a da ait bir isimdi. Sanki Irrakwa'daki bir Mohawk şefine olduğu kadar New Amsterdam'daki bir Hollandalı dükkan sahibine de aitti. İhtiyar Ben eğer insanlar bir kez kendilerini Amerikalı olarak düşünmeye başlarsa, bir millet olacağımızı biliyordu. Yalnızca, yorgun ve yaşlı bir Avrupa ülkesinin parçası değil, yeni bir kıta üzerinde yeni bir ülkenin parçası olarak. Böyle düşünerek, yazdığı her şeyde bu ismi kullan-

maya başlamıştı. Poor Richard's Almanak'ı Amerikalılar şöyle ve Amerikalılar böyle gibi yazılarla doluydu. İhtiyar Ben herkese mektup yazarak şöyle şeyler söyledi, kıta üzerindeki Uyuşmazlıklar hep birlikte Amerikalıların çözmeleri gereken şeylerdir. Avrupalılar muhtemelen Amerikalıların hayatlarını sürdürmek için neye ihtiyaçları olduğunu bilmeyecektir. Amerikalılar neden Avrupa savaşlarında ölsün? Amerikalılar neden kendi hukuk mahkemelerinde Avrupalı emsallere bağlı olmalı? Beş yıl içerisinde, New England'dan Jacobia'ya kendini, hiç değilse kısmen, Amerikalı olarak hissetmeyen tek kişi bile yoktur."

"Bu sadece bir isimdi."

"Ama bu bizim kendimize koyduğumuz bir isimdi. Ve bu kıtada o ismi kabul etmeye gönüllü herkesi de içine alıyor. İhtiyar Ben ismin olabildiğince çok kişiyi içerdiğinden emin olmak için çok çalıştı. Posta müdürü olmak dışında devlette herhangi bir pozisyonu olmadan, tek başına bir ismi bir ulusun adına çevirmişti. Güneyde Süvarilerini yöneten Krala ve kuzeyde ise New England'ı yöneten Koruyucu Lord'un adamlarına bakınca, ilerisi için Pennsylvanya'nın da arada ezileceği kaos ve savaş ortamından başka bir şey görmemişti. Bu savaşın önüne geçmek istedi ve 'Amerikalı' ismini buna karşı koymak için kullandı. New Englandlı'ları Pennsylvanya'ya saldırmaktan çekinir ve Süvarileri Pennsylvanyalı'ların desteğini almak için dil döker hale getirdi. Ticaret politikalarını belirlemek ve bir kıta hukuku oluşturmak üzere Amerikan Kongresi kurulması için propaganda yapan tek kişiydi.

"Ve nihayet," diye devam etti Taleswapper, "beni İngiltere'den buraya çağırmadan önce, Amerikan Sözleşmesi'ni kaleme aldı ve baştaki yedi koloninin bunu imzalamasını sağladı. Bildiğin gibi bu hiç de kolay değildi. Eyaletlerin sayısının ne olacağını bile çok sayıda kavganın sonucu belirlemişti. Hollandalılar Amerika'ya gelen göçmenlerin çoğunun İngiliz ve İrlandalı ve İskoç olduğunu görüyordu ve onlar da sindirilmek istemiyordu. Bu nedenle de İhtiyar Ben New Netherland'ın üç koloniye ayrılmasına böylelikle de Kongrede daha fazla oy sahibi olmalarına müsaade etmişti. Ülkeden kopan Suskwahenny üzerinde New Sweden ve Pennsylvanya 'nın hak iddia etmesi de sükunete kavuşturulması gereken bir hırgür doğurmuştu."

"Yalnızca altı eyalet etti," dedi Alvin.

"İhtiyar Ben sınırları belirlenmiş ve Kızılların kendini yönettiği bir Irrakwa'yı yedinci eyalet olarak içermeyen bir Sözleşmenin imzalanmasına izin vermeyi reddediyordu. Bir Beyaz Adam Ülkesi yaratmak isteyen çok sayıda insan vardı, ama İhtiyar Ben bunlara kulak asmıyordu. Barışı yaratmanın tek yolu, diyordu, bütün Amerikalıların eşit şekilde bir araya gelmesi. Bu yüzden de onun Sözleşmesi köleliğe ve hatta alıkoymaya izin vermiyordu. Bu yüzden de onun Sözleşmesi hiçbir dinin diğerleri üzerinde otorite kurmasına izin vermiyordu. Bu yüzden onun Sözleşmesi devletin bir yayını kapatması veya bir konuşmayı susturmasına müsaade etmiyordu. Beyaz, Siyah ve Kızıl, Katolik, Püriten ve Presbiteryen, zengin, fakir, dilenci, hırsız bizler hepimiz aynı yasalar altında yaşıyoruz. Tek bir kelimeden yaratılmış tek bir ulus olarak."

"Amerikalı."

"Neden bunu yaptığı en büyük iş olarak gördüğünü anladın mı?"

"Neden Sözleşmenin kendisi o kelimeden daha önemli değil peki?"

"Sözleşme yalnızca kelimelerden oluşur. 'Amerikalı' adı ise o kelimeleri yaratan fikirdir."

"O isim hala Yankileri ve Süvarileri kapsamıyor ve ayrıca savaşı da durdurmuş değil, çünkü Appalachee halkı hala Krala karşı savaşıyor."

"Ama bütün bu halkları kapsıyor Alvin. George Washington'ın Shenandoah'daki hikayesini hatırlıyor musun? O günlerde Ben Arnold'dan geriye kalan zavallı ayaktakımı güruhuna karşı Kral Robert'in en büyük ordusuna önderlik eden Lord Potomac'tı. Sabah olduğunda Lord Potomac'ın Süvarilerinin bu küçük kaleyi istila edeceği ve Tom Jefferson'ın özgür-dağ ayaklanmasının kaderini belirleyeceği açıktı. Ancak Lord Potomac, Fransızlara karşı bu dağ insanlarının yanında savaşmıştı. Ve Tom Jefferson geçmiş günlerde onun arkadaşıydı. Ertesi gün olacak savaşı düşünmeye kalbi dayanmıyordu. Kral Robert kimdi de onun için bu kadar çok kan akmalıydı? Bu asilerin bütün isteği kendi topraklarına sahip çıkmak ve Kralın üzerlerine, onları kurutacak kadar çok vergi alan ve Kraliyet Kolonilerindeki herhangi bir Siyah kadar köleleştirecek olan baronlarını göndermemesiydi. Bütün gece uyuyamamıştı."

"Dua ediyordu," dedi Alvin.

"Thrower onu böyle anlatıyor," dedi Taleswapper sertçe. "Ama aslında kimse bilmiyor. Sonraki sabah askerleriyle konuşurken, dua ile ilgili bir şey de söyleme-

miş. Ama Ben Franklin'in yarattığı kelimeden söz etmiş. Krala, onun buyruğundan ayrıldığını ve topraklarını ve unvanlarını reddettiğini söyleyen bir mektup yazmış. Mektubu da 'Lord Potomac' olarak değil 'George Washington' olarak imzalamış. Sonra sabah kalkıp Kralın mavi-gömlekli askerlerinin karşısına dikilmiş ve yaptığı şeyi anlatmış ve onlara, hepsine, istediklerini seçmekte özgür olduklarını söylemişti. Ya subaylarına itaat edip savaşa gireceklerdi ya da bunun yerine Tom Jefferson'ın büyük Özgürlük Bildirgesi'ni savunmak için birlikte yürüyeceklerdi. Şöyle demişti, 'Seçim sizin, ama-'"

Kıtadaki her erkek, kadın ve çocuk gibi Alvin de bu sözleri çok iyi biliyordu. O an kelimeler ona daha fazla şey ifade ediyordu ve onları seslice haykırdı: "'Benim Amerikalı kılıcım asla Amerikalı kanı dökmeyecektir!'"

"Ve sonra, ordusunun çoğu silahları ve barutları, arabaları ve erzakları ile Appalachee asilerine katılınca, Krala bağları kıdemli subaylarına onu tutuklamasını emretmişti. 'Krala ettiğim yemini bozdum,' dedi. 'Daha yüce bir iyilik için bile olsa, yeminimi bozdum ve bu ihanetin bedelini ödemeliyim.' Ödedi gerçekten de, hem de boynuna vurulan bir kılıçla ödedi. Ama Kralın sarayından olmayan kaç kişi bunun bir ihanet olduğunu düşünebilir ki?"

"Bir tane bile değil," dedi Alvin.

"Peki ya Kral o günden sonra Appalacheelere karşı tek bir kez bile savaşabildi mi?"

"Bir tane bile değil."

"Shenandoah'daki savaş alanında bulunan tek bir kişi bile Birleşik Devletler yurttaşı değildi. O adamlardan hiçbiri Amerikan Sözleşmesine bağlı yaşamıyordu. Buna

karşın George Washington, Amerikalı kılıcı ve Amerikan kanından bahsederken, o ismin kendilerini ifade ettiğini anlıyorlardı. Şimdi söyle bana Genç Alvin, İhtiyar Ben yaptığı en büyük şeyin tek bir kelime olduğunu söylemekte haksız mıydı?"

Alvin cevap verecekti ama evin sundurmalarından birine adım atmışlardı ve onlara daha kapıya varmadan, kapı hızla açıldı. Annesi ona bakarak karşısında durdu. Alvin bu bakıştan başının belada olduğunu anlamıştı ve nedenini de biliyordu.

"Kiliseye gitmek istedim, Anne!"

"Ölü insanların çoğu da cennete gitmek istiyor," diye cevapladı "ve onlar da oraya gidemiyorlar."

"Bu benim kabahatim, İyi kalpli Faith," dedi Taleswapper.

"Elbette ki öyle Taleswapper," dedi.

"Konuşmaya daldık, İyi kalpli Faith ve korkarım çocuğun dikkatini dağıtmış olmalıyım."

"Bu çocuk zaten dikkati dağınık doğmuş," dedi annesi, gözlerini Alvin'in yüzünden ayırmadan. "Aynı babasına çekmiş. Gem vurup, eyerleyip de kiliseye götürmezsen asla oraya gitmez ve ayaklarını kilise tabanına çivilemezsen de bir dakika içinde oradan kaçar. Tanrı'dan nefret eden on yaşındaki bir çocuk annesinin onun hiç doğmamış olmasını istemesi için yeterli."

Kelimeler Genç Alvin'in yüreğine dokunmuştu.

"Bu korkunç bir dilek," dedi Taleswapper. Sesi gerçekten de sakindi ve Anne nihayet bakışını ihtiyar adamın yüzüne çevirdi.

"Bu bir dilek değil," dedi kadın en sonunda.

"Üzgünüm Anne," dedi Genç Alvin.

"İçeri gelin," dedi. "Gelip sizi bulmak için kiliseden ayrıldım ve vaaz bitmeden de oraya yetişmemiz için vakit yok."

"Çok fazla şey hakkında konuştuk, Anne," dedi Alvin. "Rüyalarım hakkında ve Ben Franklin hakkında ve-"

"Senden duymayı istediğim tek hikaye," dedi Anne, "ilahi söylerken çıkardığın ses. Eğer kiliseye gitmeyeceksen benimle mutfakta oturacaksın ve ben akşam yemeğini hazırlarken bana ilahiler söyleyeceksin."

Böylece Alvin İhtiyar Ben'in Taleswapper'ın kitabındaki cümlesini birkaç saat göremedi. Anne onu yemek vaktine kadar şarkı söyletip çalıştırmıştı ve yemekten sonra da Babası ve büyük kardeşleri ve Taleswapper granit dağından bir değirmentaşı getirmek için yapılacak seferi planlamakla oyalanmıştı.

"Bunu senin için yapıyorum," dedi Baba, Taleswapper'a, "o yüzden sen de gelsen iyi olur."

"Ben sizden bir değirmentaşı getirmenizi hiç istemedim ki."

"Buraya ilk geldiğinden beri, civardaki insanların iyi una ihtiyaç duyarken, böylesi güzel bir değirmenin bir saman kulübesi olarak kullanmasının ne kadar ayıp olduğunu söylemediğin tek bir gün bile geçmedi."

"Yalnızca bir kez söyledim diye hatırlıyorum."

"Belki de öyledir," dedi Baba, "ama seni ne zaman görsem, aklıma değirmentaşı geliyor."

"Beni oraya fırlattığında, değirmentaşının da orada olmasını dilediğin içindir."

"Öyle bir dileği yok!" diye bağırdı Cally. "Öyle olsaydı ölürdün zaten!"

Taleswapper sırıtmakla yetindi ve Baba da ona gülümsedi. Sağdan soldan konuşmaya devam ettiler. Sonra gelinler, Pazar yemeği için yeğenleri getirdi ve Alvin'in bir "Ha, Ha, Ha" nakaratı daha duyarsa çığlık atacağını düşündüğü, kahkaha şarkısını söylettiler Taleswapper'a."

Taleswapper yemekten sonraya, yeğenlerin hepsi de gidene kadar kitabını getirmemişti.

"O kitabı hiç açıp açmadığını merak ediyordum," dedi Baba.

"Yalnızca doğru zamanı bekliyordum." Sonra Taleswapper insanların yaptıkları en önemli eylemleri bu kitaba nasıl yazdıklarını anlatmaya koyuldu.

"Umarım benden oraya yazmamı beklemiyorsundur," dedi Baba.

"Yo, yazmana müsaade edemem, henüz değil. Bana daha yaptığın en önemli işin hikayesini anlatmadın." Taleswapper'ın sesi daha da yumuşadı. "Belki de en önemli eylemini henüz gerçekleştirmedin."

Baba biraz kızmış şekilde baktı ya da belki biraz korkmuş. Hangi bakışla olursa olsun yerinden kalktı ve kitabın yanına geldi. "Bana o kitaptakileri, insanların neyi bu kadar önemli gördüğünü göster hadi."

"Ha," dedi Taleswapper. "Okuman var mı ki?"

"Sana, evlenmeden ve West Hampshire'da değirmenci olarak çalışmadan ve buraya gelmeden çok önce Massachusetts'te Yanki eğitimi aldığını söylemem gerekiyor. Seninki gibi Londra'da alınan bir eğitimle karşılaştırıldığında çok önemli olmayabilir Taleswapper, ama Latince olmadığı sürece senin yazdığın ve benim okuyamayacağım bir tek kelime bile yoktur."

Taleswapper cevap vermemişti. Yalnızca kitabı açtı. Baba ilk cümleyi okudu. "Gerçek manada yarattığım tek şey Amerikalılardır." Baba Taleswapper'a baktı. "Bunu kim yazdı?"

"İhtiyar Ben Franklin."

"Duyduğuma göre onun yaptığı tek Amerikalı gayrimeşruydu."

"Belki Genç Al sana bunu daha sonra açıklar," dedi Taleswapper.

Onlar tam bunu söylediği sırada, Alvin, İhtiyar Ben'in el yazısını görmek için sürünerek onların önüne geldi. Diğer insanların el yazısından çok da farklı görünmüyordu. Alvin, ne beklediğini tam olarak söyleyemese de bir parça hayal kırıklığı hissetmişti. Harflerin altından mı olması gerekiyordu? Elbette hayır. Sayfanın üzerinde yüce insanların kelimelerinin, bir budalanınkinden farklı görünmesi için herhangi bir neden yoktu.

Yine de, kelimelerin düz olmasından ötürü yaşadığı hayal kırıklığından kurtaramıyordu kendini. Uzandı ve parmaklarının hızlı hareketiyle sayfayı çevirdi. Kelimeler birbirinin aynıydı. Sararmış sayfa üzerinde gri mürekkep.

Kitaptan, onu bir anlığına kör eden bir ışık parıldadı.

"Sayfalarla bu şekilde oynama," dedi Baba. "Yırtacaksın birini."

Alvin, Taleswapper'a bakmak için arkasını döndü. "Üzerinde ışık olan sayfa hangisi?" diye sordu. "Orada ne yazıyor?"

"Işık mı?" diye sordu Taleswapper.

Sonra Alvin o ışığı yalnızca kendisinin gördüğünü anladı.

"Sayfayı kendin bul," dedi Taleswapper.

"Yırtacak sayfaları," dedi Baba.

"Dikkat eder," dedi Taleswapper.

Ancak Babanın sesi kızgın geliyordu. "Sana o kitaptan uzak durmanı söyledim, Genç Alvin."

Alvin itaat etmişti, ama Taleswapper'ın elini omzunda hissetti. Taleswapper'ın sesi sakindi ve Alvin ihtiyar adamın ellerini, koruyuculuğunu gösterecek şekilde hareket ettirdiğini hissediyordu. "Çocuk kitapta bir şey görmüş," dedi Taleswapper, "ve ben onun gördüğü şeyi benim için tekrar bulmasını istiyorum."

Alvin'i şaşırtacak şekilde, Babası geri çekilmişti. "Eğer kitabının dikkatsiz, haylaz bir çocuk tarafından koparılmasını umursamıyorsan sen bilirsin," diye homurdandı ve sustu.

Alvin kitaba döndü ve sayfaları her seferinde tekini tutacak şekilde dikkatlice çevirdi. Sonunda aradığını buldu. Yazıdan ilk başta göz kamaştırıcı bir ışık geliyordu. Sonra ışık, harfleri yanmakta olan tek bir cümleye inene kadar azaldı.

"Yandıklarını görüyor musun?" diye sordu Alvin.

"Hayır," dedi Taleswapper, "Ama kokusunu alıyorum. Yandığını gördüğün kelimelere dokun."

Alvin uzandı ve ihtiyatla cümlenin başlangıcına dokundu. Alev, onu şaşırtacak şekilde, ısıtsa bile sıcak değildi. İliklerine kadar ısıtmıştı onu. Sonbaharın son soğukları da vücudundan çekip gitmiş gibi ürperdi bir anda. Gülümsedi, içi aydınlanmıştı. Ama neredeyse ona dokunur dokunmaz da alev, söndü, soğudu ve kayboldu.

"Ne söylüyor?" diye sordu Anne. Karşılarındaki masanın yanında duruyordu. Okuması iyi değildi ve onun olduğu yerden kelimeler baş aşağı duruyordu.

Taleswapper okudu. "Bir Yaratıcı doğdu."

"Suyu şaraba dönüştüren kişi gelene kadar," dedi Anne, "bir Yaratıcı da yoktu."

"Belki de öyledir, ama onun buraya yazdığı bu," dedi Taleswapper.

"Kim yazdı?" diye sordu Anne.

"Bir kızın gafı işte. Yaklaşık beş yıl önceydi."

"Cümlesine eşlik eden hikaye neydi?" diye sordu Genç Alvin.

Taleswapper başını iki yana salladı.

"Hikayelerini bilene kadar insanların yazmasına izin vermediğini söylemiştin."

"Ben bakmıyorken yazmış," dedi Taleswapper. "Mola verdiğim bir sonraki yere varana kadar görmemiştim."

"Onun o kişi olduğunu nereden biliyorsun peki?" diye sordu Alvin.

"Oydu," diye cevapladı. "o günlerde kitabıma koyduğum tılsımı açabilecek tek kişi oydu."

"Peki bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun? Bana bu kelimelerin neden yanarak göründüğünü de söyleyemez misin?"

Taleswapper başını iki yana salladı. "Bir hancının kızıydı, eğer doğru hatırlıyorsam. Çok az konuşuyordu ve konuştuğunda ise söyledikleri hep doğru çıkıyordu. Nazik olmak için bile yalan söylemezdi. Cadaloz olarak bilinirdi. Ama meselin de söylediği gibi, eğer her zaman

aklınla konuşursan, kötüler senden uzak duracaktır. Ya da bunun gibi bir şeydi."

"Adı neydi?" diye sordu Anne. Alvin şaşkınlık içinde baktı. Annesi parlayan harfleri görmemişti, peki ama niye onların kimin yazdığını öğrenmek için bu kadar istekli görünüyordu?

"Üzgünüm," dedi Taleswapper. "Şu an adını hatırlamıyorum. Adını hatırlasaydım bile ne onu, ne de yaşadığı yeri söylemezdim. İnsanların onu arayıp bulmasını, veremeyeceği cevaplar için onu rahatsız etmelerini istemiyorum. Ama şu kadarını söyleyeyim. O bir meşaleydi ve doğru gözlerle görürdü. Eğer bir Yaratıcı doğdu yazıyorsa, buna inanırım ve bu yüzden de kelimelerinin kitapta kalmasına izin verdim."

"Günün birinde onun hikayesini öğrenmek isterim," dedi Alvin. "Kelimelerin neden o kadar parlak olduğunu da."

Başını kaldırdı ve Annesi ve Taleswapper'ın gözlerini ayırmadan birbirlerine baktığını gördü.

Ve sonra, kendi görüş alanının, tam olarak değil, güç bela görebildiği uç kısımlarında, dünyayı parçalara ayırmak için bekleyen, titreşen, görünmez Yokedici'yi hissetti. Alvin hiç düşünmeden gömleğinin ön kısmını pantolonundan çıkardı ve köşelerini birbirine düğümledi. Yokedici titreşti, sonra görüş alanından çıkıp gitti.

▸11◂

Değirmentaşı

Taleswapper birinin onu dürtmesiyle uyandı. Dışarısı zifiri karanlıktı ama hareket etme zamanı gelmişti. Doğruldu, biraz gerindi ve son günlerde yumuşak bir yatakta uyuması sonucu vücudundaki ağrı ve düğümlerin azalmasının tadını çıkardı. Buna alışabilirim diye düşündü. Burada yaşasam tadını çıkarırım diye de devam etti.

Pastırma o kadar kalın kesilmişti ki, mutfaktan cızırtı sesleri duyuluyordu. Tam botlarını giyecekti, Mary kapıyı çaldı. "Giyinik sayılırım" dedi.

Kız elinde iki çift kalın çorapla içeri girdi. "Kendim ördüm bunları" dedi.

"Philadelphia'da bu kadar kalın çoraplar alamazdım."

"Wobbish'te kış pek soğuk geçer ve—" cümlesini bitirmedi. Birden utandı, başını öne eğerek odadan çıkıverdi.

Taleswapper çorapları ayağına geçirdi, üzerine de botlarını giydi ve gülümsedi. Bu şekilde birkaç hediye kabul etmekten rahatsızlık duymuyordu. Herkes kadar canla başla çalışıyordu ve bu çiftliği kışa hazırlamaya yardımcı olmak için çok şeyler yapmıştı. İyi bir çatı ustasıydı ve yükseğe çıkmayı sevdiği gibi başı da dönmezdi. Kendi eliyle evin, ahır ve kümeslerin ve barakaların sağlam ve kuru olmalarını sağlamıştı.

Daha hiç kimse yapmayı düşünmeden değirmeni, değirmentaşını alacak hale getirmişti. Kendi çabalarıyla değirmen zeminindeki beş araba yükü bütün samanı yükledi. Daha geçen yaz evlenmiş olduklarından kendi çiftlik-

lerini henüz tam oturtamayan ikizler de yükü büyük ahıra yükü boşalttılar. Bütün bunlar olurken Miller bir kez olsun dirgene dahi elini sürmemişti. Bunu Taleswapper telaş etmeden sağladı ve Miller de ısrarcı olmadı.

Diğer şeyler ise bu kadar iyi gitmiyordu. Ta-Kumsaw ve Sahw-Nee Kızılları Carthage yoluna doğru o kadar çok insanı sürmüştü ki herkese korku salmışlardı. Kahin için, binlerce Kızılın bir daha nehrin ötesine geçip de savaş için kıllarını kımıldatmayacaklarına dair konuşmalar yapması memnun ediciydi. Ancak birçok Kızıl, Ta-Kumsaw gibi Beyaz adamın Atlas'ın kıyılarına dek geri itilip gemili ve gemisiz olarak Avrupa'ya geri gönderilmesi gerektiğini düşünüyordu. Savaştan konuşuluyordu ve Carthage'daki Bill Harisson'un bu alevi körüklemekten sevinç duyduğundan söz ediliyordu, hatta Detroit'teki Fransızların Kızılları sürekli olarak, Kanada'nın Fransız bölgesi olarak tanıdıkları yerde bulunan Amerikan yerleşimcilere saldırmaya itmeleri de işin cabasıydı.

Vigor Church kasabasındaki halk sürekli bundan bahsediyor ancak Taleswapper, Miller'in bunları pek de ciddiye almadığını biliyordu. Kızılların buldukları viskileri kafaya diken taşra soytarılarından öte olmadıklarını düşünüyordu o. Taleswapper bu tavrı daha önce bir kez, o da New England'da görmüştü. Yankiler, azıcık cesareti olan New England Kızıllarının, Irrakwa eyaletine çoktan taşındıklarını idrak edememiş gibiydiler. Irrakwalıların İngiltere'den getirtilen buharlı makinelerle harıl harıl çalıştıklarını ve dahası Finger Lakes bölgesinde Eli Whitney adındaki Beyaz'ın bunlara şimdiye kadar üretilen silahlardan yirmi kat daha hızlı üretim yapmalarını sağlayacak fabrika kurmak için yardım ettiğini görseler elbet

Yankilerin de gözü açılırdı. Günün birinde bu Yankiler uyanıp Kızılların hepsinin de likör manyağı kaçıklar olmadıklarının farkına varacaklar ve bazı Beyazların onlara yetişmek için çokça koşturmaları gerekecek.

Tüm bunlar olurken, Miller, savaş dedikodularını pek ciddiye alınıyordu. "Herkes ormanda Kızılların olduğunu biliyor. Etrafta sinsi sinsi dolanmalarını engelleyemez ama henüz eksilen bir tavuğum da olmadığına göre, şimdilik bir sorun yok."

"Biraz daha pastırma?" diye sordu Miller. Pastırma tabağını masanın bir ucundan diğer ucuna Taleswapper'a doğru ittirdi.

"Kahvaltıda bu kadar yemeğe alışık değilim" diye yanıtladı Taleswapper. "Buraya geldiğimden beri her öğünde normalde bütün gün yediğimden daha fazla yiyorum."

Faith, "Şu kemiklerin biraz et toplasın" deyip bal sürdüğü iki sıcak çöreği de önüne koyuverdi.

"Bir lokma daha yiyemem" diyerek geri çevirdi Taleswapper.

Çörekler bir anda tabağından kayıverdi. "Yakaladım!" dedi Genç Al.

"Masanın bir ucundan diğer ucuna öyle uzanma," dedi Miller. "o çöreklerin de ikisini birden bitiremezsin."

Ancak, Genç Al endişe verici bir çabuklukla babasını yalancı çıkarmıştı. Sonra ellerindeki balı yıkayıp eldivenlerini giydiler ve arabaya gittiler. Doğudan günün ilk ışıkları belirmişti ki çiftliğin aşağısında yaşayan David ve Calm göründü. Genç Al bütün alet ve halatlarla arabanın arkasına binmişti. Dönmeleri birkaç gün alacaktı.

"İkizler ve Measure için bekleyecek miyiz?" diye sordu Taleswapper.

Miller araba oturağına kendini bırakıvermişti. "Measure az ileride, kızak için ağaç deviriyor. Wastenot ve Wantnot ise burada kalıp evlerin arasında devriye geziyorlar." Gülümsedi. "Kızılların etrafı kolaçan ettikleri söylentileri varken kadınları savunmasız bırakamayız, öyle değil mi?".

Taleswapper de gülümsedi. İyi ki Miller göründüğü kadar umursamaz değildi.

Madene uzunca bir yol vardı. Yolda giderlerken ortasında çatlamış değirmentaşı olan bir araba enkazına rastladılar. "İlk denememizdi" diye açıkladı Miller. "Ancak dingillerden biri kurumuş, dik yokuştan aşağı gelirken kilitlendi ve arabanın tümü taşın ağırlıyla göçtü.

Genişçe bir derenin yakınına vardılar, Miller bir sal üzerinde iki değirmentaşını nasıl dereden taşımaya çalıştıklarını ve her iki seferde de salın nasıl alabora olup battığını anlattı. "Şansımız tutmadı" dedi Miller, ama yüz ifadesinden bunun kişisel olduğunu düşündüğü seziliyor, sanki birileri işlerin başarısız olması için çabalıyordu.

"Bu yüzden de şimdi kızak ve tekerlek kullanıyoruz" dedi Genç Al arkasına yaslanırken. "Bu şekilde hiçbir şey düşmez, kırılmaz, kırılsa bile bunlar sadece kütükler olur, yedek parça sorunumuz da yok zaten."

"Yağmur yağmadığı sürece," dedi Miller. "Ya da kar."

"Gökyüzü açık görünüyor." dedi Taleswapper.

"Gökyüzü yalancıdır," dedi Miller. "Yapmak istediğim herhangi bir şey olduğunda su daima yoluma çıkar."

Güneş tepedeyken, ama daha öğleye vakit varken madene varmışlardı. Dönüş yolu elbette ki daha uzun olacaktı. Measure kalınca altı, genç ağaç ve yirmi kadar da küçük ağaç kesmişti. David ve Calm hemen işe koyularak, dalları

temizleyip kütükleri mümkün olduğunca yuvarlaklaştırmaya başladılar. Taleswapper'ı şaşırtacak şekilde, taş kesme aletlerinin bulunduğu çuvalı kapıp taşlara yönelen Genç Al olmuştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Taleswapper.

"Taş kesmek için uygun bir yer bulmam lazım," diye yanıtladı Genç Al.

"Gözü taş bulmada çok keskindir," dedi Miller. Ancak bütün bildiklerini söylememişti.

"Taşı bulduğunda ne yapacaksın?" diye sordu Taleswapper.

"E tabi ki keseceğim" diyerek Alvin, bir erkeğin işini üstlenmiş çocuğun kibriyle yoluna devam etti.

"Eli de taş kesmeye yatkın" dedi Miller.

"Daha sadece on yaşında," dedi Taleswapper.

"İlk taşını altı yaşındayken kesti," dedi Miller.

"Doğuştan yetenekli mi yani?"

"Öyle bir şey demedim."

"Peki, bana söyler misin Al Miller? Hani olur ya belki de yedinci oğulsundur."

"Neden soruyorsun?"

"Böyle şeyleri bilenlerin söylediğine göre, yedinci oğuldan olan yedinci oğul yüzeyin altındakileri görebilme bilgisi ile doğarmış. Bu nedenle de onlardan çok iyi su bulucu olurmuş."

"Öyle mi diyorlar?"

Measure ayağa kalktı, babasının yanına gitti ve ellerini beline koydu, kızmış görünüyordu. "Baba, söylesek ne zararı olur? Çevremizdekilerin hepsi biliyor zaten."

"Belki Taleswapper bilmesini istediğimden fazlasını biliyordur zaten."

"Dostumuz olduğunu iki defa ispat eden birine bunu söylememek ayıp baba."

"Bilmemi istemediği hiçbir şeyi söylemek zorunda değil," dedi Taleswapper.

"O zaman ben söylerim," dedi Measure. "Babam yedinci oğuldur."

"Genç Al de öyle değil mi?" diye devam etti Taleswapper. "Hiç söylemedin ama tahminime göre bir adam kendi ismini birinci oğluna vermezse yedinci doğana verir."

"En büyük ağabeyimiz Vigor, Genç Al doğduktan birkaç dakika sonra Hatrack nehrinde boğuldu," dedi Measure.

"Hatrack," dedi Taleswapper.

"Orayı biliyor musun?" diye sordu Measure.

"Her yeri bilirim. Ama nedense bu ismi daha önceden hatırlamam gerekiyor diye düşünüyorum, nedenini bilmiyorum. Yedinci oğlun yedinci oğlu. Değirmentaşını kayadan büyü ile mi çıkarıyor?

"Bundan bu şekilde bahsetmiyoruz.

"Her taş kesici gibi o da kesiyor," dedi Miller.

"İri bir çocuk olsa bile yine de sadece bir çocuk," dedi Taleswapper.

"Şöyle açıklayayım, o kestiğinde taş benim kestiğimden biraz daha yumuşak oluyor" dedi Measure.

"Eğer burada kalıp çentme ve yuvarlama işine yardımcı olursan pek sevinirim. Sağlam bir kızak ve iyi dönen silindirlere ihtiyacımız var," dedi Miller. Söylemeyip ima ettiği Taleswapper'ın net bir şekilde anladığı ise, orada dur ve Genç Al hakkında fazla soru sorma, olmuştu.

Böylece Taleswapper akşamüstüne kadar David, Calm ve Measure ile birlikte, demirin taşa vuran düzenli sesini dinleyerek çalıştı. Genç Alvin'in taş kesişi, kimse söylemese de, onların çalışma ritmini oluşturuyordu.

Taleswapper sessiz çalışabilen türde biri değildi. Başlarda diğerleri pek sohbet etmediklerinden durmadan hikâye anlatmıştı. Çocuk değil de yetişkin adamlar oluşundan ötürü de anlattığı hikâyeler macera, kahramanlık ve trajik ölümlerden ibaret olmuyordu.

Öğleden sonranın çoğu bu yüzden John Adams'a adanmıştı: Boston'da cadılıkla suçlanan on kadını akladıktan sonra evinin kızgın kalabalık tarafından nasıl yakıldığına. Alex Hamilton'un onu Manhattan'a hukuk bürosu açmak için nasıl davet ettiğine. On senede Hollanda hükümetini ayartıp Hollandaca konuşmayan ve o zamanlar New Amsterdam ve New Orange'da azınlık halindeki İngiliz, İskoç, Gal ve İrlandalıların gelmelerini serbest bıraktırıp bunların nasıl çoğunluk oluşturmalarını sağlamasına. 1780'de İngilizce'yi ikinci resmî dil kabul ettirmeleri ve böylece Amerikan Sözleşmesi altında üç Hollanda kolonisinin ilk yedi eyalet arasında yer almalarına.

"Eminim Hollandalılar bu adamlar öbür tarafı boylayana kadar onlardan nefret etmiştir," dedi David.

"Bundan daha da iyi politikacılardı" dedi Taleswapper. "Hele ikisi, Hollanda dilini Hollandalılardan daha iyi konuşmayı öğrenmişti, çocuklarına da Hollanda dilini öğretip Hollanda okullarında okuttular. O derece Hollandalılardı ki Alex Hamilton New Amsterdam Valisi ve John Adams Amerika Birleşik Devletleri başkanı olmak için seçimlere katıldıklarında New Netherlands'ın Holandalı bö-

lümlerinde İskoç ve İrlandalı bölümlerinden daha iyi sonuçlar aldılar."

"Düşünüyorum da belediye başkanlığına aday olsam bu nehrin aşağısında yaşayan İsveç ve Hollandalıların oylarını alır mıyım acaba?" dedi David.

"Ben bile sana oy vermem," dedi Calm.

"Ben verirdim," dedi Measure. "umarım bir gün belediye başkanlığına da aday olursun."

"Başkanlığa aday falan olamaz," dedi Calm. "Zaten burası da pek düzgün bir şehir değil."

"Ama düzelecek," dedi Taleswapper. "Daha önce de tanık oldum buna. Bu değirmen hele bir çalışmaya başlasın, çok geçmeden üç yüzü aşkın insan değirmen ile Vigor Church arası gidip gelecek."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şimdilik insanlar Armor'un dükkânına senede belki üç veya dört defa uğruyor," dedi Taleswapper. "Ama un alabilecekleri zaman daha sık gelmeye başlayacaklar. Yollarınızın ve köprülerinizin daha düzenli olmasından dolayı sizin değirmeni diğerlerine tercih edecekler."

"Eğer değirmen para yaparsa," dedi Measure, "Baba o zaman Fransa'dan Burh Taşı getirtir. Sel, West Hampshire'daki değirmeni yıkmadan önce bizde vardı o taştan. Acayip beyaz un yapardı."

"Beyaz un da işlerin iyi olması demek," dedi David. "Biz büyükler daha iyi hatırlarız." Hasretle gülümsedi. "Zamanında orada neredeyse zengin oluyorduk."

"Yani," diye devam etti Taleswapper. "Burası bu kadar hareketle sadece bir dükkân, bir kilise ve bir değirmenden ibaret olmayacak. Wobbish'in aşağısında güzel

beyaz kil var. Mutlaka bir çömlekçi gelip bütün bölgeye kap kacak yapmaya başlayacaktır."

"Umarım bir an önce olur," dedi Calm. "Karım, söylediğine göre, teneke tabaklarda yemek vermekten bıkmış."

"Şehirler böyle büyür," dedi Taleswapper. "İyi bir dükkân, bir değirmen, bir çömlekçi. Tuğla da lazım. Ve bir şehir olunca—"

"David belediye başkanı olabilir," dedi Measure.

"Bana göre değil," dedi David. "Bütün bu politika işleri çok fazla. Bu Armor'un isteği, benim değil."

"Armor kral olmak istiyor," dedi Calm.

"Söylediğin hiç de hoş değil" dedi David.

"Ama doğru söylüyorum," dedi Calm. "Eğer kadronun halka açık olduğunu bilse Tanrı olmaya bile çalışırdı."

Measure, Taleswapper'a açıklama yaptı. "Calm ve Armor pek anlaşamıyor da".

"Karısına cadı diyen adamdan ne beklenir?" dedi Calm sertçe.

"Neden ona böyle bir şey desin ki?" diye sordu Taleswapper.

"Eminim şimdi artık demiyordur," dedi Measure. "O işlerden vazgeçeceğine söz verdi. Bütün hünerini mutfakta gösterecek. Bir kadını ev işleriyle baş başa bırakmak çok utanç verici."

"Bu kadar yeter," dedi David. Taleswapper attığı ikaz bakışını ucundan fark edebilmişti.

Taleswapper'a henüz gerçekleri söyleyecek kadar güvenmedikleri belliydi. Taleswapper ise bu sırrı bildiğini onlara açıkladı. "Bana göre gücünü Armor'un sandığından daha fazla kullanıyor," dedi Taleswapper. "Evin

önünde sepetlerden ustaca yapılmış bir tılsım var. Kasabaya geldiğim gün gözlerimin önünde ona karşı teskin işareti kullandı."

İş bir anlığına durmuştu. Kimse ona bakmıyordu ama bir saniyeliğine hiçbir şey yapmadılar. Sadece Taleswapper'ın Eleanor'un sırrını bildiğini ve bunu yabancılarla veya Tanrı'nın Zırhı Armor Weaver'la paylaşmadığının farkına varmışlardı. Ama onu bilmesi ayrı şeydi, onların bunu bilmesi ayrı. Bu yüzden hiçbir şey söylemeden, çentmeye ve kızağı bağlamaya kaldıkları yerden devam ettiler.

Taleswapper ana konuya dönerek sessizliği bozdu. "Batıdaki ülkelerin kendilerine eyalet diyebilecek kadar kalabalıklaşması çok sürmeyecek. Ardından da Amerikan Sözleşmesi'ne dâhil olmak için başvuracaklar. Bu olduğundaysa, eyaleti yönetecek namuslu insanlara ihtiyaç olacak."

"Bu vahşi topraklarda öyle Hamilton, Jefferson veya Adams gibi adamlar bulamazsın," dedi David

"Belki yoktur ama buranın yerlileri olan sizler kendi hükümetinizi kurmazsanız sizin adınıza seve seve bunu yapacak şehirli adamlar olacaktır. Aaron Burr bu şekilde Suskwahenny valisi oldu, ta ki Daniel Boone doksan dokuzda onu vurup öldürene kadar."

"Cinayet gibi anlatıyorsun," dedi Measure. "ama adil bir düelloydu."

"Benim düşünceme göre ise," dedi Taleswapper, "düello iki katilin birbirlerini sırayla öldürmeye çalışmak için anlaşmasıdır."

"Biri güderi pantolonlu taşralı, diğeriyse yalan söyleyip kandıran bir şehirliyse dediğin gibi olmuyor," dedi Measure.

"Ben Wobbish'te Aaron Burr gibilerin yönetici olmasını istemiyorum," dedi David. "Carthage City'deki Bill Harrison da öyle biriydi. Ona oy verene kadar Armor'a veririm."

"Ben de Armor'dan önce oyumu sana verirdim," dedi Taleswapper.

David bir şeyler söylendi. Kızak tahtalarının çentiklerinin etrafına halatları doluyor, birbirine bağlıyordu. Taleswapper de aynı işi öbür tarafta yapıyordu. Düğüm yerine geldiğinde halatın iki ucunu birleştirip düğüm atmaya koyuldu.

"Bekle," dedi Measure. "Genç Al'i getireyim." Measure madene giden yokuşu hızla çıktı.

Taleswapper halatın iki ucunu bıraktı. "Düğümleri Genç Al mi bağlıyor? Sizin gibi yetişkin adamların bu düğümleri daha sıkı bağlayacağını düşünürdüm."

David gülümsedi. "Onun yeteneği var."

"Sizlerin yok mu peki?" diye sordu Taleswapper.

"Az biraz var."

"David'in kadınlar üzerine yeteneği var," dedi Calm.

"Calm dans gecelerinde ayaklarını konuşturur. Ayrıca kemanda da üstüne yoktur," dedi David. "Her zaman tam sesi veremese de yayı sürekli hareket ettirir."

"Measure tam bir nokta atıcıdır," dedi Calm. "Birçok insanın göremeyeceği uzaklıkları şahin gibi görebilir."

"Bizim de kendi yeteneklerimiz var elbet," dedi David. "İkizler, tehlikenin yaklaştığını sezinleyip tam zamanında orada olmasını bilir."

"Babam ise tam bir birleştiricidir. Mobilya yaparken birbirine geçen yerleri ona bırakırız."

"Kadınlarımızda da kadınsı yetenekleri vardır."

"Ama," dedi Calm, "hiçbirimizinki Genç Al'inki gibi değil."

David başını ciddi bir ifadeyle salladı. "Ancak doğrusunu istersen Taleswapper, bunun pek de farkında değil. İşleri doğru şekilde yaptığında buna çok şaşırıyor. Ona yapılacak işler verdiğimizde gururlanıyor. Diğerlerinden fazla yeteneği olduğu için kimseye üstünlük tasladığını görmedim."

"İyi bir çocuk," dedi Calm.

"Biraz sakar ama," dedi David.

"Sakar değil," dedi Calm. "Çoğu zaman onun suçu değil."

"Uğursuz falan da demek istemem," dedi Calm.

"Yok, uğursuz denmez."

Taleswapper aslında her ikisinin de bunu söylediği fark etmişti. Ama onların boşboğazlığı üzerine yorum yapmadı. Ne de olsa üçüncü kişinin sesi uğursuzluk getirirdi. Sessiz kalması onların bu dikkatsizliklerine en iyi ilaçtı. Diğer ikisi de bunu çabuk anladı. Onlar da sessizliklerini korudu.

Bir süre sonra Measure yanında Genç Al ile tepeden geldi. Taleswapper üçüncü ses olmak istemiyordu, çünkü bir önceki konuşmalara kendisi de katılmıştı. Eğer konuşan Alvin olsaydı, bu daha da kötü olacaktı çünkü uğursuzlukla bağdaştırılan kişi oydu. Bu nedenle Taleswapper gözlerini Measure'ün üzerine dikti, kaşlarını kaldırıp sanki Measure'dan bir cevap bekliyormuş gibi baktı.

Measure Taleswapper'ın sorduğunu düşündüğü soruyu cevapladı. "Babam kayanın orda gözcülük için kaldı."

Taleswapper David ve Calm'ın rahatlama nefeslerini duyabiliyordu. Üçüncü sesin aklında uğursuzluk düşüncesi yoktu ve böylelikle de Alvin güvendeydi.

Şimdi de Taleswappper neden Miller'in madende nöbet tutması gerektiğini düşünmeye koyuldu. "Bir kayaya ne olabilir ki? Kızılların taş çaldığını hiç duymamıştım."

Measure göz kırptı. "Bazen güçlü esrarengiz şeyler olabiliyor hele konu değirmentaşı ise."

Alvin, o anda David ve Calm ile düğümleri atarken şakalaşıyordu. Olabildiğince sıkı olmaları için çok çabalıyordu, ancak Taleswapper çocuğun yeteneğinin düğüm atmada olmadığını fark etmişti. Genç Al ipi çekip gerdikçe, halat sanki tahtanın bütün çentiklerine dolanıp diş geçirerek bütün kızağı daha da sıkılaştırıyordu. Belli belirsiz oluyordu bu ve Taleswapper dikkatle seyrediyor olmasaydı bunu göremezdi. Ama gerçekti. Genç Al ne bağlıyorsa sımsıkı bağlı kalıyordu.

"Sal olacak kadar sıkı," dedi gururla Genç Al.

"Bu sefer toprakta yüzecek," dedi Measure. "Babam artık suya işemeyi bile düşünmediğini söylüyor."

Güneş artık batıda iyice alçaldığından ateşi yakmaya koyuldular. Çalışmak vücutlarını sıcak tutmuştu ama gece hem hayvanları hem de sonbahar soğuğunu uzak tutmak için ateşe ihtiyaç duyacaklardı.

Miller yemek için bile yanlarına inmemişti ve Calm babasına yemek götürmek için madene doğru yola çıkmaya hazırlanırken Taleswapper birlikte gitmeyi teklif etti.

"Bilmem," dedi Calm. "Gelmene gerek yok."

"Gelmek istiyorum."

"Baba böyle zamanlarda kayanın etrafı pek kalabalık olsun istemez." Biraz utangaç bir sesle, "O bir değirmenci ve taşı orda kesiliyor,"

"Ben kalabalık değilim," dedi Taleswapper. Calm başka bir şey söylemedi. Taleswapper onu kayalıkların arasından takip etti.

Giderlerken, eski iki taş kesme yerinden geçtiler. Taşların kesilen parçaları kayalıktan yer seviyesine kadar pürüzsüz bir rampa oluşturmuştu. Kesikler kusursuz yuvarlaklıktaydı. Taleswapper daha önce pek çok taş kesiği görmüştü ancak bu şekilde kesilmişini asla. Kusursuz yuvarlaklıkta hem de kayalığın içindeydiler. Çoğu kez büyük bir parça kesilir ve yerde yuvarlaklaştırılırdı. Böyle yapılmasının birçok nedeni vardı ama en geçerlisi bütün parça yekpare kesilip alınmadan arkasının kesilememesiydi. Calm, onu bekleyerek yavaşlamadığı için Taleswapper yakından inceleyememişti ama bildiği kadarıyla bu madendeki bir taş kesicinin taşın arkasını bu şekilde kesmiş olması mümkün değildi.

Yeni taş kesme alanında da durum aynıydı. Miller ufalanmış taşları değirmentaşı önüne düz bir rampa olacak şekilde tırmıklıyordu. Taleswapper geride durup günün son ışıkları içindeki kayalığı inceledi. Bir günde ve tek başına Genç Al, değirmentaşının ön kısmını pürüzsüz hale getirmiş, bütün etrafını da yontmuştu. Taş, hala kayalığa bağlı olmasına rağmen neredeyse cilalanmış gibi parlıyordu. Bununla da yetinilmemiş, değirmen mekanizmasının ana şaftına oturtulması için taşın merkezine bir delik oyulmuştu. Bütünüyle kesilmişti. Ve dünyada kimsenin taşın arkasını kayadan tam yerinden ayıracak şekilde iskarpela kullanabileceği bir yöntem yoktu.

"Senin oğlandaki de amma yetenekmiş," dedi Taleswapper.

Miller onaylarcasına bir ses çıkardı.

"Geceyi burada geçireceğini duydum," dedi Taleswapper.

"Doğru duymuşsun."

"Arkadaşlık edeyim mi sana?" diye sordu Taleswapper.

Calm "Yok artık!" der gibi gözlerini yuvarladı.

Ama çok geçmeden Miller "Keyfin bilir," dedi.

Bu kez, Calm Taleswapper'a gözleri açıp, kaşlarını kaldırıp, Mucizeler asla bitmez der gibi baktı.

Calm, Miller'in yemeğini bıraktıktan sonra gitti. Miller tırmığın yanına oturdu. "Sen yedin mi?"

"Ben hava hala aydınlıkken," dedi Taleswapper. "akşama yakacak odun bulayım. Sen ye."

"Yılanlara dikkat et, dedi Miller. "Kış yüzünden genelde uykudadırlar ama yine de belli olmaz."

Taleswapper yılanlara dikkat etti ama bir tane bile görmedi. Kısa zaman sonra, içinde kalın odunların durduğu güzel yanan ve bütün gece de yanacak bir ateşleri olmuştu.

Battaniyelerine sarılmış vaziyette öylece ateşin ışığında uzandılar. Miller madenin az ilerisinde daha yumuşak bir zemin bulabilir gibi gelmişti Taleswapper'a. Ama görünüşe göre, değirmentaşını göz önünde tutmak daha önemliydi.

Taleswapper konuşmaya başladı. Sessizce ama ısrarla babaların oğullarının büyüdüğünü görmenin, onlara büyük umutlarla gelecek hazırlamaya gayret göstermelerinin ancak ölümün onları ne zaman alacağını bilmemelerinin

ne kadar zor olduğundan bahsetti. Doğru konuyu açmış olmalıydı ki bir süre sonra Alvin Miller de konuşmaya başlamıştı. En büyük oğlu Vigor'un Hatrack nehrinde, Genç Al'in doğumundan dakikalar sonra nasıl boğulduğunu anlattı. Oradan da Genç Al'in defalarca nasıl ölümden döndüğüne geçti. "Daima su," dedi Miller sonunda. "Kimse bana inanmıyor ama öyle. Daima su."

"Asıl soru şu," dedi Taleswapper, "Kötü ruhlu su, iyi bir çocuğu mu yok etmeye çalışıyor? Yoksa su iyi ruhlu da, kötü bir gücü mü yok etmeye çabalıyor?"

Bu soru birçok insanı sinirlendirebilirdi ama Taleswapper Miller'in ne zaman tepesinin atacağını tahmin etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Zaten bu sefer de atmadı. "Kendim de aynı soruyu sordum," dedi Miller. "Yakından izledim onu, Taleswapper. Tabii şu da var, insanların onu sevmesini sağlayan bir yeteneğe sahip. Kız kardeşlerinin bile. Yemeklerine tükürmeyi öğrendiği yaştan beri onlara acınasızca eziyet ediyor. Ama yine de Noel olsun olmasın her biri ona özel bir şeyler yapmak için uğraşıyor. Belki çoraplarını birbirine dikerler, tuvalet oturağına is sürerler ya da geceliğine iğneler yerleştirirler ama birbirleri için de ölürler.

"Gördüğüm kadarıyla," dedi Taleswaper, "bazı insanlar hak etmeden sevgi kazanabilme yeteneğine sahip."

"Ben de bundan endişeliydim," dedi Miller. "Ama çocuk bu yeteneğe sahip olduğunun farkında değil. İnsanları istediğini yaptırmak için kandırmıyor. Yanlış bir şey yaptığında onu cezalandırmama izin veriyor. Oysa istese beni durdurabilirdi."

"Nasıl?"

"Çünkü biliyor ki bazen ne zaman ona baksam, ilk çocuğum Vigor'u görüyorum ve iyiliği için bile olsa ona zarar veremeyeceğimi biliyor."

Bu neden belki kısmen doğru, diye düşündü Taleswapper. Ama gerçeğin tamamı değildi kesinlikle.

Biraz vakit geçtikten sonra Taleswapper odunlar iyi yansın diye ateşi karıştırırken Miller, Taleswapper'ın dinlemek için geldiği hikâyeyi anlattı.

"Bir hikâyem var," dedi, "kitabına girmeyi belki hak eder."

"Dinleyelim bakalım," Taleswapper.

"Gerçi benim başımdan geçmedi."

"Hiç değilse kendi gördüğün bir şey olmalı," dedi Taleswapper. "En akla gelmeyecek hikâyeleri bir arkadaşının arkadaşından duyan kimselerden dinliyorum."

"Ben olayı olurken gördüm. Hatta senelerdir devam eden bir şey, hatta adamla bu konuda birçok tartışmamız da oldu. Nehrin aşağısında yaşayan İsveçlilerden biri, benim kadar iyi İngilizce konuşur. Bizden bir sene sonra buraya geldiğinde, ev ve ahırını yapmasına yardım etmiştik. O zamanlar bile onu bir parça incelemiştim. Bu adamın bir oğlu var, sarışın İsveçli bir oğlan, bilirsin nasıl olduklarını."

"Saçları neredeyse beyazdır değil mi?"

"Sabah güneşindeki kırağı gibi beyaz ve parlak. Çok güzel bir çocuk."

"Kafamda canlandırabiliyorum," dedi Taleswapper.

"Bu çocuğu da babası çok seviyordu. Canından fazla. Şu İncil'deki hikâyeyi bilirsin oğlu için alaca bir giysi[14] yapan babanın hikayesini?"

"Anlatılırken duymuştum."

"Oğlunu işte öyle seviyordu. Bir gün onları nehrin kıyısında yürürlerken gördüm ve bir anda baba sendeleyerek, oğluna çarptı ve onu Wobbish'in içine düşürüverdi. Çocuk bir kalasa tutunmayı başardı ve ben de babasına çocuğu kıyıya çıkarmasında yardım ettim. Ama öylesine korkunçtu ki babası az kalsın çok sevdiği öz oğlunu öldürecekti. Kasten yapmamıştı belki ama çocuk ölse kimse geri getiremezdi, baba ise ömür boyu vicdan azabı çekecekti."

"Bir babanın böyle bir olayın üstesinden gelemeyeceğini anlayabiliyorum."

"Elbette gelemez. Ama çok geçmeden birkaç kez daha gördüm onu. Odun kırıyordu ve baltayı öyle hızlı savuruyordu ki, eğer tam o sırada çocuk kayıp düşmeseydi o balta çocuğun başına vuracaktı. Öyle bir şeyden sağ kurtulabilecek kimseyi tanımam."

"Ben de."

"Neler olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bu babanın ne düşünüyor olabileceğini. Bir gün ona gittim ve dedim ki, 'Nels bu çocuk etraftayken biraz daha dikkatli olmalısın. Eğer baltayı böyle savurmaya devam edersen, bir gün o çocuğun kafasını uçurman muhtemel.'"

"Nels de bana, 'Bay Miller, bu bir kaza değildi.' dedi. Olduğum yerde donup kaldım. Nasıl yani kaza değildi? Ve sonra devam ederek, 'Ne kadar kötü olduğunu bile-

[14] Tekvin 37:3 ÇN

mezsiniz. Galiba beni bir cadı lanetledi ya da şeytan ele geçirdi, ben orda işime bakarken, çocuğumu ne kadar sevdiğimi düşünürken aniden onu öldürme isteği beliriyor içimde. Bu istek ilk kez o daha bebekken oluştu, merdivenlerin tepesinde onu tutarken içimde bir belirdi ve şöyle dedi, "Onu aşağıya at" ve ne kadar korkunç olduğunu bilsem de atmak geldi içimden. Onu atmak için büyük bir arzu duydum, nasıl bir çocuk bir böceği kıstırıp taşla ezerek öldürmeyi isterse öyle işte. Başının yerde parçalandığını görmek istiyordum.

"'Neyse ki o arzuyu yendim ve yuttum, oğluma sımsıkı sarıldım. Onu nihayet beşiğine tekrar koyduğumda biliyordum ki onu bir daha o merdivenlerden taşımayacaktım."

"Ama onu terk edemezdim öyle değil mi? Oğlumdu, evladımdı, parlak, akıllı, güzel bir çocuk olarak büyüdü, ondan sevgimi esirgeyemezdim. Uzak dursam babam benimle oynamıyor diye ağlıyor. Ama yanında olduğum zaman da o arzular tekrar tekrar harekete geçiyor bütün ruhumu kaplıyor. Her gün değil ama olduğu zaman günde birçok defa ve o kadar çabuk oluyor ki o zaman, nasıl yapacağımı düşünürken harekete geçip yaptığımın farkına varıyordum bir anda. O gün onu nehre düşürdüğümde ayağımı ters bastım ve tökezledim ama daha yürürken o ters adımı atacağımı, tökezleyeceğimi ve ona çarpıp nehre düşüreceğimi biliyordum ama kendimi durduracak zamanım yoktu. Günün birinde biliyorum, kendimi durduramayacağım ve yapmayı istemesem de, oğlum elimin altındayken onu öldüreceğim."

Taleswapper, Miller'in yanağındaki gözyaşlarını siliyormuş gibi kolunu hareket ettirdiğini görmüştü.

"Olabilecek en tuhaf şey" dedi Miller. "Bir babanın öz oğluna karşı böyle duygularının olması."

"Adamın başka çocuğu var mı?"

"Birkaç tane daha var, neden sordun?"

"Onları da öldürmeyi isteyip istemediğini merak ettim."

"Hayır, bir kez bile olmamış. Ben de sormuştum bunu ona, hiçbir şekilde öyle bir arzu olmadı demişti."

"Pekiyi Bay Miller ona ne söyledin?"

Miller birkaç kez nefes alıp verdi. "Ne diyeceğimi bilemedim. Bazı şeyler benim gibi bir adamın anlayamayacağı kadar büyük. Suyun oğlum Alvin'i öldürme çabasından söz ediyorum. Bir de şu İsveçli adam ve oğlundan. Belki de bazı çocukların büyümesi istenmiyordur. Sen ne dersin Taleswapper?"

"Bence bazı çocuklar var ki çok önemliler, birileri – dünyadaki bir kuvvet — onların ölmesini istiyor. Ama bazı başka kuvvetler, belki de daha güçlüler var ki onları hayatta tutuyor."

"Peki bu güçler neden kendini göstermiyor o zaman, Taleswapper? Neden Cennet'ten bir güç gelip şu zavallı İsveçliye - 'Korkma, oğlun emniyette, ona senden bile zarar gelmez!' demiyor?"

"Belki de bu güçler sesli konuşmuyordur. Belki bu sadece size neler yaptıklarını göstermekle yetiniyor."

"Kendini gösteren tek güç varsa şu dünyada o da yaşatan değil öldüren güçtür."

"İsveçli çocuğu bilemem," dedi Taleswapper, "ama senin oğlunun etrafında güçlü bir koruma olduğunu tahmin ediyorum. Söylediğin gibi, en az on kez ölümü atlatmışsa bu bir mucize."

"Bu doğru."

"Bence onu gözeten bir şeyler var."

"Yeterince iyi değil."

"Su onu hiçbir zaman ele geçiremedi değil mi?"

"O kadar yakına geldi ki Taleswapper."

"İsveçli çocuğa gelince, onu da koruyan birinin olduğunu biliyorum."

"Kim?" diye sordu Miller.

"Kim olacak, babası."

"Asıl düşmanı babası."

"Sanmam dedi," Taleswapper. "Kimbilir kaç baba kaza sonucu kendi öz oğlunun ölümüne sebep olmuştur? Avlanmak için çıktıklarında, saçma yanlış yere gider. Ya da çocuk arabanın altında ezilir veya uçuruma yuvarlanır. Her zaman olan şeyler bunlar. Belki de bu babalar neler olduğunu o an anlayamadılar. Ama bu İsveçli adam uyanık, ne olduğunu görüyor, kendine dikkat ediyor, tam zamanında kendini engelliyor."

Miller biraz daha umutlu konuştu. "Sanki baba o kadar da kötü değilmiş gibi söylüyorsun."

"Eğer büsbütün kötü olsaydı Bay Miller, o çocuk çoktan ölmüş ve gömülmüştü."

"Belki de öyle."

Miller bir süre düşündü. O kadar uzun sürdü ki Taleswapper kestirmeye başlamıştı. Miller konuşmasına devam ederken birden uyanıverdi.

"—ve daha da beter oluyor, iyiye gitmiyor. Bu duygularla mücadele etmek gittikçe zorlaşıyor. Yakın zaman önce adam ahırdaki asma katta samanları dirgenle düzeltiyordu. Aşağıda ise oğlu duruyordu, yapacağı tek şey o dirgeni düşürmek olacaktı, o kadar. Dünyadaki en basit

şeydi, elimden kaydı diyecekti kimse işin aslını bilmeyecekti. Aşağıya doğru bırakacak, çocuğu onunla şişleyecekti. Bunu yapacaktı da. Beni anlıyor musun? Duygularını dizginlemek öncesinden de zordu ve artık, o da boş vermişti. Artık bitsin istiyordu, ne olacaksa olsun. Tam o sırada, işe bak ki, bir yabancı beliriverdi ve 'Hayır,' diye bağırdı ve dirgeni yere bıraktım— söylediği buydu, 'dirgeni bıraktım, ama öyle feci titriyordum ki yürümekte zorlanıyordum, o yabancının beni orada cinayet işleyecekken görmüş olması, kendi çocuğumu öldürme isteği duymamdan ötürü ne kadar cani bir insan olduğumu düşündüğünü bilmek, benim yıllarca mücadele ettiğimi bilmemesi—' "

"Belki bu yabancı, onun kalbini etkileyecek güçleri biliyordu," dedi Taleswapper.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Emin olamam, ama belki o yabancı babanın oğlunu ne kadar sevdiğini görmüştür. Belki de yabancının başlarda uzun süre kafası karışıktı ama sonunda çocuğun ne kadar olağanüstü ve güçlü düşmanlara sahip olduğunu gördü. Ve belki de ne kadar düşmanı olursa olsun, babasının onlardan biri olmadığını anladı. Ayrıca babaya bir şeyler söylemek istiyordu."

"Ne söylemek istiyordu?" Miller yine gözlerini sildi. "Bu yabancı ne söylemek istemiş olabilirdi sence?"

"Belki de söylemek istediği, 'Yapabileceğin her şeyi yaptın ve artık senin için fazla güçlü. Artık bu çocuğu uzaklara göndermelisin. Doğudaki akrabalara belki ya da kasabalardan birine çırak olarak.' Belki oğlunu bu kadar çok sevdiği için, bunu yapması baba için zor olacak ama

bunu yapmalı, çünkü biliyor ki, gerçek sevgi o çocuğu tehlikeden uzak tutmak."

"Evet," dedi Miller.

"Bu konuda," dedi Taleswapper, "belki benzer bir şeyi sen de kendi oğlun Alvin için yapmalısın."

"Belki," dedi Miller.

"Etraftaki su onun için tehlike oluşturuyor öyle değil mi? Birileri veya bir şey de onu koruyor. Ama Alvin burada yaşamıyor olsa-."

"O zaman tehlikenin bir kısmı gider," dedi Miller.

"Bunun üzerine düşün," dedi Taleswapper.

"Korkunç bir şey," dedi Miller, "oğlunu yabancılarla yaşaması için başka bir yere göndermek."

"Daha korkunç olansa onu toprağın altına yollamak."

"Evet," dedi Miller. Bu daha korkunç. Evladını toprağın altına gömmek."

Başka bir şey konuşmadılar ve kısa sürede ikisi de uyudu.

Sabah serindi ve her yeri kırağı kaplamıştı. Ama Miller güneş kırağıyı eritmeden Genç Al'in gelmesini istemiyordu. Bu yüzden bütün sabahı, kayalıktan kızağa kadar taşı tepeden yuvarlayabilecekleri bir zemin hazırlayarak geçirdiler.

Artık Taleswapper Genç Al'in kendi farkında olmasa bile o değirmentaşını kayalık yüzeyinden çıkartmak için özel bir güç kullandığından emindi. Taleswapper merak içindeydi. Bu gücün ne denli kuvvetli olduğunu öğrenmek ve doğasını daha iyi anlamak istiyordu. Genç Al yaptıklarının farkında olmadığı için, Taleswapper'ın deneyinin ustalıklı olması gerekliydi. "Taşı nasıl süslüyorsun?" diye sordu Taleswapper.

Miller omuz silkti. "Önceleri Buhr taşı kullanıyordum. Hepsi zaten üzerinde orak işiyle[15] geliyor."

"Görebilir miyim?" diye sordu Taleswapper.

Tırmığın bir kenarını kullanarak Miller kırağının içine bir çember çizdi. Ardından çemberin ortasından kenarına doğru uzanan bir dizi yay çizdi. Her iki yayın arasına kenardan başlayan ve ortaya doğru üçte ikilik bölümü geçmeyecek daha kısa yaylar çizdi.

"İşte böyle dedi," Miller.

"Pennsylvania ve Suskwahenny'deki birçok değirmentaşı ise çeyrek işlemelidir," dedi Taleswapper. "Bu kesimi bilir misin?"

"Göster bakalım."

Taleswapper başka bir çember çizdi. Kırağı erimeye başladığından öteki kadar net olmadı ama idare ederdi. Ortadan kenara uzanan, kavisli değil düz çizgiler çekti, onlardan dallanan kısa çizgiler ise ortaya doğru gidiyordu. "Bazı değirmenciler daha uzun süre belirgin kaldığı için bu işlemeyi tercih eder. Çizgiler düz olduğu için de taşı işlerken birbirine daha eşit bir çizim yapabiliyorsun."

"Evet, mantıklı," dedi Miller. "Gerçi bilmiyorum, ben bu kavisli çizgilere alışığım."

"Nasıl istersen," dedi Taleswapper. "Ben asla değirmenci olmadım, o yüzden bilemem. Sadece gördüklerim hakkında hikayeler anlatırım."

"Denemenin bir zararı olmaz, göster bize," dedi Miller.

Genç Al orada dikilmiş her iki çizimi de inceliyordu.

---

[15] *Sickle dress* olarak adlandırılan orak işleme, değirmentaşının üzerine en çok işlenen iki süsten biri olan orak şekilli süsleri ifade ediyor. Diğeri ise quarter dress yani *çeyrek işleme*. ÇN

"Şu taşı eve götürelim de," dedi Miller "çeyrek işlemeyi bir denemek isterim. Sanki bana bununla daha temiz bir öğütme yapabiliriz gibi geldi."

Sonunda yer kurudu ve Genç Al kayalığa tırmanmaya başladı. Diğer oğlanlar aşağıda kampı toparlamak veya atları madene doğru sürmekle meşguldü. Taleswapper ve Miller, Genç Al'in elinde çekiçle kayalığa tırmanışını seyrediyordu. Biraz daha kesme işi vardı Genç Al için, dairelerin çevresini iyice yuvarlaklaştırması gerekiyordu.

Taleswapper'ı hayrete düşürecek şekilde, Genç Al iskarpelasını kesilecek yere koyup çekiçle vurduğunda, taşın bütün bir kısmı, on beş santim kadar kayalık yüzeyinden ayrıldı ve ufalanarak yere yuvarlandı.

"İşe bak, bu taş kömür gibi yumuşak," dedi Taleswapper. "Nasıl bir değirmentaşı çıkar ki bu kadar yumuşak taştan?"

Miller gülümseyerek başını iki yana salladı.

Genç Al taşın yarından çekildi. "Yok, Taleswapper, bu sert bir kaya, sadece doğru yere darbe vurmalısın ki çatlasın. Al, dene bir göreceksin."

İskarpela ve çekici uzattı. Taleswapper aldı ve kayaya yaklaştı. Dikkatlice iskarpelayı taşa dike yakın bir şekilde dayadı. Birkaç deneme dokunuşundan sonra çekiçle hızla vurdu.

İskarpela sol elinden fırladı ve vuruşunun geri tepmesi o kadar şiddetli oldu ki çekici elinden düşürdü. "Kusura bakmayın," dedi, "daha önce bunu yapmıştım, ama el becerimi kaybetmiş olmalıyım—"

"Yo, taş yüzünden," dedi Genç Al. "Kendisi, biraz asabidir. Sadece belli noktalarında çalışılıyor."

Taleswapper iskarpelayla vurduğu yeri incelemek istedi, bulamadı. O kuvvetli vuruşu iz bile bırakmamıştı.

Genç Al yerden aletleri aldı ve iskarpelayı taşa dayadı. Aletleri sanki birebir aynı yere koymuş gibi geldi Taleswapper'a. Ama Al sanki bambaşka bir noktayı işliyormuş gibi davranıyordu. "Gördün mü doğru açıyla vurunca oluyor. İşte böyle."

Çekici vurmasıyla demir sesi çınladı, taş kırıldı ve kırıkları bir kez daha yere saçıldı.

"Neden bütün taş kesim işlerini ona yaptırdığını anlıyorum," dedi Taleswapper.

"En etkili yol bu görünüyor," dedi Miller.

Yalnızca birkaç dakika içersinde taş tamamıyla yuvarlak hale gelmişti. Taleswapper hiçbir şey söylemeden Genç Al'i izledi.

Aletlerini bıraktı, değirmentaşına yürüdü ve kucakladı. Sağ elini taşın etrafına dolamış, sol elini ise taşın öteki yüzündeki kesikten içeri sokmuştu. Alvin'in yanakları taşa dayanmıştı. Gözleri kapalıydı. Dışarıdan bakan biri taşı dinlediğini düşünürdü.

Yavaşça mırıldanmaya başladı. Gelişi güzel bir mırıldanmaydı. Ellerini hareket ettirdi. Duruşunu değiştirdi. Öbür kulağıyla dinledi.

"İnanamıyorum," dedi Alvin.

"Neye inanamıyorsun?" diye sordu babası.

"Son yaptığım birkaç kesik taşı epey sarsmış olmalı. Arkası tamamıyla ayrılmış."

"Yani şimdi taşın kendi kendine durduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Taleswapper.

"Artık taşı öne doğru çekebiliriz," dedi Alvin. Halatlarla biraz uğraşmak gerekiyor ama fazla da sıkıntıya girmeden çıkartabiliriz onu buradan."

Kardeşleri halatlar ve atlarla çıkageldi. Alvin halatlardan birini taşın arkasından doladı. Arkada birden çok kesik olmasına karşın, ip gireceği yeri kolayca bulmuştu. Ardından bir başka halat ve sonra birkaç halat daha. Biraz zaman sonra, hepsi birden önce soldan, sonra sağdan halatlara asıldı. Onlar ağır ağır yürüdükçe ağır taş da kayalıktaki yatağında dışarı çıkıyordu.

"Kendi gözümle görmesem," diye fısıldadı Taleswapper.

"Ama gördün," dedi Miller.

Taş yalnızca birkaç santim açığa çıkar çıkmaz, ortasındaki delikten geçen dört halatı değiştirmişler ve tepenin yukarısındaki atlara bağlamışlardı. "Böylece yokuş aşağı yuvarlanması kolay olacak" diye açıkladı Miller. "Atlar ters yönde durup direnç uyguluyor."

"Ağır görünüyor."

"Sakın önüne filan yatayım deme," dedi Miller.

Taşı yavaşça yuvarlanmaya bırakmışlardı. Miler, Alvin'in omzundan tutup taşın uzağında ve tepenin yukarısında kalmasını sağladı. Taleswapper atlara yardım ettiğinden aşağıya kızağın yanına indirilene kadar taşın arkasını iyice görememişti.

Bir bebek poposu kadar pürüzsüzdü. Üzerinde, orta deliğin ucundan taşın kenarına kadar uzanan dikey çizgileriyle çeyrek işlemeler dışında donmuş göl yüzeyi gibi düzdü.

Alvin yanı başında durdu. "Doğru yapmış mıyım?" diye sordu.

"Evet," dedi Taleswapper.

"Çok talihli bir durumdu," dedi çocuk, "taşın tam da o noktalardan, kayadan ayrılmaya hazır olduğunu hissedebiliyordum."

Taleswapper uzanıp parmağını işlenen çizgilerden birinin üzerinde nazikçe gezdirdi. Parmağı sızladı. Ağzını götürüp emdi ve kan tadı aldı.

"Taşın kenarları biraz keskin değil mi?" dedi Measure. Sanki olay çok sıradanmışçasına konuşuyordu. Ama Taleswapper, onun gözlerindeki hayreti okuyabiliyordu.

"Güzel kesilmiş," dedi Calm.

"Şimdiye kadarki en iyisi," dedi David.

Ardından, atların taşın hızla düşmesini engellemesiyle, işli yüzü yukarı gelecek şekilde kızağa yüklediler.

"Bana bir iyilik yapar mısın Taleswapper?" diye sordu Miller.

"Elimden geldiğince."

"Alvin'i eve götür. Buradaki işi bitti."

"Hayır, baba! diye bağırdı Alvin. Babasına koştu. "Beni şimdi eve gönderemezsin."

"Bu koca taşla uğraşırken on yaşında bir çocuğun ayakaltında dolaşmasına hiç gerek yok," dedi babası.

"Ama baba, taşa bir şey olmasın diye ona göz kulak olmalıyım."

Büyük oğlanlar babalarına dönüp beklediler. Taleswapper ne umduklarını merak ediyordu. Babalarının yedinci oğluna gösterdiği özel ilgi ve sevgiyi kıskanmayacak yaştaydılar artık. Aynı zamanda çocuğu kötülüklerden korumak gerektiğinin de farkındaydılar. Ama taşın da değirmene güvenli şekilde, kırılmadan varması çok şey ifade

ediyordu herkes için. Alvin'in taşı tek parça olarak tutacak gücü olduğu da kesindi.

"Bizimle gün batımına kadar kalabilirsin," dedi Miller nihayet. O zamana kadar eve iyice yakınlaşmış oluruz ve siz devam edip geceyi yataklarınızda geçirebilirsiniz."

"Bana uyar," dedi Taleswapper.

Genç Alvin her ne kadar tatmin olmadıysa da cevap vermedi.

Öğleden önce kızağı hazır ettiler. Hareketsiz durması için taş önden ve arkadan ikişer ata bağlıydı. Taş kızağın ahşap salı üzerinde ve kızak da silindir biçimli yedi sekiz kadar tahtanın üzerinde duruyordu. Kızak önünde bekleyen silindirlerin üzerinden geçtikçe ilerliyordu. Silindirler arkadan belirdikçe, oğlanlardan biri silindiri alıp gerideki koşum hayvanlarına bağlı iplerin altından geçiriyor, hızla öne koşuyor ve öndeki hayvanların hemen arkasına bırakıyordu.

Bu ise, taşın kat ettiği her kilometre için oğlanların beş kilometre kat etmesi anlamına geliyordu.

Taleswapper da sıranın kendisine gelmesini bekliyordu, ama David, Calm ve Measure onu duymuyorlardı. O da, Alvin'in birinin üzerinde oturduğu gerideki atların başına geçti. Miller önde atları yönetiyor, ara sıra da geriye gelip oğlanların kendi hızına ayak uydurup uyduramadığına bakıyordu.

Her geçen saat ilerliyorlardı. Miller onlara durup dinlenmelerini önerse de yorulmak bilmiyor gibiydiler. Taleswapper ise tahta silindirlerin bu kadar dayanmasına şaşırmıştı. Ne arıza yapmışlar, ne de taşın ağırlığı nedeniyle rotalarından sapmışlardı. Üzerlerinde yalnızca ufak tefek çizikler vardı, hepsi bu.

Güneş, batı tarafındaki kızıl bulutları seviyesinde, ufuktan iki parmak kadar yüksekte batarken, Taleswapper önlerinde, aşina oldukları çayırın açıldığını fark etmişti.

Bütün yolu tek bir öğleden sonrada alıvermişlerdi.

"Galiba dünyanın en güçlü ağabeylerine sahibim," diye fısıldadı Alvin.

"Buna hiç şüphem yok," dedi Taleswapper sessizce. Sen ki kayadaki doğru çatlakları "bularak" ellerini kullanmadan dağdan taş kesebiliyorsun, ağabeylerinin de onlarda olduğuna inandığın gücü içlerinde bulabilmeleri çok da şaşırtıcı değil."

Taleswapper, daha önceleri pek çok kez yaptığı gibi, bir kez daha bu gizli güçlerin doğasının sırrını çözmeye çalışıyordu. Bu güçlere hükmeden bir çeşit doğal kanunun olduğu muhakkaktı, İhtiyar Ben de hep bunu söylemişti. Ancak önünde, yalnızca inanç ve arzuyla kayayı tereyağı gibi kesip ağabeylerine güç aşılayabilen bir çocuk vardı. Bu tür saklı güçlerin oluşmasını belli bir elementle bir çeşit dostluğun olmasına dayandıran bir teori mevcuttu. Peki Alvin'e bütün bunları yaptıran hangi elementti? Toprak mı? Hava mı? Ateş mi? Elbette ki su olamazdı, Taleswapper Miller'in anlattıkların doğru olduğunu biliyordu. Neden Genç Alvin bir şey dilediğinde yeryüzü isteğine boyun eğiyorken, başkaları bir şeyler istediğinde yaprak bile kımıldamıyordu?

Değirmen evine ulaştıkları, taşı kapıdan geçirdikleri sırada ortalık, fenerlere ihtiyaç duyulacak kadar kararmıştı. "Bu gece taşı da yerine oturtalım" dedi Miller. Taleswapper Miller'in aklından geçen korkuları hayal edebiliyordu. Eğer taşı dikine bıraksalar sabaha yuvarla-

nıp su almaktan dönen masum bir çocuğu ezebilirdi. Koca taş dağdan mucize eseri bir günde buraya geldiyse, onu asıl yerinden, sıkıştırılmış toprak ve kayadan oluşan kaidesinden başka yere koymak olmazdı.

İçeriye koşum hayvanları getirip, tıpkı madenin arka tarafında taşı kızağa indirirken yaptıkları gibi, onu hayvanlara bağladılar. Atlar taşın ağırlığını ters yönde çekip kaideye yavaşça yerleşmesini sağlayacaklardı.

Taş, şimdilik kaide taşlarının oluşturduğu çemberin dışında, toprak yığınının üzerine duruyordu. Measure ve Calm ellerinde sopalarla, bir taraftan bakıyor ve dürterek taşı yerine oturtmaya uğraşıyorlardı. Taş hafif hafif kımıldamaya başlamıştı. David ise atları idare ediyordu. Çünkü eğer erken çekip de taşı yanlış yöne devirirlerse işlenmiş yüzü toprağa gömülebilirdi.

Taleswapper bir kenarda durmuş Miller'in oğullarına gereksizce "Dikkatli olun" ve "Aman yavaş" talimatlarını dinliyordu. Alvin ise değirmentaşını içeri soktuklarından beridir onun yanındaydı. Atlardan biri biraz huysuzlandı. Miler hemen müdahale etti. "Calm, git kardeşine atlar için yardım et." Miller da o yöne yürümüştü.

O sırada Taleswapper, Alvin'in artık yanında olmadığını fark etti. Elinde bir süpürge hızla değirmentaşına doğru yürüyordu. Belki de kaidenin üzerinde tek tük taşlar görmüş onları süpürecekti değil mi? Atlar geri geri geldi ve halatlar gerildi. Taleswapper bir anda, Alvin'in taşın arkasına geçtiğini, halatlar bu kadar gerilmişken taş eğer yuvarlanacak olsa bütün önünde o yolu gitmesini engelleyecek hiçbir şeyin olmadığını fark etmişti.

Taşın yuvarlanması, normal bir dünyada elbette ki mümkün değildi. Taleswapper artık normal bir dünyada

bulunmadıklarını anlamıştı. Genç Alvin'in çok güçlü, görünmez bir düşmanı vardı ve onun böyle bir fırsatı kaçırmayacağını biliyordu.

Taleswapper bir anda öne fırladı. Taşla aynı seviyeye geldiğinde, ayağının altındaki toprak yığının yavaşça kaydığını, hafifçe çöktüğünü hissetti. Çökme fazla değil birkaç santim de olsa, bu kadarı bile değirmentaşının iç dudağının, koca tekerleğin tepe kısmını altmış santim kadar yuvarlayacak şekilde çökmesine neden olacaktı. Bu öyle çabuk olacaktı ki, devinirliği önlenemeyecekti. Değirmentaşı kaidesine oturana kadar altına Alvin'i de alıp tahıl gibi un ufak ederek yuvarlanacaktı.

Bir bağırış ile Taleswapper Alvin'in kolundan tutup geri çekti. Alvin ise taşın üzerine düşmekte olduğunu ancak o an fark edebilmişti. Taleswapper'ın hareketindeki güç çocuğu bir metre kadar taşımaya yetmişti ama yine de çok yeterli olmamıştı. Çocuğun bacakları halen taşın gölgesindeydi. Düşüş öylesine hızlanmıştı ki, Taleswapper'ın değil karşı koymak, taşın çocuğun bacaklarını ezmesini seyretmekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. Böyle bir yaralanmanın ölmekten farkı olmadığını, yalnızca biraz daha uzun süreceğini biliyordu. Başaramamıştı.

Taşın ölümcül düşüşünü izlediği sırada, taşta bir çatlak belirdiğini gördü ve saniyeden az bir zamanda, o çatlak boydan boya bir kırık halini aldı. Taşın iki yarısı birbirinden öylesine ayrıldı ki düşerlerken ikisi de Alvin'in bacağına değmeyecekti.

Taleswapper'ın taşın ortasından fener ışını gördüğü saniyede Alvin ise "Hayır!" diye çığlık atmıştı.

Çığlık atıldığını gören herhangi biri, çocuğun bu çığlığı taşın düşüşü ve hızla yaklaşan ölümü için attığını düşünürdü. Ancak çocuğun yanı başında yatarken, değirmentaşındaki kırıktan beliren fener ışığından gözleri kamaşan Taleswapper için bu çığlığın anlamı başkaydı. Çocukların genelde kendilerine yönelen tehlikenin farkında olmamaları gibi, Alvin de değirmentaşı kırıldığı için bağırıyordu. Bunca çalışma, gösterilen bunca çaba ve özenden sonra taşın kırıldığını görmeye dayanamamıştı.

Ve dayanamadığı için de kırılma olmamıştı. Kayanın iki yarısı, iğnenin mıknatısa çekilişi gibi birbirine doğru hızla tekrar çekilmiş ve taş tekrar yekpare hale gelmişti.

Gölgesi taşın izini olduğundan büyük gösteriyordu. Taş Alvin'in iki bacağını birden ezmemişti. Aslında sol bacağı vücudunun alt kısmında kıvrılmış halde duruyordu. Ama sağ bacağı uzanmış halde olduğu için, taşın kenarı beş santim kadar kaval kemiğinin üstüne düşüyordu. Alvin ayağını çekiyor olduğundan taşın yere ulaşırken yaptığı rüzgar, çocuğun bacağını, zaten çekiyor olduğu yöne doğru daha da ittirmişti. Taş, bütün deri ve kaslarını kemiğe kadar sıyırmış, ama bütün bacağı altına alacak şekilde durmamıştı. Hatta eğer süpürge, bacağının altında çapraz biçimde kalmasaydı bacakta kırık da olmayacaktı. Taş, bacağı süpürgenin sapına doğru öyle bir sürüklemişti ki, bacağının alt kısmındaki iki kemiği ortadan bölünmüştü. Kırılan kemiklerin keskin uçları deriyi yırtarak bir mengenenin iki ucu gibi süpürgenin sapının iki yanında kalmıştı. Ama bacak değirmentaşının altında kalmamıştı ve kemikler paramparça değil basit birer kırık halindeydiler.

Hava, taşın taş üstüne düşme sesi, olan bitenin farkına varan birkaç adamın kederli haykırışları ve şimdiye dek böyle küçük ve güçsüz olmamış bir çocuğun acı dolu çığlıklarıyla dolmuştu.

Daha kimse çocuğun yanına varamadan Taleswapper çocuğun her iki bacağının da taştan kurtulmuş olduğunu gördü. Alvin doğrulup yarasına bakmak istedi. Hem görünüşü hem de verdiği acı fazla geldiği için bayılmıştı. Alvin'in babası tam o sırada yanlarına gelebildi. En yakındaki değildi, ama en hızlı hareket eden olmuştu. Taleswapper onu sakinleştirmeye çabalıyordu, çünkü kemikler süpürge sapına tutunduğundan, bacağın kırıldığı anlaşılmıyordu. Miller oğlunu kaldırmaya uğraşıyor, ama bacağı gelmiyor ve çocuk baygın vaziyette olmasına rağmen çocuktan acı dolu mırıldanmalar yükseliyordu. Cesaretini toplayıp kemiği süpürgeden ayıran Measure olmuştu.

David elinde bir fener tutuyordu ve Miller çocuğu taşırken, onlara eşlik ederek yolu aydınlattı. Calm ve Measure da onlarla gidecekti ki Taleswapper arkadan seslendi. "Kadınlar, babanız ve David zaten orda" dedi "birilerinin kalıp burayı toparlaması lazım."

"Haklısın," dedi Calm. "Babam yakın zamanda artık buraya gelmez."

Genç adamlar değnekler yardımıyla taşı yeterince yükselterek Taleswapper'in hala atlara bağlı duran süpürge sapı ve ipleri kurtarmasını sağladılar. Üç adam değirmentaşı dışında değirmendeki her şeyi toparladılar. Aletleri yerlerine kaldırıp, atları ahırlara soktular. Her şey bitince Taleswapper eve döndü ve Alvin'in yatağında yattığını gördü.

"Umarım kusura bakmazsın," dedi Anne.

"Tabi ki bakmam," dedi Taleswapper.

Diğer kızlar ve Cally sofrayı kaldırıyordu. Taleswapper'ın odasında ise Faith ve Miller sessiz ve suratları bembeyaz halde bacağı cebire bağlanmış ve sarılmış olarak yatakta yatan Alvin'in yanı başındaydılar.

David kapının yanında duruyordu. "Basit bir kırıktı," diye fısıldadı Taleswapper'a. Ama derideki yırtıklar yüzünden enfeksiyondan korkuyoruz. Kaval kemiğinin önündeki bütün deri soyulmuş. Çıplak kalan kemiğin iyileşeceğin de emin değilim."

"Deriyi yerine koydunuz mu?"

"Kalan kadarını yerine yerleştirdik. Annem de dikti."

"İyi yapmışsınız," dedi Taleswapper.

Faith başını kaldırdı. "Yoksa tabiplikten anlıyor musun, Taleswapper?"

"Bir adamın hiç değilse kendi gibi az bilen kişiler arasında yıllarca öğrenmeye çalıştığı kadarıyla."

"Bu nasıl olabilir?" dedi Miller. "Bu kadar olaydan yara almadan çıktıktan sonra, neden şimdi?" Taleswapper'a doğru dönerek. "Bir koruyucu olduğunu düşünmeye başlamıştım"

"Var zaten."

"O zaman koruyucusu başaramadı."

"Başaramadı değil," dedi Taleswapper. "Bir anlığına, taşın düşerken ikiye bölündüğünü gördüm, o kadar ki düşen parçalar Alvin'e değmeyecekti."

"Tıpkı mahya kirişi gibi," diye fısıldadı Faith.

"Ben de öyle gördüğümü sandım, Baba," dedi David. "Ama bütün olarak düşünce olanı değil de o an görmek istediğimi gördüğümü düşündüm."

"Şu an taşta çatlak filan yok," dedi Miller.

"Yok," dedi Taleswapper. "Çünkü Genç Alvin çatlamasına izin vermedi."

"Nasıl yani, üstüne düşüp bacağını mahvetsin diye tekrar mı birleştirdi taşı?"

"Söylemeye çalıştığım şu," dedi Taleswapper, "bacağını düşünmeden yalnızca taşı önemsedi."

"Yavrum benim, güzel yavrum," diye fısıldadı annesi, çocuğun hareketsiz uzanan kolunu okşayarak. Kadın çocuğun parmaklarını avucuna aldı ve sıktı, bırakınca tekrar açıldılar.

"Bu mümkün mü peki," diye sordu David. "Taşın bu kadar hızlı bir şekilde ayrılıp tekrar birleşmesi yani?"

"Olduğuna göre mümkün," dedi Taleswapper.

Faith oğlunun parmaklarını tekrar oynattı ama bu sefer eski haline dönmediler. Önce daha da açıldılar sonra yumruk şeklini aldılar, sonra tekrar açıldılar.

"Uyanıyor," dedi babası.

"Ağrıyı kessin diye biraz rom getireyim," dedi David. "Armor'un dükkânında vardır."

"Hayır," diye fısıldadı Alvin.

"Alvin hayır diyor," dedi Taleswapper.

"Bu kadar ağrısı varken bilinci yerinde olabilir mi?"

"Mümkünse zihnini açık tutmalı," dedi Taleswapper. Çocuğa daha yaklaşmak için Faith'in sağına, yatağın yanı başına diz çöktü. "Alvin, beni duyuyor musun?"

Alvin inledi. Bu herhalde evet anlamındaydı.

"O halde beni dinle. Bacağın çok kötü yaralandı. Kemikleri kırıldı, ama yerine oturtuldu. İyileşecekler. Ama deri tamamen soyulmuş ve annenin onu yerine dikmesine rağmen büyük olasılıkla deri ölecek ve kangren olup seni

öldürecek. Çoğu doktor seni kurtarmak için bacağını keserdi."

Alvin başını öne ve arkaya götürerek bağırmaya çalıştı. Yalnızca bir inleme sesi çıkabilmişti: "Hayır, hayır, hayır."

"İşleri daha da kötüleştiriyorsun!" dedi kızarak Faith.

Taleswapper babaya dönerek devam etmesine izin vermesi için gözlerinin içine baktı.

"Çocuğa işkence etme," dedi Miller.

"Bir mesel vardır," dedi Taleswapper. "Elma ağacı kayın ağacına nasıl büyüyeceğini sormazmış, aslan ata avını nasıl öldüreceğini."

"Anlamı nedir?" diye sordu Faith.

"Anlamı şu, benim daha anlamaya bile başlayamadığım güçlerini ona nasıl kullanması gerektiğini öğretmek bana düşmez. Ama kendisi de nasıl kullanacağını bilmediğine göre denemem gerekecek öyle değil mi?"

Miller bir süre düşündü "Devam et Taleswapper. Durumunun ne denli kötü olduğunu ve kendini iyileştirip iyileştiremeyeceğini bilmesi daha iyi."

Taleswapper çocuğun ellerini nazikçe kendi ellerinin arasına aldı. "Alvin, ayağını kurtarmak istersin değil mi? Öyleyse taşı işlerken yaptığın gibi bacağın için de düşünceni kullanmalısın. Bacağının derisinin tekrar büyüyüp, olması gerektiği gibi kemikle tekrar birleştiğini düşün. Bunun üzerinde biraz çalışmalısın. Burada yatarken buna bolca vaktin olacak. Ağrıyı düşünme, bacağının eskisi gibi güçlü ve bütün olacağını düşün."

Alvin gözleri ağrıdan sımsıkı kapanmış halde öylece yatıyordu.

"Söylediğimi yapıyor musun, Alvin? Deneyebilir misin?"

"Hayır," dedi Alvin.

"Ağrıya karşı savaşmalısın ki kendi yeteneğini olayları iyileştirmek için kullanabilesin."

"Hiçbir zaman yapmayacağım," dedi Alvin.

"Neden!" diye haykırdı Faith.

"Parlayan Adam," dedi Alvin. "Ona söz verdim."

Taleswapper Alvin'in Parlayan Adam'a olan yeminini hatırladı ve bir anda içine umutsuzluk düştü.

"Parlayan Adam da kim?" diye sordu Miller.

"Küçükken tanıştığı bir ziyaretçi," dedi Taleswapper.

"Neden bu olaydan daha önce haberdar olmadık?" diye sordu Miller.

"Mahya kirişinin çatladığı gece olmuş," dedi Taleswapper. "Alvin o zaman Parlayan Adam'a güçlerini kendi çıkarı için kullanmayacağına yemin etmiş."

"Ama Alvin," dedi Faith. "Bu seni zengin etmek için falan değil, hayatını kurtarmak için."

Çocuk acıdan yüzünü buruşturup başını sallamakla yetindi.

"Beni onunla yalnız bırakır mısınız?" dedi Taleswapper. "Birkaç dakika konuşayım."

Taleswapper daha cümlesini tamamlamadan, Miller Faith'i kapıya doğu götürüyordu.

"Alvin," dedi Taleswapper. Beni dinlemelisin, dikkatle dinle. Sana yalan söylemeyeceğimi biliyorsun. Yemin çok mühim bir meseledir, bir insana sözünden dönmesi için asla nasihat vermem, ucunda hayatı olsa bile. Bu nedenle sana gücünü kendi menfaatin için kullanman gerektiğini söylemeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

Alvin başını salladı.

"Ama yine de düşün. Yokedici'nin dünyayı ele geçirdiğini düşün. Kimse onu işini yaparken, nesneleri yok edip parçalarken görmüyor. Tek bir çocuk hariç kimse. Peki kim bu çocuk, Alvin?"

Alvin dudaklarını kelimeyi söyleyecek hale getirdi ama ses çıkmadı. Ben.

"Ve bu çocuğa kendisinin bile henüz kavrayamadığı bir güç verilmiş. Düşmanın yıktıklarını tekrar inşa etme gücü. Ve bundan da fazlası, Alvin, bir şeyler inşa etme arzusu verilmiş. Yokedici'nin her türlü yıkımına yaptığı ufak şeylerle karşılık veriyor. Şimdi söyle bana Alvin, Yokedici'ye yardım edenler insanlığın dostu mu düşmanı mı?"

Düşman, dedi Alvin'in dudakları.

"Öyleyse, en büyük hasmını imha etmekte Yokedici'ye yardım edersen insanlığın düşmanı olmuyor musun?"

Çocuktan ıstıraplı bir inleme yükseldi. "Saptırıyorsun," dedi.

"Aksine, olduğu gibi anlatıyorum," dedi Taleswapper. "Senin yeminin, gücünü asla kendi menfaatine kullanmamaktı. Ama ölürsen bundan bir tek Yokedici yararlanacak, eğer bacağın iyileşirse bu, bütün insanlığın menfaatine olacak. Hayır Alvin, bütün dünya ve onun içinde yaşayanlar için olacak."

Alvin vücudundaki ağrıdan çok zihnindeki ağrı yüzünden kıvranmıştı.

"Ama yeminin gayet açıktı değil mi? Asla kendi çıkarın için olmayacaktı. Peki bir yemini başka bir yeminle tamamlamaya ne dersin, Alvin? Şu an bir yemin et ki bütün hayatını Yokedici'nin yıktıklarını tekrar bir araya getirmeye adayabilesin. Eğer bu yemini tutarsan - ki tutarsın

Alvin, sen sözün tutan bir çocuksun - o zaman hayatının kurtulması aslında senin kendi iyiliğin için değil başkalarının çıkarına."

Taleswapper uzun süre bekledi ve nihayet Alvin nihayet başının hafifçe salladı.

"Genç Alvin, hayatını Yokedici'yi yenmeye, her şeyi iyi, bütün ve doğru yapmaya yemin ediyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı çocuk.

"O zaman verdiğin sözün gereği olarak kendini iyileştirmek zorundasın."

Alvin Taleswapper'ın kolunu tuttu. "Nasıl?" diye fısıldadı.

"Bunu bilmiyorum, evlat," dedi Taleswapper. Gücünü nasıl kullanacağını kendi içinde bulmalısın. Sadece bunu denemek zorunda olduğunu söyleyebilirim. Yoksa düşman kazanacak ve hikayeni cesedinin mezara indirilişiyle sonlandırmam gerekecek."

Taleswapper'ın beklemediği bir anda, Alvin gülümsedi. Sonra, Taleswapper nükteyi anladı. Hikayesi, bugün ne yaparsa yapsın zaten mezarda bitecekti. "Tamam, doğru evlat," dedi Taleswapper. "Ama Alvin'in Kitabı'nı bitirmeden önce senin hakkında daha fazla sayfa olsun isterim."

"Denerim, diye fısıldadı Alvin.

Denerse mutlaka başarılı olacaktı. Alvin'in koruyucusu onu bugünlere ölsün diye getirmemişti. Taleswapper Alvin'de kendini iyileştirme gücü olduğundan kuşku duymuyordu, sadece bunun nasıl yapılacağını bulmak gerekiyordu. Kendi vücudu taştan çok daha karmaşıktı. Ama yaşayacaksa bedeninin nasıl işlediğini, kemiklerindeki çatlakları birleştirmeyi öğrenmeliydi.

Taleswapper için büyük odada yatak yaptılar. Alvin'in yanıbaşında yerde yatmayı teklif ettiyse de Miller başını iki yana sallayarak, "Orası benim yerim," demişti.

Taleswapper uyumakta zorlanıyordu. Gece yarısına doğru nihayet pes etti, ateşten aldığı kibritle fenerlerden birini yaktı ve paltosunu sırtına geçirip dışarı çıktı.

Rüzgâr serin esiyordu. Fırtına yaklaşıyor, havadaki kokudan karın geleceği anlaşılıyordu. Büyük ahırda hayvanlar huzursuzdu. Taleswapper'in içinde sanki dışarıda tek başına değilmiş gibi bir his vardı. Kızıllar gölgelerin içinde ya da binaların arasında geziniyor onu gözetliyor olabilirlerdi. İrkildi, sonra korkuyu üzerinden attı. Gece soğuktu zaten. En kana susamış, güney için casusluk yapan, Beyaz-düşmanı Choc-Taw veya Creek-Eks'ler bile böylesi bir fırtınadan uzak duracak kadar akıllıydılar.

Birazdan mevsimin ilk karı yağacaktı, ama öyle hafif bir yağış olacak gibi değildi. Yarın bütün gün yağacaktı, Taleswapper bunu hissedebiliyordu, fırtınadan sonraki hava bundan da soğuk olacaktı. O kadar soğuk ki, kar kuru ve iri olacaktı, her geçen saat üst üste biriken ve yükselen cinsten. Eğer Alvin değirmentaşını bir günde getirmeleri için acele ettirmeseydi, kar yağışının tam ortasında taşı kızakla taşımaya kalkışacaklardı. Kaygan bir zemin olacaktı. Daha kötü şeyler de olabilirdi.

Taleswapper kendini değirmende, durmuş değirmentaşına bakarken buldu. Öylesine sağlam görünüyordu ki, onu herhangi birinin yerinden oynatmış olması bile hayal edilemez gibiydi. Taşın yüzeyine bu kez elini kesmeyecek şekilde dikkatle dokundu. Parmaklarını, büyük çark suyun gücüyle mili döndürüp de öğütme taşını hareket ettirdiğinde unun toplanacağı yüzeydeki bu işlemelerin

üzerinde gezdirdi. Tıpkı yıllar yılı Dünyanın güneşin etrafında dönüp zamanı toza çevirdiği gibi değirmen de buğdayları una çevirecekti.

Toprağın bel verip neredeyse çocuğun ölümüne neden olacak şekilde değirmentaşını devirdiği yere baktı. Toprak yığınının çöken kısmı fenerin ışığında parladı. Taleswapper eğilip ellerini uzatınca ufak bir su birikintisine dokundu. Su, buraya birikip zemini yumuşatmış ve toprağı kaydırmış olmalıydı. Pek de fark edilebilecek kadar nemli değildi. Üzerine büyük bir ağırlık konulduğunda çökecek kadar ıslaktı sadece.

Yokedici, diye düşündü Taleswapper. Hadi karşıma çık da sana bir bina yapayım, sonsuza dek içinde hapis kal. Ama ne kadar uğraştıysa Alvin Miller'in yedinci oğluna kendini gösteren o titreyen havayı göremedi. Sonunda Taleswapper feneri alıp değirmeni terk etti. İlk kar taneleri düşmeye başlamıştı. Rüzgâr neredeyse dinmişti. Kar fenerin ışığında dans edercesine, gittikçe hızlanarak düşüyordu. Eve vardığında yerler kardan grileşmiş, uzaktaki orman kaybolmuştu. Eve girdi, yere uzanıp çizmelerini bile çıkarmadan uykuya daldı.

▸12◂
Kitap

Gece gündüz üç-odunlu ateşi söndürmeden tuttukları için, odanın havası kurumuş, taş duvarları ısının etkisiyle parlamış gibiydi. Alvin yatağında hareketsiz yatıyor, sağ bacağı cebire ve sargılarından ağırlaşmış, bir çapa misali sanki yatağına demirlenmiş, vücudunun geri kalanı ise su üstünde yüzmekte, akıntıyla sürüklenmekte, batıp çıkmaktaydı. Başı dönüyordu ve biraz hastaydı.

Ama bacağının ağırlığını ve baş dönmesini hissetmiyordu. Onun düşmanı ağrıydı. Sızı ve zonklamalar aklını Taleswapper'ın ona verdiği görevden uzaklaştırıyordu: kendini iyileştirmekten.

Yine de, ağrı aynı zamanda onun dostuydu. Etrafına adeta bir duvar örüyor, bir evde, çatı katında, yatakta olduğunun farkına varmıyordu bile. Dünya yanıp kül olsa bilmeyecekti. Onun ilgilendiği ve keşfettiği dış değil iç dünyasıydı artık.

Taleswapper söylediklerinin yarısının ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kafasında resimler hayal etmekten ibaret değildi durum. Bacağının sadece iyileştiğini düşünmek onu iyileştirmeye yetmezdi. Ama fikir olarak Taleswapper doğru yoldaydı. Eğer Alvin kayanın içini hissedebildiyse, güçlü ve zayıf yerlerini bulup, neresinin kırılacağını, neresinin sert kalacağını ona öğretebiliyorsa, aynısını neden kemik ve ete de yapamasındı?

Asıl sorun deri ve kemiğin birbirine karışmış olmasıydı. Kayanın her parçası birbirinin aynıydı, ama derinin her tabakası farklıydı ve bunların nerede bitip nerede baş-

ladığını kestirmek hiç de kolay iş değildi. Orada öylece, gözlerini kapatıp uzanmış, ilk kez olarak bedeninin içine bakıyordu. Başta ağrının izini sürmeye çalışmıştı, ama bir sonuca varamamış, sadece her şeyin kesik, ezik ve karışık olduğu bir yere varmış ve ne yapabileceğini anlamamıştı. Uzun süre sonra farklı bir yöntem denedi. Kalp atışlarını dinledi. Önce, ağrı aklını başka yöne çekiyordu, ama sonra sese odaklanabilmişti. Dışarıdan ses gelse bile ağrı bunu maskelediğinden haberi bile olmuyordu. Üstüne üstlük kalp atışlarının ritmi ağrıyı, en azından çoğunu, bastırıyordu.

Kanının peşine düştü, büyük güçlü damarların, küçük damarların. Bazen kayboluyordu. Bazense bacağındaki bir sızı aniden araya girip sesini duyurmak istiyordu. Ama araya taraya diğer bacaktaki sağlıklı deri ve kemiğe giden yolu buldu. Kanın akışı burada diğer bacaktaki kadar güçlü değildi ama onu istediği yere götürmüştü. Bütün tabakaları, soğanın katmanları gibi tek tek buluyordu. Nasıl sıralandıklarını öğrenmiş, kasların nasıl birbirine bağlandığını, küçük damarların nasıl dizildiğini, derinin nasıl gergin uzandığını ve sımsıkı yapıştığını görmüştü.

Ancak o zaman kötü ayağına giden yolu bulmuştu. Annesinin diktiği deri parçası neredeyse ölmüş, çürümeye başlamıştı. Genç Alvin o bölgeyi yeniden hayata döndürmek için yapması gerekeni biliyordu. Yaranın etrafındaki, kopmuş damar uçlarını buldu ve tıpkı taşın çatlaklarını içeride dolaşmaları için teşvik ettiği yöntemle, onlardan da büyümelerini istedi. Taş buna kıyasla çok daha kolaydı. Gereken tek şey çatlağın oluşması ve kendi haline bırakılmasıydı. Yaşayan beden istediğini yapmakta daha ya-

vaştı ve bir süre sonra en güçlü damar hariç geri kalanını boş verdi.

Oradan buradan bulduğu parçaları kullanarak kendini nasıl yenilediğini anlamaya başlamıştı. Çok küçük, karmaşık ve hızlı o kadar çok şey oluyordu ki Alvin'in zihni bunların hepsini kavrayabilecek güçte değildi. Ama vücuduna hükmedip damarının büyümesi için gerekenleri salgılamasını sağlıyordu. Gerekenleri gerektiği yerlere gönderebiliyordu. Bir süre sonra damar çürüyen dokuya bağlanmıştı. Biraz uğraştırsa da sonunda büzülmüş bir damarın ucunu bulmuş ve birbirine bağlamış, dikilmiş deriye de kanı göndermeye başlamıştı.

Çok çabuk ve hızlı olmuştu. Ölü deri üzerinde bir düzine noktadan fışkıran kanın yarattığı sıcaklığı bacağında hissedebiliyordu. Gönderdiği bütün kanı tutamıyordu henüz. Ağır ağır. Yavaş yavaş. Artık pompalanmayan, sızıntı yapan kanı takip etti ve tekrar diğer sağlam bacağına uydurabildiği kadarıyla toplardamarları damarlarla eşleştirip bağladı.

Nihayet bitmişti, en azından idare ederdi. Kan içeride normal şekilde akıyordu. Dikilen deri parçasının büyük kısmı akan kan sayesinde tekrar canlandı. Diğer parçalar ölü kalmıştı. Alvin kanla dört bir yana gidiyor, ölü kısımları bulup çıkarıyor, tanıyamayacağı kadar küçük parçalara ayırıyordu. Yaşayan bölümlerse bu parçaları tanıyor, alıyor ve kullanıyordu. Alvin'inn keşfettiği yerlerdeki deri yeniden gelişiyordu.

O kadar ayrıntılı ve zorlu çalışmaktan aklı öylesine bitkin düşmüştü ki ve kendine rağmen uykuya daldı.

"Uyandırmak istemiyorum."

"Ona dokunmadan sargıyı değiştiremeyiz, Faith"

"Tamam öyleyse. Aman dikkat et Alvin! Bana bırak!"

"Bunu daha önce de yaptım-"

"Ama ineklerle yaptın, küçük çocuklarda değil!"

Genç Alvin bacağında bir ağırlık hissetti. Bir şeyler oradaki deriyi çekiyordu. Ağrı dünkü kadar kötü değildi. Ama gözlerini açamayacak kadar yorgundu. Uyanık olduğunu belirtecek bir ses bile çıkaramıyordu, onları duyuyordu.

"Aman tanrım, Faith, gece çok feci kanamış olmalı."

"Anne, Mary benim –"

"Sus bakayım ve çık buradan Cally! Annenin meşgul olduğunu görmüyor musun?"

"Çocuğa bağırmana gerek yok Alvin. Daha yedi yaşında."

"Yedi yaş, yetişkinlerin yapacak işleri varken uzak durup çenesini kapatabilmesi için yeterli. Şuna bak."

"İnanamıyorum."

"Bir ineğin memesinde çıkan yağ gibi irin görmeyi bekliyordum."

"Olabildiğince temiz."

"Şuna bak, deri de büyüyor. Senin dikiş iyi tutmuş."

"Derinin yaşayacağını hiç ummuyordum."

"Kemik görünmüyor bile.

"Tanrı'nın bir lütfu bu. Bütün gece dua ettim Alvin. Ve bak Tanrı bize ne verdi."

"Keşke daha fazla dua etseydin de hemen iyileşseydi. Bu çocuğa yaptıracağım daha bir sürü iş var."

"Böyle konularla dalga geçme Alvin Miller."

"Benim anlayamadığım, neden Tanrı hep sessizce gelip bütün başarıyı üstleniyor. Belki de Alvin iyi bir şifacıdır. Bunu hiç düşündün mü?"

"Bak, bu huysuzlukların çocuğu uyandırıyor."

"Su içip içmeyeceğini bir sor bakalım."

"İstese de istemese bir bardak içecek.".

Alvin çok susamıştı. Sadece ağzı değil, tüm vücudu kurumuştu. Kaybettiği kanı geri kazanması gerekliydi. O nedenle ağzına tutulan küçük teneke bardaktan içebildiği kadar içti. Çoğu ağzından yüzünün çevresine ve çenesine dökülse de bunu fark edecek durumda değildi. Onun için önemli olan midesine giden suydu. Tekrar uzanıp yarasının ne durumda olduğuna içeriden bakmak istedi. Ama oraya tekrar gitmek, tekrar yoğunlaşmak çok zordu. Yolun yarısındayken uyuya kaldı.

Tekrar uyandığında, vakit gece olmalı diye düşündü ya da belki de perdeler kapalıydı. Tam olarak anlayamıyordu çünkü gözlerini açması zordu. Ağrısı da daha güçlü bir şekilde geri gelmişti, hatta daha beteri de vardı: yaranın olduğu yer fena halde kaşınıyordu ve elini uzatıp kaşımamak için zor tutuyordu kendini. Bir süre sonra yarayı tekrar bulup katmanların büyümesini sürdürdü. Uykuya dalana kadar, yarayı kaplayan ince, bütün bir deri tabakası oluştu. Yüzeyin altındaysa vücut halen yırtılan kasları ve kırılan kemikleri onarmaya devam ediyordu. Ama artık kan kaybı veya iltihaplanacak açık yara kalmamıştı.

"Şuna bak Taleswapper, daha önce böyle bir şey görmüş müydün?

"Yeni doğmuş bebeğin teni gibi."

"Belki de çılgınlık ama cebire dışında bacağı sarmaya lüzum yok gibi."

"Haklısın herhangi bir yara izi yok. Sargıya da gerek yok."

"Belki de karım haklı Taleswapper. Belki de Tanrı geldi ve bir mucize verdi oğluma."

"Bir şey diyemem. Çocuk uyansın, belki onun bildiği bir şey vardır."

"Öyle bir ihtimal yok. Daha gözünü bile açmadı."

"Bir şeyden eminim Bay Miller, o da bu çocuğun hayati tehlikesi yok. Bu da düne göre çok farklı bir durum."

"Toprağın altına gideceği için ona bir tabut yapacaktım. Yaşama ihtimali vermiyordum. Şimdi ise ne kadar sağlıklı. Her kim veya ne onu koruyorsa bilmek isterdim."

"Onu koruyan her neyse Bay Miller, çocuk şimdi daha güçlü. Düşünülmesi gereken bu. Koruyucusu o taşı ikiye böldü ama Genç Al taşı tekrar birleştirdi ve koruyucusunun bu konuda yapabileceği bir şey yoktu."

"Acaba ne yaptığının farkında mıydı?"

"Güçlerinin biraz olsun bilincinde olmalı, taşa neler yapabileceğini biliyordu."

"Doğrusu hiç böyle bir yetenek duymamıştım. Taşın arka kısmını elini sürmeden nasıl işlediğini Faith'e anlattığımda Daniel Kitabı'nı okuyup kehanetin gerçekleştiğini düşünerek ağladı. Hemen buraya gelip çocuğu kil ayak[16] konusunda uyarmak istedi. Komik değil mi? Bu din hepsini deli ediyor. Şimdiye kadar kafayı dinle bozmamış bir kadın tanımadım."

Kapı açıldı.

---

[16] Kil ayak ya da balçık ayak. Tevrat'ta Daniel Kitabı'nın 2:34'te geçen efsaneye gönderme yapıyor. Terim aynı zamanda İngilizce'ye "kusurun gizleme" anlamında bir deyim olarak da geçmiş. ÇN

"Çık buradan! Yirmi kerede anlayacak kadar aptal mısın, Cally? Annesi nerede bunun, yedi yaşındaki bir çocuğu uzak --"

"Çocuğa düzgün davran Miller. Zaten gitti."

"Nesi var bilmiyorum. Genç Al ne zaman yatağa düşse, baktığım her yerde Cally'nin suratını görüyorum. Bahşiş bekleyen cenaze levazımatçısı gibi."

"Belki de Alvin'in yaralandığını görmek garip geliyordur ona."

"Alvin ne zaman ölümle burun buruna kaldıysa–"

"Ama şimdiye dek hiç yaralanmadı."

Uzunca süren bir sessizlik.

"Taleswapper."

"Evet Bay Miller?"

"Ara sıra gösterdiğimiz tavırlara karşın bizler için iyi bir dost oldun. Ama hatırladığım kadarıyla sen bir gezgindin."

"Kesinlikle öyleyim Bay Miller."

"Söyleyeceğim şey, seni acele ettirmek niyetiyle değil ama yakınlarda gidecek olursan ve doğu yönünde ilerlersen, benim için bir mektup taşır mısın?"

"Seve seve. Hem de alıcıdan ve göndericiden ücret almadan."

"Çok iyisin. Söylediklerini çok düşündüm. Çocuğun tehlikelerden uzağa gönderilmesi gerektiği konusundakileri yani. Çocuğa iyi bakabilecek birilerini dünya üzerinde nerede bulabileceğimi çok düşündüm. New England'da konuşmaya değecek herhangi bir akraba bırakmadık geride. Zaten çocuğun Püriten olarak yetişmesini istemiyorum."

"Bunu duymak içimi rahatlattı Bay Miller, Ben de New England'ı tekrar görmeyi istediğimi söyleyemem."

"Eğer batıya gelirken geçtiğimiz yolları takip edersen, er ya da geç Fort Dekane'e varmadan, Hio'nun elli kilometre kuzeyindeki Hatrack Nehri'ne ulaşırsın. Orada yol kenarında bir ev var ya da en azından vardı, içinde bir mezarlık var mezar taşında 'Vigor, ailesini kurtarmak için öldü' diye yazar."

"Çocuğu da yanıma almamı istiyor musun?"

"Yo, hayır, Kar gelecekken onu göndermem. Su--"

"Anlıyorum."

"Orda bir demirci var ve düşündüm de belki bir çırağa ihtiyacı vardır. Alvin genç ama yaşına göre büyük, demirciye uygun olur diye tahmin ediyorum."

"Çırak olarak mı?"

"Onu köle olarak vermeyeceğim kesin öyle değil mi? Okula gönderecek param da yok."

"Mektubu götürürüm. Ama çocuğun uyanmasını beklemeyi isterim, hoşçakal demek için."

"Zaten seni bu gece gönderemem öyle değil mi? Yarın da olmaz, o kalın karda tavşanlar bile boğulur."

"Havayı fark edip edemediğini bilemedim."

"Su yakına geldiğinde hep fark etmişimdir," diyerek burukça güldü ve odadan çıktılar.

Genç Alvin orada uzanmış, babasının onu neden uzağa göndermek istediğini anlamaya çalışıyordu. Hayatı boyunca, elinden geldiği kadar iyi olmaya çabalamamış mıydı? Tanıdığı herkese yardım etmeye çalışmadı mı? Vaizin onu delirtme ya da aptallaştırma gayretlerine karşın Peder Thrower'ın okuluna gitmemiş miydi? En önemlisi de dağdan en muntazam taşı bulup, yekpare olarak işle-

yip, buraya kadar getirip, bacağını kaybetme pahasına kırılmasını önlememiş miydi? Şimdi ise uzağa göndereceklerdi onu.

Çırak! Hem de demirciye! Hayatı boyunca şimdiye dek bir demirci bile görmemişti. En yakın demirciye üç günlük mesafedeydiler. Babası onu yanına hiç götürmezdi. Bütün hayatı boyunca evden on beş kilometre öteye gitmemişti.

Aslında bu konuyu düşündükçe daha da çok sinirleniyordu. Tek başına ormana gitmek istediğini söylediğinde izin vermeyen anne ve babası değil miydi? Kaçmaya hazır bir esir ya da köle gibi her zaman yanında birisi olmalıydı. Beş dakika bir yere gecikse onu aramaya çıkarlardı. Hiç uzun yolculuğa çıkmamıştı. En uzunu birkaç kez madene gitmek olmuştu. Şimdi ise onu Noel kazı gibi kapattıktan sonra, dünyanın öbür ucuna göndermeye hazırlanıyorlardı.

O kadar adaletsiz bir durumdu ki gözünden yaşlar gelmişti. Yanağından süzülen yaşlar kulağına girmiş ve durumun aptallığı onu güldürmüştü.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Cally.

Alvin geldiğini duymamıştı.

"Şimdi daha iyi misin? Hiçbir yerin kanamıyor, Al."

Cally yanağına dokundu.

"Ağrın çok diye mi ağlıyorsun?"

Alvin büyük ihtimalle konuşabilirdi ama ağzını açıp kelimeleri dışarı itmek çok zor geldi, onun yerine başını yavaşça iki yana salladı.

"Ölecek misin Alvin?" diye sordu Cally.

Tekrar başını iki yana salladı.

"Yaa," dedi Cally.

Sanki hayal kırıklığına uğramış gibi söylemesi Alvin'i biraz kızdırmıştı. O kadar ki ağzını çalıştırmayı başardı. "Kusura bakma," diye bir ses çıkardı.

"Hiç adil değil zaten," dedi Cally. "Ölmeni istemiyordum ama herkes öleceğini söyledi. Bakılan, gözetilen senin yerine ben olsaydım diye düşündüm hep. Her zaman seninle ilgileniliyor, ben küçük bir şey desem, Git buradan Cally, kapa çeneni Cally diyorlar. Sana soran olmadı, Cally. Yatakta olman gerekmez mi Cally? Ne yaptığımı umursamıyorlar. Bir tek sana vurmaya başladığımda hepsi, Kavga etme Cally, diyor.

"Bir tarla faresine göre iyi güreşiyorsun." En azından Alvin'in söylemek istediği buydu ama dudaklarının kıpırdayıp kıpırdamadığını bile bilmiyordu.

"Biliyor musun altı yaşındayken bir kere ne yaptım? Dışarı çıkıp ormanda kayboldum. Yürüdükçe yürüdüm. Ara sıra gözlerimi kapatıp kendi etrafımda döndüm ki nerede olduğumu bilemeyeyim. En az yarım gün yoktum. Bir kişi beni gelip aradı mı? En sonunda dönüp evin yolunu kendim bulmak zorunda kaldım. Hiç kimse, Bütün gün neredeydin Cally? Diye sormadı. Bir tek Anne, ellerin hasta atların kıçı kadar pis, git yıka, dedi."

Alvin hiç ses çıkarmadan tekrar gülmüş, göğsü inip kalkmıştı.

"Senin için eğlenceli tabii. Herkes senle ilgileniyor."

Alvin bu kez ses çıkarmak için çok uğraştı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Cally cevap vermeden uzun uzun düşündü. "Yok. Kim oynar sonra benimle? Sadece ahmak kuzenler. İçlerinde bir tane güreşçi yok."

"Gidiyorum," diye fısıldadı Alvin.

"Gidemezsin. Sen yedinci oğulsun, seni hiçbir zaman bırakmazlar."

"Gidiyorum."

"Tabii benim saymama göre yedinci benim. David, Calm, Measure, Wastenot, Wantnot, Genç Alvin bu sensin ve sonra ben, işte yedi."

"Vigor."

"Öldü. Uzun zaman önce öldü. Anne ve babaya birinin bunu söylemesi gerek."

Alvin öylece uzanıyordu, sarf ettiği birkaç kelime onun bütün enerjisini tüketmiş gibiydi. Cally bundan başka pek bir şey söylemedi. Alvin'in elini sımsıkı tutarak olabildiğince hareketsiz oturuyordu. Çok geçmeden Alvin uyuklamaya başladı ve Cally'nin gerçekte mi rüyada mı konuştuğunu pek ayırt edemedi. Ama Cally'nin şöyle söylediğini duymuştu: "Ölmeni hiçbir zaman dilemedim, Alvin." Bir de belki şunu da ekledi, "Sadece yerinde olmak isterdim." Ama Alvin uykuya dalmıştı ve tekrar uyandığında yanında kimse yoktu ve ev kepenklere vuran rüzgar, soğuktan küçülen kerestelerin ve ocakta yanan odunun sesi gibi gece sesleri dışında sessizdi.

Bir kez daha Alvin kendi içine girip yaranın oraya ulaştı. Bu sefer deri ve kasla pek işi kalmamıştı. Artık kemikler üzerinde çalışıyordu. Değirmentaşı gibi yekpare değil de dantel gibi, küçük çukurlarla dolu olmaları onu şaşırtmıştı. Ama kısa sürede nasıl olduğunu çözdü ve kemiklerini birbirine kaynaştırdı.

Halen o kemikle ilgili bir sorun vardı. Yaralı bacağındaki bir şey sağlam bacağı kadar eksiksiz şekilde iyileşmiyordu. Ama o kadar küçüktü ki kolayca göremiyordu. O her neyse kemiği hasta ettiğini biliyordu, küçük bir hasta-

lık noktası da olsa nasıl iyileştireceğini bilemiyordu. Sanki yerden kar tanesi alınaya çalışmak gibi, o şeyi tuttuğunu düşündüğü an bir bakıyordu ki ya hiçbir şey yok veya elindekiler görülmeyecek kadar küçüktü.

Belki de kendiliğinden iyileşecekti. Belki diğer her şey iyi olursa orası da kendiliğinden iyi olacaktı.

***

Eleanor annesinin evinden geç dönmüştü. Armor bir eşin güçlü aile bağlarının olması gerektiğine inanırdı ama sabaha karşı eve dönmek de fazlasıyla tehlikeliydi.

"Güneyden vahşi Kızılların geldiği konuşuluyor," dedi Tanrı'nın Zırhı Armor. "Sense bu karanlıkta dışarılardasın."

"Hızlı hızlı eve geldim," dedi. "Karanlık da olsa evin yolunu biliyorum."

"Evin yolunu bulma meselesi değil," dedi sertçe. "Fransızlar Beyaz kafa derisine karşılık silah veriyor. Belki Kahin'inkilere bir şey ifade etmeyebilir ama birçok Choc-Taw Fort Detroit'e gelip yollarda kafa derisi toplamaktan memnun olacaktır.

"Alvin ölmeyecek," dedi Eleanor.

Armor onun konuyu böyle değiştirmesinden nefret ediyordu. Ama öyle bir haber vermişti ki devamını sormasa olmazdı. "Bacağını kesecekler demek?"

"Bacağı gördüm, iyileşiyor. Genç Alvin de bu öğleden sonra uyanıktı. Biraz konuştum onunla."

"Kendine geldiğine sevindim Elly, gerçekten, ama umarım o bacağın iyileşmesini beklemiyorsundur. O ka-

dar büyük bir yara bir süre iyileşiyor gibi görünebilir ama er geç çürümeye başlayacaktır."

"Bu kez öyle olacağını sanmıyorum," dedi. "Yemek yiyecek misin?"

"Eve ne zaman geleceksin diye dönüp dururken iki somun yemişimdir."

"Bir erkeğin göbek yapması iyi değil."

"Benim var ve tıpkı başkasınınkiler gibi o da yemek istiyor."

"Annem eve peynir gönderdi," deyip peyniri masaya koyuverdi.

Armor'un şüpheleri vardı. Tahmininee Faith Miller'in peynirlerinin bu kadar lezzetli olmasının nedeni süte bir şeyler yapmasıydı. Aynı zamanda, Wobbish kıyılarından Tippy-Canoe Creek'e kadar daha iyi bir peynir yoktu.

Cadılığa göz yumar gibi bir duruma düştüğünün farkına vardığında keyfi kaçıyordu. Keyfi kaçtığında ise, her ne kadar Elly bu konuda daha fazla konuşmak istemese de, üstü kapansın istemiyordu. "Bacağın çürümeyeceğine neden inanmıyorsun?"

"O kadar hızlı iyileşiyor ki," dedi.

"Ne kadar iyi?"

"İyi, tamamen iyileşemeye yakın."

"Ne kadar yakın?"

Gözlerini yuvarlayıp arkasını döndü. Peynir ile yemek için bir elma kesmeye başladı.

"Ne kadar yakın, Elly? Tamamen iyileşemeye ne kadar yakın?"

"İyileşti."

"Değirmentaşı bacağının ön kısmının yarısını kopardıktan iki gün sonra tamamen iyileşti öyle mi?

"Sadece iki gün mü oldu?" dedi. "Bana bir hafta gibi geldi."

"Takvim iki gün diyor" dedi Armor. "Bu da orada bir cadı işinin döndüğünü gösteriyor."

"İncil okursan, orada insanları iyileştirene cadı denmiyor."

"Kim yaptı? Bana sakın anne veya babanın İncil'deki gibi güçlü bir şey yaptıklarını söyleme. Şeytanı mı çağırdılar yoksa?"

"Aniden döndü bıçak elinde hala kesiyor gibi duruyordu. Gözlerinden ateş fışkırıyordu adeta. "Belki babam pek kiliseye gitmez ama evimize şeytan asla adımını atamaz."

Peder Thrower'a göre öyle değildi ama Armor bu tartışmada ondan bahsedecek kadar aptal değildi. "Öyleyse, o dilenci."

"Yemek ve yatacak yer için çalışıyor o. Hem de herkes kadar."

"Onun şu büyücü Ben Franklin'i tanıdığını söylüyorlar. Ve Appalachee'den de dinsiz Tom Jefferson'u."

"Güzel hikayeler anlatıyor ama çocuğu iyileştiren o da değil."

"Birisi yapmış olmalı."

"Belki kendi kendine iyileşti. Ne de olsa ayak hala kırık. O yüzden mucize falan yok ortada. Sadece çabuk iyileşiyor."

"Belki de hızlı bir şifacı o çünkü şeytan kendi cinsini korur."

Kadının döndüğündeki bakışını görünce, Armor bunu keşke söylemeseydim diye düşündü. Kahretsin ki, Peder

Thrower'a göre bu çocuk en az Apokalips Canavarı kadar kötüydü.

Ama ister canavar olsun ister çocuk, o Elly'nin kardeşiydi ve her ne kadar genelde sessiz sedasız da olsa Elly, sinirlendiğinde dehşet saçabiliyordu.

"Söylediğini geri al," dedi.

"Bu duyduğum en saçma şey. Söylediğimi nasıl geri alabilirim?"

"Öyle olmadığını bildiğini söyleyerek."

"Öyle olup olmadığını bilmiyorum. Belki diyorum ve bir erkek karısına belki bile diyemeyecekse ölsün daha iyi."

"Doğru söylüyorsun," dedi. "Ama lafını geri almazsan ölmüş olmayı tercih edeceksin." Ve her iki elinde birer elma parçasıyla üstüne yürümeye başladı.

Genelde bu şekilde adamın üstüne yürüdüğünde, çok sinirli bile olsa evin etrafında biraz peşinden koştuktan sonra kadın gülmeye başlar iş tatlıya bağlanırdı. Ama bu kez öyle olmadı. Bir elmayı adamın kafasında ezip diğerini de ona fırlatmıştı. Sonra da üst kattaki yatak odasında gidip hıçkırarak ağladı.

Kadının ağlayan türde biri olmadığını bildiği için Armor işin çığırından çıktığını anlamıştı.

"Geri alıyorum, Elly," dedi. "O iyi bir çocuk, biliyorum."

"Ne düşündüğün umurumda değil," dedi. "Zaten bu konuda hiçbir şey bildiğin yok."

Bu lafın karşısında elinin tersiyle karısına vurmayacak çok az koca vardı. Armor bazen Elly'nin bunun farkına varıp ne kadar iyi bir Hıristiyan olduğunu anlamasını isterdi.

"Bildiğim bir iki şey var aslında," dedi.

"Onu uzağa gönderecekler," dedi. "Bahar gelir gelmez onu çırak olarak verecekler. Çok memnun değil bundan, görebiliyorum bunu, ama hiç itiraz etmedi. Orada uzanıp bana ve diğer herkese bakıp sessizce konuşuyor. Vedalaşıyor gibi sanki."

"Neden uzağa göndermek istiyorlar?"

"Dedim ya, çırak olarak vermek için."

"Onu ne kadar şımarttıklarını gördükten sonra, göz önünden uzağa göndermelerine inanamıyorum."

"Yakın bir yerden de bahsetmiyorlar. Fort Dekane yakınların, Hio Bölgesi'nin doğu ucuna. Okyanus yolunun yarısı kadar."

"Aslında düşündüğün zaman mantıklı da geliyor."

"Öyle mi dersin?"

"Kızılların sorun çıkarmaya başlamasıyla birlikte onun da gitmesini istiyorlar. Diğer çocuklar kalsın başlarına ok isabet etsin umurlarında değil, ama Genç Alvin'e asla."

Elly kendini zor tutarak ona baktı. "Bazen o kadar şüpheci oluyorsun ki Tanrı'nın Zırhı Armor, içimden kusmak geliyor."

"Şüpheyle alakası yok. Sadece gerçekte neler oluyor onu söylüyorum."

"Sen gerçek ile bir greyfut arasındaki farkı bile anlayamazsın."

"Saçımdaki elmayı yıkayacak mısın yoksa sana mı yalatayım?"

"Sanırım bir şeyler yapmam gerekecek yoksa çarşafın her yerine bulaştırırsın sen şimdi onu."

***

Yola çıkarken yanına o kadar çok şey vermişlerdi ki, Taleswapper hırsızlık yaptığı hissine kapılmıştı. İki çift kalın çorap. Bir yeni battaniye. Geyik derisinden pelerin. Kurutulmuş et ve peynir. İyi bir bileği taşı.

Ve verdiklerinden haberlerinin bile olmadığı daha bir sürü şey. Dinlenmiş ağrı ve morluklarından arınmış bir beden. Şen adımlar. Hafızasında kalan güler yüzler. Ve hikayeler. Kitabının mühürlü kısmında karalanan, kendi yazdığı hikayeler. Ve onların kendi elleriyle güç bela yazdığı gerçek hikayeler.

Bütün bunlara o da adil bir karşılık vermiş, vermeye çalışmıştı. Kış için onarılan çatılar, öteberi işler. En önemlisi, içinde Ben Franklin'in kendi el yazısı, Tom Jefferson, Ben Arnold, Pat Henry, John Adams, Alex Hamilton, hatta düellodan önce Aaron Burr'den düellodan sonra Daniel Boone'dan satılar olan bir kitap görmüşlerdi. Taleswapper gelmeden önce onlar sadece ailelerinin ve Wobbish ülkesinin bir parçasıydılar. Şimdiyse çok daha büyük hikayelerin içindeydiler. Appalachee Bağımsızlık Savaşı. Amerikan Sözleşmesi. Pek çok iplikten biri olarak yabana doğru yaptıkları kendi göçlerini gördüler ve bu ipliklerden dokunan bütün goblenin gücünü hissettiler. Aslında bir goblen değildi bu daha çok bir halıydı. Nesiller boyu Amerikalıların dokumaya devam edecekleri güzel, kalın, sağlam bir halı. İçinde kendi şiiri vardı. O da bunu uygun bir zamanda şiire dönüştürmeye çalışacaktı.

Daha başka şeyler de bıraktı onlara. Düşen değirmentaşının altından çekip kurtardığı sevilen bir oğul. Onu öldürmeye meydan vermeden uzaklara gönderecek gücü kendinde bulan bir baba. Genç bir adamın kabusuna, düşmanının gerçek olduğunu daha iyi anlaması için taktı-

ğı bir isim. Yaralanmış bir çocuğun iyileşmesi için fısıldanan cesaret verici sözler.

Ve bir de meşe tahtasından levhaya, ısıtılmış bıçağın ucuyla yakılarak yapılmış tek bir resim. Metal üzerine balmumu ve asitle çalışmayı tercih ederdi ama bulunduğu yerde hiçbiri yoktu. Onun yerine elinden geldiği kadarıyla tahtaya çizgileri işledi. Güçlü bir akıntıya kapılmış, yüzen bir ağacın köklerine yakalanmış genç bir adamı korkusuz gözlerle nefes almaya çabalarken gösteren bir resim. Bu kadar açık anlatılmış olması, Koruyucu Lord'un Sanat Akademisi'nde küçümsenme dışında bir tepki almazdı. Ama İyi kalpli Faith onu görür görmez çığlıklar atmış, kucaklayıp bir fırtınadan sonra saçaklardan akan son damlalar gibi gözyaşlarına boğmuştu. Baba Alvin ise görünce başını sallayıp "Bu senin vizyonun, Taleswapper. Hiç görmemene rağmen yüzünü kusursuz yapmışsın. Bu Vigor. Bu benim oğlum," demiş. O da ağlamaya başlamıştı.

Onu şöminenin üstüne koydular. Büyük bir sanat eseri olmayabilir, diye düşündü Taleswapper, ama gerçekti ve bu insanlara, bir portrenin Londra, Vienna, Paris veya Camelot'taki yaşlı, şişman lort veya parlamenterlere ifade ettiklerinden daha fazlasını ifade ediyordu.

"Aydınlık bir sabah bugün," dedi İyi kalpli Faith. "Karanlık basana kadar gidecek çok yolun var."

"Yola çıkmayı biraz ağırdan alışımı mazur görün. Diğer yandan bana güvenerek, bu görevi verdiğiniz için de minnettarım ve sizleri yüzüstü bırakmayacağı." Hatrack Nehri'ndeki demirci ustasına yazılmış mektubun bulunduğu cebi yokladı.

"Çocukla vedalaşmadan bir yere gidemezsin," dedi Miller.

Elinden geldiğince erteliyordu o anı. Bir kez başını salladı, sonra şömine başındaki rahat koltuktan kalkarak ömrünün en güzel uykularını uyuduğu odaya yöneldi. Genç Alvin'in yüzünü canlı, gözleri açık görmek, artık o kendini koyuvermiş ve ağrıdan sınmış halde olmaması gerçekten güzeldi. Ama Taleswapper biliyordu ki ağrı hala vardı.

"Gidiyor musun?" diye sordu çocuk.

"Seninle vedalaşmak dışında gitmiş sayılırım."

Alvin biraz kızmış görünüyordu. "Yani kitabına yazmama bile izin vermeyecek misin?"

"Herkes yazmıyor ki içine."

"Babam yazdı. Annem de."

"Cally de."

"Mutlaka güzel yazmıştır," dedi Alvin. "O şey gibi yazar, şey –"

"Yedi yaşında gibi yazıyor." Azarlama niyetiyle söyledi ama Alvin'in geri çekileceği yoktu.

"O zaman neden ben değil? Neden Cally de ben değil?"

"Çünkü içine sadece insanların yaptığı veya kendi gözleriyle gördükleri en önemli şeyi yazdırıyorum. Sen ne yazacaksın?"

"Bilmem. Belki değirmentaşını."

Taleswapper yüzünü buruşturdu.

"O halde belki de vizyonumu. Bu önemli, kendin öyle söyledin."

"Doğru ama başka yere yazıldı zaten Alvin."

"O kitaba yazmak istiyorum," dedi. "Satırlarımın Yaratıcı Ben'inkilerle aynı yerde olmasını istiyorum.

"Henüz değil," dedi Taleswapper.

"Ne zaman!"

"Şu Yokedici'yi alt ettiğin zaman. İşte o zaman kitaba yazmana izin vereceğim."

"Pekiyi ya alt edemezsem onu?"

"O zaman zaten bu kitaptan pek bir şey kalmaz."

Alvin'in gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ya ölürsem?"

Taleswapper korkudan ürperdi. "Bacağın nasıl oldu?"

Çocuk omuz silkti. Gözyaşlarını durdurdu. Kaybolmuşlardı.

"Bu bir cevap değil, evlat."

"Ağrısı dinmiyor."

"Kemik kaynayana kadar böyle olacak."

Alvin güçlükle gülümsedi. "Kemikler çoktan kaynadı."

"O halde niye yürümüyorsun?"

"Çok ağrı veriyor Taleswapper. Hiç bitmiyor. Kemikte beter bir yer var ve nasıl iyi edeceğimi bulamadım."

"Bir yolunu bulacaksın."

"Henüz bulamadım."

"İhtiyar bir avcı bir gün bana şunu demişti, 'Bir panterin derisini yüzmeye ister göğüs kafesinden başla ister kıçından, derisini yüzebildikten sonra her yol iyi yoldur."

"Mesel mi bu?"

"Sayılır. Bir yolunu bulacaksın, ummadığın bir yol olsa bile."

"Hiçbir şey umduğum gibi gitmedi zaten," dedi Alvin. "Hiçbir şey düşündüğüm gibi gelişmiyor."

"Evlat, daha on yaşındasın. Daha şimdiden mi bezdin hayattan?"

Alvin parmakları arasındaki battaniyenin katlarıyla oynuyordu.

"Taleswapper, ben ölüyorum."

Taleswapper yüzünü inceleyip ölümü görmeye çalıştı. Yoktu. "Hiç sanmıyorum."

"Bacağımdaki o kötü bölüm büyüyor. Yavaş belki ama büyüyor. Görünmüyor ve kemiğin sert kısımlarını yiyor. Kısa süre sonra daha da hızlanacak, daha hızlı, daha hızlı"

"Ve seni Yokedecek."

Alvin bu kez gerçekten ağlamaya başlamıştı. Elleri titriyordu. "Ölmekten korkuyorum, Taleswapper, ama içime girdi bir kez ve çıkaramıyorum."

Taleswapper elini, titremesini durdurmak için çocuğun elinin üstüne koydu. "Bir yolunu bulacaksın. Ölmek için erken, daha yapacak çok işin var."

Alvin gözlerini yuvarladı. "Bu sene duyduğum en saçma şey. Sadece yapacakların var diye ölmeyeceksin anlamına gelmez."

"Ama isteyerek ölmeyeceğin anlamına gelir."

"Ben istekli değilim."

"O yüzden bir yolunu bulacaksın."

Alvin birkaç saniye sessiz kaldı. "Eğer yaşarsam neler yaparım diye düşündüm. Bacağını iyileştirmek için yaptığım şeyleri eminim başkaları için de yapabilirim. Ellerimi üzerlerine koyup içlerinde nelerin olup bittiğini hissederim. Sonra da iyi olmalarını sağlarım. Güzel olmaz mı?"

"Şifa verdiğin herkes seni çok severdi."

"Sanırım ilk sefer, en çok zorlandığım oldu. Çok da güçlü değildim. Eminim bunu başkalarında da hızlı yapabilirim."

"Belki de öyle. Ama günde yüz kişiye şifa versen, ertesi gün bir başka yüz kişiye daha versen yine de arkanda on bin kişi ölecek ve senden sonra ölecek on bin kişi daha

olacak ve sen ölene kadar da şifa verdiklerinin çoğu da ölmüş olacaktır."

Alvin yüzünü çevirdi. "Onları nasıl iyi edeceğimi biliyorsam, o halde iyi etmeliyim, Taleswapper."

"Yapabileceklerini yapmalısın," dedi Taleswapper. "Ama hayatını buna adama. Bunlar duvardaki tuğlalar, Alvin, hepsi o kadar. Aşınan tuğlaları onarmaya yetişemezsin. Önüne çıkan talihlilere şifa ver ama senin hayattaki amacın bundan çok daha derin."

"İnsanlara şifa vermeyi biliyorum. Ama o Yokedici'yi nasıl yeneceğimi bilemiyorum. Onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Onu görebilen tek sen olduğun sürece onu yenebileceğine dair umudu taşıyan kişi de sensin."

"Belki."

Bir başka uzun sessizlik. Taleswapper gitme zamanının geldiğini biliyordu.

"Bekle."

"Artık gitmem lazım."

Alvin kolundan tuttu. "Henüz değil."

"Birazdan."

"Hiç değilse diğerlerinin yazdıklarını okumama izin ver."

Taleswapper elini çantasına götürdü ve kitap kılıfını çıkardı. "Ne anlama geldiklerini söyleyeceğime söz veremem," diyerek kitabı su geçirmeyen kılıfından çıkardı.

Alvin hemen en sondaki, en yeni yazıları buldu.

Annesinin el yazısıyla: "Vigor bi kütügü itti ve oglan doğmadan ölmedi."

David'in el yazısıyla: "Bi değirmendaşı ikiye yarıldı sona tekrar bitişti, kırık mırık kalmadı."

Cally'nin el yazısıyla: "yedincii ogul"

Alvin başını kaldırdı. "Bunu benim için yazmadı biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedi Taleswapper.

Alvin kitaba döndü. Babasının el yazısıyla: "Oglanı öldürmüo çünkü bi yabanjı zamanında gelir."

"Babam neden bahsediyor?" diye sordu Alvin.

Taleswapper çocuğun elinden kitabı alıp kapattı. "Bacağını iyileştirecek bir yol bul," dedi. "Onun güçlü olmasına ihtiyaç duyan senden çok daha fazla insan olduğunu unutma tamam mı?"

Eğilip çocuğu alnından öptü. Alvin uzanıp her iki koluyla öyle bir sarıldı ki Taleswapper çocuğu da birlikte kaldırmadan doğrulamazdı. Bir süre sonra Taleswapper çocuğun kollarını çekmek zorunda kalmıştı. Yanakları Alvin'in gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yaşları silmeden yola koyuldu. Sağında ve solunda uzanan yarı donmuş karla kaplı tarlaların arasındaki soğuk, kuru yolda ağır aksak ilerlerken rüzgarın kurutmasına bırakmıştı gözyaşlarını.

İkinci köprüye vardığında bir an durdu. Buraya tekrar gelip gelmeyeceğini veya onları tekrar görüp göremeyeceğini düşünecek kadar uzun bir süre. Ya da Genç Alvin'in cümlesini kitabına yazdırıp yazdırmamayı düşünecek kadar. Bir kahin olsaydı bunları bilirdi ama şu an hiçbir fikri yoktu.

Adımlarını sabaha uydurarak yola koyuldu.

▸13◂

Ameliyat

Ziyaretçi, mihrabın başında sol koluna yaslanıp rahatça oturmuş, vücuduna kaygısız bir duruş vermişti. Peder Thrower bu laubali oturuşu daha önce, İngiltere ve İskoçya Püriten kiliselerinin temsil ettiği her şeyi açıkça hor gören Camelotlu bir züppede görmüştü. Ziyaretçinin böylesine bir yerde saygısız oturması Thrower'ı epey rahatsız etmişti.

"Neden?" diye sordu Ziyaretçi. "Sizler için bedensel tutkuları dizginlemenin tek yolu bir sandalyede dik oturup, dizlerinizi birleştirdikten sonra, ellerinizi muntazam şekilde kucağınıza koyup parmaklarınızı kenetlemek diye benim de aynısını yapmam gerekmez."

Thrower utanmıştı. "Beni düşüncelerimden dolayı suçlamanız doğru değil."

"Eğer düşüncelerin benim hareketlerimi suçluyorsa, doğru. Kibirden sakının, dostum. Kendini meleklerin davranışlarını yargılayacak kadar adil görme."

Ziyaretçi kendine ilk kez melek demişti.

"Kendime hiçbir şey dediğim yok," dedi Ziyaretçi. "Düşüncelerine hakim olmalısın Thrower. Çok çabuk karara varıyorsun."

"Bana neden geldiniz?"

"Bu mihrabı yapan kişiyle ilgili," dedi Ziyaretçi. Elini, Genç Alvin'in tahtaya yakarak işlediği haçlardan birinde gezdirdi.

"Elimden gelenin en iyisini yaptım ama o çocuk eğitilemez. Her şeye kuşkuyla bakıyor ve teolojinin her nokta-

sına, sanki bilim dünyasında varolan mantık ve tutarlılık testlerini onların da karşılaması gerekiyormuş gibi karşı çıkıyor."

"Diğer bir deyişle, senin öğretilerinde anlam arıyor."

"Bazı şeylerin gizem olarak kalması gerektiği, sadece Tanrı'nın aklıyla kavranabileceği fikrini kabul etmek istemiyor. Belirsizlik onu şımarık yapıyor, paradokslar ise tam bir asi."

"İğrenç bir çocuk."

"Gördüğüm en berbatı."

Ziyaretçinin gözleri parladı. Thrower kalbinde bir sancı hissetti.

"Denedim," dedi Thrower. "Tanrı'ya kulluk etmesi için dine dönmesine uğraştım. Ama babasının etkisi --"

"Kendi başarısızlıklarının başkaları yüzünden olduğunu söyleyen zayıf bir adam o," dedi Ziyaretçi.

"Daha yenilmedim!" dedi Thrower. "Bana çocuk on dördüne basana kadar vaktim var demiş--"

"Hayır. Sana benim, çocuk on dördüne basana kadar vaktim var demiştim. Senin vaktinse burada yaşadığı süre kadar."

"Miller ailesinin taşındığına dair bir şey duymadım. Değirmentaşını daha yeni yerleştirdiler. Bahara doğru değirmen işlemeye başlayacak. Bunlar olmadan--"

Ziyaretçi mihrabın üzerinden kalktı. "Sana bir vaka anlatayım, Peder Thrower. Tamamen farazi. Diyelim ki benim mücadele ettiğim en ezeli rakiple aynı odadasın. Diyelim ki yatakta hasta ve savunmasız halde uzanıyor. Eğer iyileşirse, elinin altından kaçacak ve senin ve benim bu dünyada önemseyip sevdiğimiz her şeyi yok edecek. Ama ölürse o zaman yüce amacımız güvende olacak.

Şimdi diyelim ki biri eline bıçak verdi ve çocuğa hassas bir ameliyat yapman için yalvardı. Ve diyelim ki elin azıcık kaydı, bıçak da büyük atardamarlardan birini kesti. Ve diyelim ki biraz oyalandın, hayat veren kanı o kadar çabuk boşaldı ki birkaç dakika içinde ölür. Bu durumda, Peder Thrower, göreviniz ne olmalı?"

Thrower çok korkmuştu. Hayatı boyunca öğretmeye, iknaya, tembihe, yoruma hazırlanmıştı kendini. Ziyaretçinin önerdiği eli kanlı eylemleri yapmaya değil. "Bu tür şeylere uygun birisi değilim."

"Tanrı'nın krallığı için uygun değil misin peki?" diye sordu Ziyaretçi.

"Ama Tanrı, Öldürmeyeceksin diye buyurdu."

"Öyle mi? Yuşa'yı vaat edilen topraklara gönderdiğinde böyle mi buyurmuştu? Şaul'ün Amalekitlere saldırmasını söylediğinde böyle mi buyurmuştu?

Thrower Eski Ahit'te geçen bu karanlık pasajları aklına getirdi ve benzer bir olayın kendi başından geçeceğini düşünerek korkudan titremeye başladı.

Ama Ziyaretçi aman vermiyordu. "Yüksek rahip Samuel Kral Saul'a erkek, kadın ve çocuk gözetmeksizin bütün Amalekitleri öldürmesini emretti. Ama Saul buna istekli değildi. Amalekitlerin kralını kurtardı ve canlı geri getirdi. Tanrı sözünü dinlememesi karşılığında ona ne yaptı peki?"

"David'i onun yerine kral yaptı," diye fısıldadı Thrower.

Ziyaretçi, Thrower'a yaklaştı, gözlerindeki ateş onu yaralıyordu. "Peki sonra yüksek rahip Samuel, Tanrı'nın uysal kulu ne yaptı?"

"Amalekitlerin kralı Agag'ın huzuruna getirilmesini istedi."

Ziyaretçi yine aman vermiyor, devam ediyordu. "Peki Samuel ne yaptı?"

"Onu öldürdü," diye fısıldadı Thrower.

"İncil'de onun ne yaptığı yazıyor!" diye kükredi Ziyaretçi. Kilisenin duvarları, penceredeki camlar sallanmıştı.

Thrower korku içinde ağlıyordu ama Ziyaretçi'nin duymak istediği kelimeleri de söylemişti:

"Samuel Agag'ı Tanrı'nın huzurunda parçalara ayırdı."

Artık kilisedeki tek ses Thrower'ın hıçkırarak ağlamasını kontrol etmeye çalışırken aldığı düzensiz nefeslerdi. Ziyaretçi ona gülümsedi, gözleri sevgi ve şefkatli ışıkla doluydu. Sonra kayboldu.

Thrower mihrabın önünde diz çöküp dua etti. Ey Tanrım, Senin için ölürüm ama benden öldürmemi isteme. Bu kaseyi dudaklarımdan al, çok acizim, değersizim, bu yükü omuzlarıma yükleme."

Gözyaşları mihrabın üzerinde damlamıştı. Bir cızırdama sesi duydu, irkilerek mihraptan geri sıçradı. Gözyaşları mihrabın üzerinde sanki sıcak tavaya düşmüş damlalar gibi sağa sola sıçrıyordu. Kısa zamanda hepsi buharlaştı."

Tanrı beni reddetti diye düşündü. Ona, istediği her şekilde hizmet etmeye yeminliyim ve şimdi benden zor bir şey yapmamı istiyor, bana kadim zamanlardaki peygamberler gibi güçlü olmamı buyuruyorsa, kendimi Tanrı'nın ellerinde kırık bir çömlekten farksız görürüm. Bana akıtmak istediği kaderi içimde tutamam."

Kilisenin kapısı açıldı ve içeriyi buz gibi serin hava kapladı. Soğuk rahibin tenine dalga dalga yayılmıştı. Onu

cezalandırmak için bir meleğin geldiğini sanarak korkuyla yukarı baktı.

Gelen melek değildi. Tanrı'nın Zırhı Armor Weaver idi.

"Duanızı bölmek istemezdim," dedi Armor.

"İçeri gel," dedi Thrower. "Kapıyı kapat. Senin için ne yapabilirim?"

"Benim için değil," dedi Armor.

"Gel buraya. Otur. Anlat bana."

Thrower, Armor'ın tam o anda gelmesinin Tanrı'nın bir işareti olabileceğini umuyordu. Cemaatin bir üyesinin, şimdi, tam da duası biterken gelmesi, muhakkak Tanrı'nın onu kabul ettiğine dair bir işaretti.

"Eşimin kardeşi hakkında," dedi Armor. "Alvin denen çocuk."

Thrower içini kemiklerini donduran bir ürpertinin doldurduğunu hissetti. "Tanıyorum. Nesi var?"

"Biliyorsunuz, bacağı parçalanmıştı."

"Duymuştum."

"Herhalde tam olarak iyileşmeden onu gidip görmediniz?"

"O evde pek istenmediğim izlenimi verildi bana."

"Öyleyse anlatayım, kötüydü. Deriden epey büyük bir parça kopmuştu. Kemikleri kırılmıştı. Ama iki gün sonra tamamen iyileşmişti. Yara izi bile yoktu. Üç gün sonra ise yürüyordu."

"Düşündüğün kadar kötü değildi belki de."

"İnanın bana, bacağı kırıktı ve yara da kötüydü. Bütün aile çocuğun öleceğini düşünüyordu. Bir tabut yapmak için çivi bile istediler. Ve kederlerinden öylesine harap

olmuşlardı ki anne ya da babayı da gömeceğimizi düşünmüştüm."

"O zaman söylediğin kadar iyileşmiş olamaz."

"Zaten tamamen iyileşmedi, o yüzden de size geldim. Biliyorum böyle şeylere inanmıyorsunuz ama bacak iyileşsin diye cadı usulleri uyguladılar. Elly oğlanın kendi usulünü kullandığını söylüyor. Birkaç gün, cebire olmadan bacağın üstüne basıp yürümüş hatta. Ama ağrısı geçmiyormuş ve şimdi de kemiğinde hasta bir kısım olduğunu söylüyormuş. Ateşi de çıkmış."

"Her şeyin doğal bir açıklaması vardır," dedi Thrower.

"Nasıl isterseniz öyle yorumlayın, benim anladığım kadarıyla, çocuk cadı usulleriyle iblisi çağırmış ve şimdi de iblis için için yiyor onu. Tanrı'nın atanmış bir vekili olduğunuzu hesaba katarak Hz. İsa adına içindeki şeytanı çıkarabileceğinizi düşündüm."

Hurafeler ve sihirbazlık elbette ki saçmalıktı ama Armor çocuğun içine şeytanın girmiş olabileceği ihtimali ile geldiğinde, bunlar Ziyaretçi'nin söylediklerine de uyuyordu. Belki de Tanrı'nın istediği çocuğun öldürülmesi değil de, içindeki şeytanın çıkarılması, kötülüğün kovulmasıydı. Birkaç dakika önce gösterdiği irade yoksunluğunun kefareti için bir vesile olabilirdi bu.

"Gelirim," dedi. Kalın pelerinine uzandı ve omuzlarına geçirdi.

"Şimdiden söyleyeyim, evdeki hiç kimse bana sizi getirmemi söylemedi."

"İnançsızın öfkesiyle uğraşmaya hazırım," dedi Thrower. "Beni ilgilendiren şeytanın içine girdiği mağdur kişi, onun batıl inançlı, budala ailesi değil."

***

Alvin yatağında uzanmış, ateşinin sıcaklığıyla yanıyordu. Gündüzleri içeri ışık girip de onu rahatsız etmesin diye odasının kepenklerini artık kapalı tutuyorlardı. Gece olunca ise, içeri serin havanın girebilmesi için pencereleri açtırıyordu. Yürüyebildiği birkaç gün, çayırı kaplayan karı görmüştü. Şimdiyse o kar örtüsünün altında olduğunu hayal ediyordu, vücudunu yakan ateşi dindirebilmek için.

Ne kadar uğraşsa da içindeki daha küçük çaplı şeyleri göremiyordu. Kemikle, kas lifleriyle, deri katmanlarıyla yaptıkları, madendeki taşta çatlakları bulmaktan çok daha zordu. Yine de, vücudundaki labirentlerde yolunu bulabiliyor, büyük yaraları belirleyip kapanmalarına yardımcı olabiliyordu. Olup bitenler kavrayabilmesi için fazlasıyla küçük ve hızlıydı. Sonucu görebiliyordu belki ama parçaları, tam olarak neler olduğunu kestiremiyordu.

Kemiğindeki o kötü yer için de durum aynıydı. Yalnızca ufak bir parçası zayıflayıp çürüyordu. O kötü yer ile sağlıklı kemik arasındaki farkı hissedebiliyor, hastalığın sınırlarını bulabiliyordu. Ama neler olduğunu tam anlamıyla göremiyordu. Olanı da geri alamıyordu. Ölecekti.

Odada tek başına değildi, bunu biliyordu. Birileri hep başucunda oturuyordu. Gözlerini açtığında, annesini, babasını ya da kızlardan birini görüyordu. Hatta bazen ağabeylerinden birinin bile geldiği oluyordu, gerçi bu durum eşini ve işlerini bıraktığı anlamına geliyordu. Alvin için rahatlatıcı olsa da aynı zamanda bir yüktü. Bir an önce ölmeyi diğerlerinin de normal hayatlarına geri dönebilmelerini düşünür olmuştu.

Bu öğleden sonra Measure oradaydı. Alvin, ilk geldiğinde ona selam verdi ama konuşulacak pek bir şey yok-

tu. Ne haber? Ben ölüyorum teşekkürler, ya sen? Konuşmayı sürdürmek zordu. Measure ikizlerle bir öğütme taşını nasıl kesmeye çalıştıklarını anlatıyordu. Alvin'in çalıştığı taştan daha yumuşak bir kaya seçmelerine rağmen kesmek çok zaman almıştı. "En sonunda pes ettik," dedi Measure. "Dağa çıkmaya hazır olmanı ve taşı senin kesmeni bekleyeceğiz artık mecbur."

Alvin yanıt vermedi ve o zamandan beri tek kelime etmemişlerdi. Alvin kemiğindeki çürümenin yavaşça ve durmadan büyümesini hissederek, terler içinde öylece uzanıyordu. Measure ise yanında oturmuş hafifçe elini tutuyordu.

Measure ıslık çalmaya başladı.

Islığın sesi Alvin'i ürküttü. O kadar içine dalmıştı ki, sanki müzik çok uzaklardan geliyor ve sesin kaynağını bulmak için çok uzaklara gitmesi gerekiyordu.

"Measure," diye haykırdı, ama sesi bir fısıltı gibi çıktı.

Islık durdu. "Kusura bakma," dedi Measure. "Rahatsız ediyor mu?"

"Hayır," dedi Alvin.

Measure tekrar ıslığa başladı. Garip bir melodisi vardı, Alvin'in daha önce duymadığı bir melodi. Hatta herhangi bir melodiyle benzerliği de yoktu. Sanki Measure çaldıkça uyduruyormuş gibi sürekli değişiyordu ve kendini tekrarlayan bir motifi yoktu. Alvin yattığı yerden melodiyi dinlemeye koyuldu ve sanki vahşi, keşfedilmemiş bir yerin haritasını görüyormuş gibi hissetti. Ve haritayı takibe başladı. Gerçek bir haritaya bakarken gördüklerini görmüyordu. Sanki her şeyin merkezini gösteriyordu, şimdiye kadar düşündüğü her şeyin. Kendisi de sanki orada durduğunu düşünüyordu. Neredeyse şimdiye kadar kemik-

teki kötü parçayı çözmeye çalışırken düşündüğü her şeyi görebiliyordu ama bu defa açılar farklıydı. Belki de bir dağın tepesinden daha geniş ve fazla görebiliyordu her şeyi.

O an daha önce hiç düşmediği bir şey aklına geldi. Daha önce bacağın derisi parçalandığında herkes durumunun ne kadar kötü olduğunu görebiliyordu ancak kendinden başka kimse yardım edemiyordu. Her şeyi içinden düzeltmesi gerekiyordu. Şimdiyse kimse onu öldüren yarayı görmüyordu. Ve kendi görüyor olsa bile bu yarayı iyi edemiyordu.

Belki de bu sefer bir başkası onu iyi edebilirdi. Öyle gizli güçler kullanarak falan değil. Bildiğimiz kanlı ameliyatla.

"Measure," diye fısıldadı.

"Buradayım," dedi Measure

"Bacağımı iyileştirecek bir yol biliyorum," dedi.

Measure iyice öne eğildi. Alvin gözlerini açamadı ama ağabeyinin nefesini yanağında hissedebiliyordu.

"Kemiğimdeki kötü yer büyüyor ama henüz her yere yayılmadı," dedi Alvin. "Ben iyileştiremiyorum, ama düşündüm de kemiğin kötü parçasını biri kesip çıkarırsa, ben kalan kısmı düzeltirim."

"Kesip çıkarmak mı?"

"Babanın bir kemik testeresi var, hani etleri kesmek için kullanıyor, o iş görür herhalde."

"Ama üç yüz kilometre civarımızda bir cerrah yok."

"O zaman birileri çabucak nasıl yapılacağını öğrensin yoksa öleceğim."

Measure daha sık nefes almaya başlamıştı. "Kemiğini kesmek hayatını kurtarır mı sanıyorsun?"

"Düşünebildiğim en iyi şey bu."

"Bu, bacağını daha da berbat edebilir," dedi Measure.

"Ölürsem, umurumda olmaz. Eğer yaşarsam da berbat olmuş bir bacak için buna değebilir."

"Babayı çağırayım." Measure sandalyesini geriye ittirip odadan hızla çıktı.

***

Thrower, Miller'ların verandasına kadar Armor'un önden gitmesini istemişti. Herhalde kızlarının kocasını kapıdan kovacak değillerdi. Ama endişeleri yersizdi. Kapıyı açan Faith Miller olmuştu, pagan kocası değil.

"Peder Thrower, bizi ziyaret etmeniz ne büyük incelik." Yüzündeki hüzne bakılırsa sesindeki neşelilik yalandı. Son zamanlarda bu evde pek de güzel uyunmuyordu.

"Onu da yanımda getirdim Faith Anne," dedi Armor. "Sadece çağırdığım için geldi."

"Kilisemizin vaizine, evimizin kapısı dilediği her zaman açıktır."

Onları büyük odaya buyur etti. Ocağın başında oturan ve yorgan örtüsü diken bir grup kız onlara baktı. Küçük oğlan, Cally tahtaya ateşten aldığı kömürle harfler çiziyordu.

"Harflerini çalıştığına sevindim," dedi Thrower.

Cally bakmakla yetindi. Gözlerinde biraz düşmanlık okunuyordu. Anlaşılan, öğretmeninin kendi mabedi olarak gördüğü evine gelip yaptıklarını görmesi hoşuna gitmemişti.

"Güzel yapıyorsun," dedi Thrower, çocuğu biraz rahatlatmak amacıyla. Cally bir şey söylemeden önündeki eğreti yazı tahtasına başını eğip yazmaya devam etti.

Armor geliş sebeplerini uzatmadan anlatmaya koyuldu. "Faith Anne, biz Alvin için geldik. Cadılığa nasıl baktığımı bilirsin ama şimdiye kadar sizlerin bu evde yaptıklarınıza pek ses etmemişimdir. Her zaman için bunun benim değil sizin üzerinize vazife olduğunu düşündüm. Ama bu çocuk burada olmasına müsaade ettiğiniz kötü şeylerin bedelini ödüyor. Bacağına büyü yaptı ve şimdi bir şeytan içine girdi ve onu öldürüyor. Peder Thrower'ı da o şeytanı çıkarması için getirdim."

İyi kapli Faith şaşırmış görünüyordu. "Bu evde şeytan yok."

Ah, zavallı kadın, dedi Thrower sessizce. Bir bilsen şeytan burada ne kadardır var. "Şeytanın varlığına alışmak mümkün, öyle ki varlığını fark etmezsiniz bile."

Merdivenlerin yanındaki kapı açıldı ve Bay Miller arkası dönük şekilde çıkmaya başladı. "O kişi ben olmam," dedi odada bulunan kişiye konuşarak. "O çocuğa bıçak filan değdiremem."

Babasının sesini duyan Cally ona doğru koştu. "Armor, Thrower'u şeytanı öldürmeye getirdi, baba."

Bay Miller döndü ve yüzünde belirsiz bir ifadeyle misafirlere tanıyamamışçasına dikkatle baktı.

"Evde birkaç güçlü tılsımım var," dedi İyi kalpli Faith.

"O tılsımlar şeytan için bir davettir," dedi Armor. "Evi koruduğunu sandığınız o tılsımlar aslında Tanrı'yı uzaklaştırıyor."

"Bu eve hiçbir zaman şeytan girmedi," diye ısrar etti kadın.

"Kendiliğinden girmedi," dedi Armor "Ama yaptığınız sihirlerle siz çağırdınız. Putperestlik ve cadılıkla, Kutsal Ruhu evden kovdunuz ve iyiliği evinizden süpürünce de şeytanlar hemen üşüşüverdiler. Fesatlık yapabilecekleri bir ortam olunca hemen gelirler."

Thrower, Armor'un tam anlamıyla bilmediği konular hakkında bu kadar konuşmasından biraz endişelenmeye başlamıştı. Eğer yalnızca Thrower'a Alvin için çocuğun başucunda dua etmesini isteseydi daha iyi olurdu. Şimdiyse Armor savaşın çizilmemesi gereken hatlarını çiziyordu.

Ve şu an Bay Miller'ın aklından geçen her neyse, onu kışkırtmamak yapılacak en iyi şeydi. Yavaşça Armor'a doğru yürüdü. "Şimdi bana bir adamın evine fesatlık yapmaya gelenlerin şeytan olduklarını mı söylüyorsun?"

"Size İsa'yı seven biri olarak şahadetimi söylesem," diye başladı Armor, ama açıklamalarına daha fazla devam edemeden, Miller ceketinin omzundan ve pantolonun belinden tutup kaldırdı ve doğruca kapıya yöneldi.

"Biri kapıyı açsın!" diye kükredi Miller. "Yoksa tam ortasında kocaman bir delik olacak."

"Alvin Miller! Ne yaptığını sanıyorsun!" diye bağırdı karısı.

"Şeytanları kovuyorum!" diye bağırdı Miller. Cally kapıyı çoktan açmıştı ve Miller damadını verandanın eşiğine kadar götürüp fırlattı. Armor'un itiraz çığlıkları düştüğü yerdeki kara gömülmüştü ve sonraki bağrışlarının üstüne de Miller kapıyı kapatıp kilitledi.

"Kendi kızının kocasını," dedi İyi kalpli Faith, "sokağa fırlatmakla büyük bir iş yapmış oldun gerçekten."

"Tek yaptığım Tanrı'nın bizden beklediğini söylediği şeydi," dedi Miller. Ardından gözünü rahibe çevirdi.

"Armor benim adıma konuşmuyordu," dedi Thrower sakince.

"Eğer bir din adamına el kaldırırsan," dedi İyi kalpli Faith, "hayatının geri kalanını soğuk bir yatakta geçirirsin."

"Adama dokunmak aklımdan bile geçmedi," dedi Miller. Ama benim düşünceme göre, ben nasıl onun mekanından uzak duruyorsam o da benimkinden uzak durmalı."

"Duanın gücüne inanamayabilirsiniz," dedi Thrower.

"Kimin dua edip kimin de bu duaları dinlediğine bağlı," dedi Miller.

"Öyle olsa bile," dedi Thrower, "karınız İsa'nın dinine inanıyor ve ben de o dinde atanmış bir vaiz olarak görevliyim. Hem onun hem benim inancına göre de çocuğun başucunda dua etmem derman bulunmasına tesirli olur."

"Dualarınızda da böyle kelimeler kullanıyorsanız," dedi Miller, "Tanrı'nın ne demek istediğinizi anlaması bir mucize olurdu."

"Bu duaların yardımcı olacağına inanmayabilirsiniz," diye devam etti Thrower, "ama bir zararı da dokunmaz, öyle değil mi?"

Miller bir Thrower'a bir karısına bakıyordu. Thrower, eğer Faith burada olmasa, o an Tanrı'nın Zırhı Armor'un yanı başında kar yiyor olacağından emindi. Ama Faith bu-

radaydı ve daha şimdiden Lysistrata[17] tehdidi ile gözdağı vermişti. Eğer bir kadının yatağı kocasına çekici gelmeseydi, on dört çocukları olmazdı. Miller pes etti. "İçeri girin," dedi. "Ama çocuğa uzun süre rahatsızlık vermeyin."

Thrower nazikçe başını salladı. "Birkaç saati geçmez,"dedi.

"Dakika!" diye diretti Miller. Ancak Thrower merdivenlerin oradaki kapıya yönelmişti bile ve Miller'in onu durduracak herhangi bir hareket yapmamıştı. İstese çocukla saatlerce kalabilirdi. Kapıyı arkasından kapattı. Bu işe paganların karışmasına meydan vermeye gerek yoktu.

"Alvin," dedi.

Çocuk battaniyenin altında uzanmış, alnı boncuk boncuk terlemişti. Gözleri kapalıydı. Kısa bir süre sonra, dudaklarını araladı. "Peder Thrower," diye fısıldadı.

"Ta kendisi," dedi Thrower. "Alvin, buraya senin için dua etmeye geldim ki Tanrı bedenini seni hasta eden şeytandan kurtarsın."

Sanki Thrower'ın kelimelerinin Alvin'e ulaşması ve onun cevap vermesi uzun bir zaman alıyor gibi, tekrar bir sessizlik oldu. "Şeytan yok," dedi.

"Bir çocuğun dinle alakalı olarak bilgili olmasını beklemek yersiz," dedi Thrower. "Ama şunu söylemeliyim ki şifa ancak şifaya inancı olana nasiptir." Ardından dakikalarca Romalı Yüzbaşı'nın kızı[18] ile İsa'nın elbisesine dokunan kan akıntısına tutulmuş kadının hikayesini[19] anlattı.

---

[17] Lysistrata, Aristofanes tarafından MÖ 411'de yazılan tek perdelik komedi. Oyun, erkeklerin savaşı bitirmemeleri halinde kadınların onlarla yataklarını paylaşmaması tehdidi üzerine kuruludur. ÇN

[18] Matta 8:5 ÇN

[19] Markos 5:25 ÇN

"Ona ne söylediğini hatırlıyor musun, İmanın seni iyi etti, dedi. Öyleyse Alvin Miller, imanın güçlü olmalı ki Tanrı seni bütün yapsın."

Çocuk cevap vermedi. Thrower iki hikayeyi de anlatırken bütün hitabet hünerlerini sergilediğinden çocuğun uyuyakalmış olma ihtimaline bozulmuştu. Uzun parmağıyla Alvin'in omzunu dürttü.

Alvin geriye çekildi. "Sizi duydum," diye söylendi.

Tanrı'nın nur veren sözlerini işittikten sonra bir çocuğun hala somurtkan olması iyi değildi. "Öyleyse?" diye sordu Thrower. "İnanıyor musun?"

"Neye?" diye fısıldadı çocuk.

"İncil'e! Kalbini yumuşatırsan sana şifa verecek olan Tanrı'ya!"

"İnanıyorum," diye fısıldadı. "Tanrı'ya."

Bu kadarı yeterli olmalıydı. Ancak Thrower din tarihini iyi bildiğinden daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Bir tanrıya inandığını söylemek yeterli değildi. Pek çok ilah vardı, hepsi içinden yalnızca biri yanlıştı. "Hangi Tanrı'ya inanıyorsun, Genç Al?"

"Tanrı'ya," dedi çocuk.

"Mekke'nin siyah taşına dönüp dua eden kafir Bedeviler de Tanrı diyor! Gerçek Tanrı'ya mı inanıyorsun ve ona doğru şekilde mi inanıyorsun? Anlıyorum, bana dinini açıklayacak gücün yok ve ateşin de var. Sana yardımcı olacağım Genç Alvin. Sana sorular soracağım ve sen de bana inancına göre evet veya hayır diyeceksin."

Alvin uzanmış, bekliyordu.

"Alvin Miller, bedeni, farklı kısımları ve tutkuları olmayan bir Tanrı'ya inanıyor musun? Merkezi her yerde

olup çevresi asla bulunamayan, Yaratılmamış yüce Yaratana?"

Çocuk konuşmadan önce sanki bunu uzun uzun düşünmüş göründü. "Bana bunlar pek de anlamlı gelmiyor," dedi.

"Bir faninin zihninde Onun anlamlı olması gerekmiyor," dedi Thrower. "Sadece sana sorduğum şu, Üstsüz Tahtın üstünde oturan O'na; kendinden varolmuş Varlığa, o kadar büyük ki kainatı kaplıyor ve öylesine delici ki içimize işliyor kalplerimizde yaşıyor."

"Üstü olmayan bir şeyin üstünde nasıl oturuyor?" diye sordu çocuk. "Bu kadar büyük bir şey nasıl kalbime sığar?"

Çocuğun teolojinin karmaşık paradokslarını kavrayamayacak kadar bilgisiz ya da saf olduğu aşikardı. Yine de, bunun ucunda tehlikede olan bir can ya da ruhtan daha fazlası vardı. Eğer bu çocuk gerçek inanca yönlendirilmezse, Ziyaretçi'nin söylediği bütün o ruhlar mahvolacaktı. "Bunun güzelliği budur," dedi duygulu bir sesle Thrower. "Tanrı bizim idrakimizin ötesindedir, ama tüm aptallık ve cehaletimize karşın bizlere olan sınırsız aşkıyla, bizleri kurtarmayı lütfeder."

"Aşk böyle bir tutku değil mi peki?" diye sordu çocuk.

"Tanrı fikriyle bir derdin varsa," dedi Thrower, "o zaman daha belirleyici olacak başka bir soru sormama izin ver. Cehennemde günahkarın alevler arasında kıvrandığı ama hiç yanıp tükenmediği o dipsiz çukura inanıyor musun? Tek amacı senin ruhunu krallığına hapsedip sonsuza dek sana işkence etmek olan Tanrı'nın düşmanı Şeytan'a inanıyor musun?"

Çocuk başını gözleri kapalı halde Thrower'a çevirerek, biraz canlanır gibi oldu.

"Böyle bir şeye inanabilirim," dedi.

Tamam, işte diye düşündü Thrower. Çocuk iblisle karşılaşmış.

"Onu gördün mü evlat?"

"Senin şeytan nasıl bir şey?" diye fısıldadı çocuk.

"O benim şeytanım değil," dedi Thrower. "Eğer ayinlerde dinlemiş olsaydın, bilirdin, onu birçok kez tasvir ettim. İnsanın saçlarının olduğu yerde onun boynuzları vardır. İnsanın ellerinin olduğu yerde, onun ayı pençeleri vardır. Bir keçinin toynaklarına sahiptir ve sesi de aslan kükremesi gibidir."

Çocuk, Thrower'ı şaşırtacak şekilde gülmeye başladı, gülerken de göğsü sessizce inip kalkıyordu. "Bir de bize batıl inançlı mı diyorsunuz?" dedi.

Eğer çocuk İblis'in tasvirine gülmüş olmasa, Thrower bir çocuğun ruhunun şeytanın eline geçmiş olduğuna asla inanmazdı. Bu gülüş durdurulmalıydı! Tanrı'ya karşı bir hakaretti bu!

Thrower elindeki İncil'i çocuğun göğsüne vurarak çocuğun hırıldamasını kesti. Ardından elini kitabın üzerine bastırarak içinin vahiyli kelimelerle dolduğunu hissetti ve hayatı boyunca hissetmediği bir tutkuyla bağırmaya başladı: Şeytan, seni Tanrı adına azarlıyorum! Bu çocuktan, bu odadan ve bu evden ilelebet çıkmanı emrediyorum! Burada bir daha tek bir ruhu bile ele geçirmeye çalışma yoksa Tanrı iradesinin gücü gazabı ile cehennemin en dipsiz yerine kadar seni mahveder!"

Çocuğun yorulduğu anlaşılan nefesi dışında sessizlik hakimdi. Oda o kadar huzurla, Thrower'ın kalbi ise öylesine bir doğrulukla dolmuştu ki, şeytanın onun nutkundan etkilendiğine ve derhal geri çekildiğine ikna olmuştu.

"Peder Thrower," dedi çocuk.

"Evet evladım?"

"İncil'i göğsümden kaldırabilir misiniz? Burada şeytan varsa bile şimdiye çoktan gitmiştir sanırım."

Ardından çocuk tekrar gülmeye ve göğsündeki İncil Thrower'ün elinin altından yeniden hoplamaya başladı.

O anda, Thrower'ın coşkusu acı bir hayal kırıklılığına dönüştü. Aslında, çocuğun göğsünün üstünde İncil varken hala böyle şeytanca gülebilmesi hiçbir gücün içindeki kötülüğü çıkaramayacağına delaletti. Ziyaretçi haklıydı. Thrower Ziyaretçi'nin verdiği o yüce görevi reddetmemeliydi. Apokalips Canavarı'nın katili olmak kendi elindeydi ve ilahi çağrıya yanıt vermekte güçsüz ve duygusal davranmıştı. Tanrı'nın düşmanını ölümüne parçalayan Samuel olabilirdim. Onun yerine Tanrı'nın ölmesini emrettiğini öldüremeyen güçsüz bir Şaul oldum. Şimdi ise çocuğun, içindeki şeytanın gücüyle uyandığını ve benim zayıflılığımla beslenip güçlendiğini görüyorum.

Odada boğucu bir sıcak vardı. O ana kadar üstündekilerin terden sırılsıklam olduğunu fark etmemişti. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Ne bekliyordu ki? Cehennemin sıcak nefesi bu odadaydı. Güçlükle İncil'i eline alıp battaniyenin altında şeytani kıkırdamalar yapan çocukla kendisi arasına tuttu ve kaçtı.

Büyük odaya geldiğinde derin nefes alarak durdu. Bir konuşmayı böldüğünün farkına bile varmamıştı. Kendi başından geçenler düşünüldüğünde, bu kara cahil insan

topluluğunun konuştuklarının ne önemi olabilirdi ki? Az önce şeytanın bir çocuk kılığına bürünmüş kölesinin huzurundaydım, neyse ki onun alaycılığı bana asıl kimliğini açık etti. Bu çocuğun aslında kim olduğunda başını muayene ettiğim zaman ne kadar dengeli olduğunu gördüğümde anlamalıydım. Sadece bir kopya bu kadar mükemmel olabilirdi. Çocuk asla gerçek olmadı. Keşke geçmişteki o peygamberlerin gücü bende de olsaydı, düşmanı öldürüp ganimeti Tanrı'ma götürebilseydim!

Birileri kolundan çekiyordu. "Peder, iyi misiniz?" Bunu soran İyi kalpli Faith idi ama Peder Thrower ona cevap vermeyi düşünmedi. Kadının kolunu çekmeye devam etmesi şömineye dönmesine neden olmuştu. Şömine rafında bir resim gördü ve dalgın durumda olduğundan başta ne olduğunu çözemedi. Etrafı kıvrık filizlerle çevrili işkence edilen birinin yüzü gibi düşünmüştü. O kıvrıklar alev olmalı, diye geçirdi aklında o da cehennem ateşinde yanan, kükürtlere boğulmuş biri. Resim ona azap vermişti ama aynı zamanda tatmin ediciydi çünkü bu evdeki varlığıyla buradakilerin cehennemle olan bağlarını gösteriyordu. Etrafı düşmanlarla sarılıydı. Mezmurlar'dan bir cümle geldi aklına: Başan Boğaları bakıyorlar, gözlerini bana dikiyorlar ve bütün kemiklerimi görebiliyorum. Tanrı'm, Tanrı'm neden beni terk ettin?

"Buyurun," dedi İyi kalpli Faith. "Oturun."

"Oğlan iyi mi?" diye sordu Miller.

"Oğlan mı?" diye sordu Thrower. Kelimeler ağzından zor çıkmıştı. Çocuk Şeol'den gelen bir canavar, bir de bana nasıl olduğunu mu soruyorsunuz? "Olabildiğince iyi," dedi Thrower.

Bunun üzerine, dönüp sohbetlerine devam ettiler. Yavaş yavaş neyi tartıştıklarını anlamaya başlamıştı. Anlaşılan, Alvin hasta olan kemik parçasının kesilmesini istiyordu. Measure mezbahadan ince dişli bir testere bile getirmişti. Tartışma, Faith ile Measure arasındaydı, aynı zamanda Miller ile diğer ikisi arasındaydı çünkü Miller kesmeyi reddediyordu. Faith ise illa birisi kesecekse bunun sadece Alvin'in babası olması gerektiğinde ısrar ediyordu.

"Madem gerekli görüyorsun," dedi Faith, "senden başkasının onu kesmesine nasıl izin verebiliyorsun anlamıyorum."

"Ben yapmam," dedi Miller.

Thrower adamın korktuğunu anlamıştı. Kendi oğlunun etine bıçak dayamaktan çekiniyordu.

"Seni istedi baba. Bacağında kesilmesi gereken yerleri işaretleyeceğini de söyledi. Sadece yüzeyden bir deri parçası kesip geriye çekeceksin, sonra altındaki kemik görünecek ve oradan ufak bir parça keseceksin böylelikle kemik kötü kısmı tamamıyla dışarı atacak."

"Bayılan biri değilimdir," dedi Faith, "ama başım dönmeye başladı."

"Eğer Genç Al yapılması gerekiyor diyorsa yapın," dedi Miller. "Ama ben yapmam!"

O an, karanlık odaya giren ışık misali, Peder Thrower kefaretini görmüştü. Ziyaretçi'nin kehanetinde söylediğini yapabilmek için Tanrı ona bir fırsat veriyordu. Eline bıçağı alıp, çocuğun bacağını kesip, yanlışlıkla atardamarı deşme ve canı gidene kadar kanını akıtma fırsatını. Kilisedeyken Alvin'in yalnızca bir çocuk olduğunu düşünerek yapmak-

tan kaçındığı şeyleri içindeki şeytanı gördüğünden beridir memnuniyetle yapmaya hazırdı.

"Ben yaparım," dedi.

Ona doğru baktılar.

"Cerrah değilim," dedi, "ama anatomi bilgim var. Bir bilim adamıyım."

"Kafadaki yumrular mı bilim?" dedi Miller."

"Sığır veya domuz kestiniz mi hiç?" diye sordu Measure.

"Measure!" dedi, dehşet dolu gözlerle annesi. "Kardeşin bir hayvan değil."

"Kan gördüğünde fenalaşıp kusar mı diye bilmek istedim."

"Kan gördüm," dedi Thrower. "kurtulması için kesilmesi gerekiyorsa bundan hiç korkmam."

"Peder Thrower, sizden bu kadarını isteyemeyiz," dedi İyi kalpli Faith.

"Şimdi anlıyorum ki, bu evden bu kadar uzak kaldıktan sonra beni bugün buraya tekrar getiren ilahi bir ilhammış."

"Sizi buraya getiren benim kuş beyinli damadımdı," dedi Miller.

"En nihayetinde," dedi Thrower, "sadece bir düşünceydi. Benim yapmamı istememenizi yadırgamıyorum. Çocuğunuz hayatı kurtulacak bile olsa, bir yabancının çocuğunuzun bedenini kesmesine izin vermek tehlikelidir."

"Yabancı değilsiniz," diye ısrar etti Faith.

"Ya bir şeyler ters giderse? Elim kayabilir. Geçirdiği kaza derialtındaki bazı damarların yönünü değiştirmiş olabilir. Bir atardamar kesersem, dakikalar içinde onu öl-

dürecek bir kan kaybı da olabilir. O zaman da çocuğunuzun kanı elime bulaşır."

"Peder Thrower," dedi Faith, "size şansınızı denediğiniz için kızamayız. Yapabileceğimiz tek şey denemek."

"Kesin olan, bir şey yapılmazsa öleceği," dedi Measure. "Hastalık daha fazla yayılmadan bir an önce kesilmesi gerektiğini söylüyor."

"Belki diğer büyük çocuklarınızdan biri?" dedi Thrower.

"Onları buraya getirecek zamanımız yok!" diye bağırdı Faith. "Ah Alvin, kendi ismini taşıması için bu çocuğu seçtin. Şimdi de pedere tahammül edemediğin için ölmesine mi izin vereceksin?"

Miller çaresizce başını iki yana salladı. "Yapın öyleyse."

"Senin yapmanı tercih ederdi, baba," dedi Measure.

"Hayır!" dedi Miller ısrarla. "Benden başka herkes olur. Hatta o bile olur."

Thrower, Measure'ün yüzünde bir hayal kırıklılığı hatta hor görme gibi bir ifade okudu. Kalktı ve elinde bıçak ve testere ile duran Measure'a gitti. "Genç adam," dedi, "hiç kimseyi korkaklıkla suçlama. Kalbinde sakladığı nedenleri bilemezsin."

Thrower döndü ve Miller'in yüzünde bir şaşkınlık ve şükran ifadesiyle karşılaştı. "Ona kesici aletleri ver," dedi Miller.

Measure bıçak ve testereyi uzattı. Thower bir mendil çıkardı ve Measure aletleri dikkatlice içine yerleştirdi.

Kolay olmuştu. Birkaç dakika içinde, ona bıçakları vermişler, olabilecek kazalara karşı peşinen sorumluluğunu kaldırmışlardı. Alvin Miller ile ilk arkadaşlık adımını

bile attı. Sizleri nasıl da kandırdım diye muzaffer bir edayla düşündü. Efendiniz şeytana eşdeğer bir rakibim. Büyük kandırıcıyı kandırdım ve önümüzdeki bir saat içinde onun dölünü cehenneme geri göndereceğim.

"Çocuğu kim tutacak?" diye sordu Thrower. "Şarap içirsek bile, eğer tutmazsak acıdan sıçrayabilir. "

"Ben tutarım," dedi Measure.

"Şarap içmek istemiyor," dedi Faith. "Zihninin açık olması gerektiğini söylüyor."

"O on yaşında bir çocuk," dedi Thrower. "Eğer içmeye mecbur olduğunu söylerseniz, sizi dinlemek zorunda."

Faith başını iki yana salladı. "En iyisini o bilir. Acıya dayanabiliyor. Böylesini görmemişsinizdir."

Tahmin edebiliyorum, dedi sessizce Thrower. Çocuğun içindeki şeytan kuşkusuz acıdan zevk alıyor ve şarabın acının keyfini azaltmasını istemiyor. "O zaman anlaştık," dedi. "Bu işi daha fazla geciktirmeye gerek yok. Yatak odasına önden gitti ve Alvin'in üstündeki battaniyeyi bir hamlede çekti. Çocuk ateşi yüzünden terlese de birden gelen soğukla titremeye başladı.

"Kesilecek yeri işaretledi mi diyorsunuz?"

"Al," dedi Measure. "Peder Thrower ameliyatı yapacak."

"Baba," dedi Alvin.

"Onu çağırmana gerek yok," dedi Measure. "Kesin yapmayacak."

"Şarap istemediğine emin misin?" diye sordu Faith.

Alvin ağlamaya başladı. "Hayır," dedi. "Babam tutarsa iyi olurum."

"Bu kadar yeter," dedi Faith. "Belki ameliyatı yapmayacak ama çocukla birlikte burada duracak, yoksa şömine bacasına girecek, seçsin." Odadan hışımla çıktı.

"Çocuk kesilecek yeri işaretleyecek demiştiniz," dedi Thrower.

"Al, buraya bırakıyorum. Biraz kömür var onunla kesilmesini istediğin deri parçasını tam olarak işaretle."

Measure onu oturur pozisyona getirmek için kaldırırken Alvin inledi, ama eliyle kaval kemiğinin üzerine muntazam, geniş bir dörtgen çizdi. "Kesmeye altından başlayın ve üst kısmı yapışık. Sesi kalın ve yavaştı, kelimeler güçlükle çıkıyordu. "Measure deriyi o keserken sen tut ve geriye doğru kaldır."

"Onu mecbur anne yapacak," dedi Measure. "kımıldamaman için seni ben tutacağım."

"Babam tutsaydı," dedi Alvin. "kımıldamazdım."

Miller arkasında eşiyle sessizce odaya geldi. "Seni ben tutacağım," dedi. Measure'in yerini aldı ve çocuğun arkasına geçerek kollarıyla bedenini kavradı. "İşte tutuyorum," diye tekrarladı.

"Öyleyse tamamız," dedi Thrower. Orda öylece bir sonraki adımı bekledi.

Kısa bir süre bekledi.

"Bir şeyi unutmadınız mı Peder?" diye sordu Measure.

"Neyi?" dedi Thrower.

"Bıçak ve testereyi," dedi.

Thrower sol elinde katlı duran mendile baktı. Boştu. "Nasıl olur, buradaydılar."

"Gelirken masaya bıraktınız onları," dedi Measure.

"Ben getiririm," dedi İyi kalpli Faith. Odadan hızla çıktı.

Beklediler. Uzunca bir süre beklediler. Sonunda Measure kalktı. "Neden bu kadar geciktiğini anlayamadım."

Thrower de peşinden gitti. Faith'i kızlarla oturmuş yorgan örtüsü dikerken buldular.

"Anne," dedi Measure. "Bıçak ve testereye ne oldu?"

"Neler oldu bana," dedi Faith, "Aklımdan ne geçti, anlamadım. Buraya neden geldiğimi tamamen unutmuşum." Testere ile bıçağı alıp odaya doğru yürüdü. Measure, Thrower'a bakıp omuz silkti ve onu takip etmeye koyuldular. Şimdi, diye düşündü Thrower. Şimdi Tanrı'nın benden beklediklerini yapabileceğim. Ziyaretçi benim Kurtarıcımızın sadık bir dostu olduğumu görecek ve Cennet'teki yerim kesinleşecek. Cehennem alevlerine kapılmış bu zavallı, sefil günahkar gibi olmayacağım.

"Peder," dedi Measure. "Ne yapıyorsunuz?"

"Bu resim," dedi Thrower.

"Ne olmuş o resme?"

Thrower şöminenin üstündeki resme yakından baktı. Bu cehennemde yanan bir ruh falan değildi. Ailenin en büyük oğlu Vigor'u boğulurken gösteren bir resimdi. Hikayeyi en az on beş defa dinlemişti. Ama neden diğer odada önemli bir görevi onu bekliyorken, durmuş bu resme bakıyordu?

"İyi misiniz?"

"Gayet iyiyim," dedi Thrower. "Bu görevi üstlenmeden önce, sessiz bir dua ve tefekkür için biraz vakte ihtiyacım vardı."

Odaya büyük adımlarla geri gitti ve bıçağı titreyerek bekleyen İblis'in oğlunun yanında duran sandalyeye

oturdu. Thrower kutsal cinayet için gerekli aletleri aradı. Hiçbir yerde yoklardı. "Bıçak nerede?" diye sordu.

Faith, Measure'a baktı. "Yanında getirmedin mi?" diye sordu.

"Buraya onları getiren sendin," dedi Measure.

"Ama Pederi almaya çıktığında onları yanında götürdün," dedi.

"Öyle mi yaptım?" Measure şaşkın görünüyordu. "Orada bırakmış olmalıyım." Kalktı ve odadan çıktı.

Thrower ortalıkta garip bir şeylerin döndüğünü düşünmeye başladı ancak ne olduğunu tam olarak kavrayamadı.

Kapıya kadar gidip Measure'ü beklemeye koyuldu.

Cally, elinde yazı tahtası orada durup, vaize bakıyordu.

"Kardeşimi mi öldüreceksin?" diye sordu.

"Böyle bir şeyi düşünme bile," diye yanıtladı Thrower.

Measure aletleri Thrower'a uzatırken süt dökmüş kedi gibiydi. "Bunları şöminenin üstüne bıraktığıma inanamıyorum." Sonra genç adam Thrower'ü geçerek odaya girdi.

Saniyeler sonra, Thrower onun ardından Alvin'in odasına girerek üzerine siyah bir dörtgen çizilmiş bacağın yanındaki yerini aldı.

"Aletleri nereye koydunuz?" diye sordu Faith.

Thrower elinde ne testere ne de bıçak olmadığını gördü. Aklı büsbütün karışmıştı. Measure ona aletleri hemen kapının orda vermişti. Nasıl kaybetmiş olabilirdi onları?

Cally kapı eşiğinde duruyordu. "Bunları bana neden verdiniz?" diye sordu. İki keskin alet gerçekten de elindeydi.

"Güzel bir bir soru bu," dedi Measure rahibe kaşlarını çatarak. "Cally'ye niye verdiniz onları?"

"Ben vermedim," dedi Thrower. "Sen vermiş olmalısın."

"Ben bizzat sizin elinize verdim," dedi Measure.

"Bana bunları Peder verdi," dedi Cally.

"E o zaman buraya getir," dedi annesi.

Cally söz dinleyerek başının üstünde bir ganimet gibi tuttuğu bıçaklarla odaya girdi. Büyük bir ordunun saldırısı gibiydi. Evet, büyük bir ordu, vaat edilmiş topraklara doğru Yoşa'nın önderliğinde yol alan büyük ordu gibi. Erika şehrinin etrafını kuşatırken silahlarını işte böyle taşıyorlardı. İşte böyle yürüyorlardı. Yürüyor, yürüyorlardı. Yedinci gün durdular ve borazanlarını öttürdüler, büyük bir çığlık attılar ve duvarlar yıkıldı ve kılıçlarını başlarının üstünde tutarak şehre saldırdılar. Tanrı'nın düşmanı olan bütün erkek, kadın ve çocukları parçaladılar ki vaat edilmiş topraklar bunların pisliklerinden arınıp Tanrı'nın insanlarına kucak açabilsin. Günün sonunda her biri kana bulanmış ve ortalarında Tanrı'nın yüce peygamberi Yoşa elindeki kanlı kılıcı başının üstüne kaldırarak bağırdı. Ne diye bağırmıştı?

Ne diye bağırdığını hatırlayamıyorum. Eğer ne diye bağırdığını hatırlasam burada karlı ağaçlarla çevrili yolda ne yaptığımı da anlayabilirdim.

Peder Thrower, bir eline baktı, bir de ağaçlara. Her nasıl olduysa, Miller'lerin evinden bir kilometre öteye yürümüştü. Kalın pelerini bile yoktu üstünde.

Sonra gerçek ortaya çıktı. Şeytanı hiçbir şekilde aldatamamıştı. İblis o Canavarı öldürmesin diye kaşla göz arasında buraya gönderivermişti onu. Thrower azamet için

tek fırsatı da kaçırmıştı. Siyah kuru bir ağacın gövdesine yaslanıp acı içinde ağladı.

Cally her iki bıçağı başının üstünde tutarak odaya girmişti. Measure tam bacağı kavrayacakken, bizim Thrower bir anda kalktı ve sanki tuvalete gidecekmiş gibi hızlı hızlı odadan çıktı.

"Peder Thrower," diye seslendi anne. "Nereye gidiyorsunuz?"

Ama Measure artık anlamıştı. "Bırak gitsin anne," dedi.

Dış kapının açıldığının ve vaizin verandadaki ağır ayak seslerini duydular.

"Git dış kapıyı kapat, Cally," dedi Measure.

Cally ilk defa cevap vermeden söz dinledi. Anne Measure'a baktı, sonra babaya sonra Measure'a tekrar baktı. "Neden böyle bırakıp gittiğini anlamıyorum,"

Measure hafifçe gülümsedi ve babaya baktı. "Sen anlıyorsun, değil mi baba?

"Belki" dedi

Measure annesine açıkladı. "O bıçaklar ve rahip aynı anda Genç Al ile aynı odada bulunamıyorlar."

"Ama neden!" dedi anne. "Ameliyatı yapacaktı!"

"Artık yapamayacağı kesin," dedi Measure.

Bıçak ve testere battaniyenin üstünde duruyordu.

"Baba," dedi Measure.

"Ben yapmam" dedi Baba.

"Anne," dedi Measure.

"Yapamam," dedi Faith.

"E o zaman," dedi Measure, "sanırım cerrah ben oldum." Alvin'e baktı."

Çocuğun ölümü andıran soluk benzi, ateşin etkilerinden çok daha kötüydü. Ama yine de gülümseyebildi ve fısıldadı, "Sanırım öyle."

"Anne deri parçasını sen arkaya çekeceksin.

Kadın başını salladı.

Measure bıçağı aldı ve keskin kısmını alttaki çizgiye gelecek şekilde dayadı.

"Measure," diye fısıldadı Genç Al.

"Efendim Alvin?" diye sordu Measure.

"Eğer ıslık çalarsan acıya katlanıp hareketsiz durabilirim."

"Aynı anda hem bir şarkı tutturup hem de düzgün kesemem," dedi Measure.

"Şarkı istemiyorum," dedi Alvin.

Measure çocuğun gözlerine baktı ve istediklerini yapmaktan başka çaresi olmadığını anladı. Söz konusu olan Al'in bacağıydı ve eğer istediği ıslık çalan bir cerrah ise o zaman olacaktı. Measure derin bir nefes alıp melodisiz bir ıslık çalmaya başladı. Bıçağı tekrar çizgiye dayadı ve kesmeye koyuldu. Önce hafifçe kesti çünkü Alvin'in derin bir nefes aldığını duymuştu.

"Islık çalmaya devam et," diye fısıldadı Alvin. "Kemiğe kadar."

Measure ıslık çalmaya devam etti ve bu sefer hızlı ve derinden kesti. Çizginin tam ortasındaki kemiğe kadar. Her iki yana doğru derin bir yarık açtı. Sonra bıçağı iki köşeye doğru götürdü ve deriyi sıyırarak kası kaldırdı. İlk başta epey kan aktı ama kısa süre sonra kanama hemen hemen durdu. Measure, Alvin'in kanamayı durdurmak için kendi içinde bir şeyler yaptığını düşünmüştü.

"Faith," dedi Baba.

Anne eğilip elini kanlı deri üzerine koyup tuttu. Al titreyen eliyle kendi bacağındaki kanla kaplı kemik üzerine bir işaret koydu. Measure bıçağı bırakıp testereyi aldı. Kemiği kesilirken çıkan ses sinir bozucuydu. Bir yandan kesiyor bir yandan da ıslık çalıyordu. Kısa süre sonra elinde küçük bir kemik parçası vardı. Kemiğin geri kalanından farklı görünmüyordu.

"Doğru yer olduğundan emin misin?" diye sordu.

Al yavaşça başını salladı.

"Hepsini aldım mı?" diye sordu Measure.

Al birkaç saniyeliğine durup ardından başıyla onay verdi.

"Anne geri diksin mi?" diye sordu Measure?

Al bir şey söylemedi.

"Bayıldı," dedi Baba.

Kan yaranın içine yavaş yavaş akmaya başlamıştı tekrar. Annenin hazırda iğne ipliği vardı. Çok geçmeden, deriyi eski yerine koymuş sağlam ve gergin bir şekilde dikmeye başladı.

"Sen ıslık çalmaya devam et, Measure," dedi.

Islık çalmaya devam etti ve kadın yara güzelce sarılana kadar dikmeye devam etti. Alvin yatağında bir bebek gibi uyuyordu. Her üçü de odadan çıkmak için ayaklandılar. Baba olabildiğince yavaş bir şekilde çocuğun alnına elini koydu.

"Sanırım ateşi düştü," dedi.

Kapıdan çıkmalarıyla birlikte Measure'ın ıslığı da epey neşeli bir hal almaya başlamıştı.

▸14◂

Ceza

Elly onu görünce mümkün olduğunca nazik davranmaya çalıştı. Üzerindeki karları temizlerken ve pelerinini çıkarmasına yardım ederken, bunun nasıl olduğunu dahi sormadı.

Kadının nazik olması da bir şeyi değiştirmiyordu.

Karısına karşı mahçuptu, çünkü olup biteni er ya da geç çocuklardan birinden öğrenecekti. Çok yakında da hikaye, bütün Wobbish'e yayılacaktı. Batı eyaletinde bir dükkan sahibi, geleceğin valisi, Tanrı'nın Zırhı Armor Weaver, yaşlı kayınpederi tarafından nasıl da verandadan karın içine fırlatılmıştı. Ellerinin arkasından güleceklerdi buna. Tepeden tırnağa alay konusu olacaktı. Yüzüne karşı gülen olmazdı elbette, Canada Gölü ve Noisy River arasında ona borcu olmayan veya arazi kapmak için haritalarına ihtiyaç duymayan bir kişi bile yoktu. Ancak Wobbish eyalet olduğunda, işte o zaman bütün oylama yerlerinde bu hikayeyi anlatılacaktı. Güldükleri bir adamı sevebilirlerdi belki ama ona ne saygı gösterirler ne de oy verirlerdi.

Planlarının yıkımı ile karşı karşıyaydı ve karısının bakışlarında Miller ailesini fazlaca andıran bir şeyler vardı. Aslında bir sınır ülkesi kadınına göre oldukça güzeldi ancak şu an adamı güzelliğe bakacak hali yoktu. Tatlı gecelere ve şefkatli sabahlara da aldırmıyordu. Dükkanda onun yanında çalışmasına da. Umursadığı tek şey utanç ve öfkeydi.

"Yapma."

"O ıslak gömleği çıkarmalısın. Gömleğine bu kar nereden bulaştı?"

"Sana çek ellerini üstümden dedim!"

Kadın şaşkınlıkla geri çekildi. "Ben sadece-"

"Senin 'sadece'nin ne anlama geldiğini biliyorum. Bu zavallı, aciz Armor'ın çocukmuş gibi sırtını sıvazlayayım da kendini daha iyi hissetsin."

"Böyle zatürree olur -"

"Bunu babana söyle! Öksürük krizine girdiğimde ona bir adamı kara atmanın ne demek olduğunu anlatırsın."

"Hayır, olamaz!" diye haykırdı. "Babamın böyle bir şey yaptığına -"

"Gördün mü? Kendi kocana bile inanamıyorsun."

"Sana inanıyorum, bu sadece babamın yapa-"

"Hayır hanımefendi, sanki şeytanın ta kendisi gibiydi, olan bu! Sizin o yukarıdaki evinizi dolduran da bu işte! Kötü ruh! Bir adam o evde Tanrı kelamını söylemeye yeltendiğinde, onu yaka paça karın içine atıyorlar!"

"O evde ne arıyordun?"

"Kardeşinin hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Şimdiye kadar çoktan ölmüştür şüphe yok buna."

"Onu nasıl kurtaracaktın?"

Kadın, belki de küçümser bir edayla söylemek istememişti. Yine de önemi yoktu. O, kadının neyi kastettiğini anlamıştı. Gizli güçleri olmadığına göre, kimseye bir faydası da dokunamazdı. Bunca senedir evli olmalarına rağmen, tıpkı akrabaları gibi hala cadılıktan medet umuyordu. Onu bir nebze olsun değiştirememişti adam. "Hep aynısın," dedi. "Kötülük o kadar içine işlemiş ki onu dua ederek çıkaramıyorum, vaaz vererek çıkaramıyorum, sevgiyle çıkaramıyorum ve bağırarak da çıkaramıyorum!"

"Dua," derken, ne demek istediğini açıkça vurgulamak için onu hafifçe itti. "Vaaz vererek," derken ise onu daha da sert itti ve kadın geriye doğru sendeledi. "Sevgiyle," derken onu omuzlarından tutup öyle bir sarstı ki kadının yapmış olduğu topuz gevşedi ve saçları dağıldı. "Bağırarak," dediğinde ise beline vurdu ve kadın yere yıkıldı.

Onu düşerken gördüğünde, kadın daha yere çarpmadan içinde öylesine büyük bir utanç hissetti ki, babasının onu kara fırlattığında hissettiğinden çok daha beterdi. Güçlü bir adam kendimi güçsüz hissettiriyor, ben de eve geliyor ve karımı itip kakıyorum. Nasıl da yüce bir insan yapıyor beni bu. Şimdiye kadar, erkek ya da kadın hiç kimseye vurmamış ya da kimseyi incitmemiş bir Hıristiyan iken, kendi karıma, canımın canına vurup onu yerlere fırlatıyorum.

Aklından bunlar geçerken, dizlerinin üzerine çöküp, bir bebek gibi ağlayarak kendisini affetmesi için ona yalvarmak üzereydi. Bunu yapacaktı ki kadın, onun yüzündeki ifadenin utanç ve öfke ile değiştiğini gördüğünde adamın aslında kendisine kızgın olduğunu anlamamıştı. Tek bildiği kocasının onu incittiğiydi ve onun gibi yetişen bir kadına doğal gelen şeyi yaptı. Parmaklarıyla bir korunma işareti yaptı ve adamı geride tutmak için bir sözcük fısıldadı.

Adam, onun önünde diz çökememiş, ona doğru bir adım daha atamamıştı. Bir adım yaklaşmayı bile düşünememişti. Bu korunma işareti o kadar güçlüydü ki, adam geriye doğru sendeledi, kapıya yöneldi, açtı ve üstünde sadece gömleğiyle kendini dışarı zor attı. Korktuğu her şey bugün başına gelmişti. Muhtemelen politikadaki geleceği bitmişti. Ancak bununla kıyaslanamayacak kadar kö-

tüsü de olmuştu: kendi karısı, kendi evinde cadılık uygulamıştı, hem de kendisine karşı. Üstelik adam buna karşı savunmasız kalmıştı. O bir cadıydı. Bir cadı. Evi artık kirlenmişti.

Soğuktu. Paltosu yoktu, hatta ceketi bile yoktu. Zaten ıslak olan gömleği bedenine yapışmış, iliklerine kadar donduruyordu onu. Kapalı bir yere girmesi gerekliydi fakat kimsenin kapısını çalacak yüzü yoktu. Gidebileceği tek bir yer vardı. Tepedeki kilise. Thrower'ın orada yakacak odunu vardı, onunla ısınabilirdi. Kilisedeyken dua edip Tanrı'nın ona neden yardım etmediğini anlamaya da çalışabilirdi. Sana hizmet etmedim mi Tanrım?

***

Peder Thrower kilisenin kapısını açtı, yavaşça ve korku içinde ilerledi. Başarısızlığının ardından Ziyaretçi ile yüzleşmekten çekiniyordu. Bu kendi başarısızlığıydı, bunun da farkındaydı. Normalde Şeytan'ın gücü onu etkilememiş, evden atmaya yetmemiş olmalıydı. O, Tanrı'nın vekilliğini üstlenen atanmış bir vaiz olarak, bir melek tarafından verilen talimatları uygularken, Şeytan'ın, o daha neler olup bittiğini anlamadan kendisini böyle evden kapı dışarı edememesi gerekirdi.

Pelerinini ve paltosunu çıkardı. Kilise sıcaktı. Soba düşündüğünden uzun yanmış olmalıydı. Ya da belki de utancın sıcaklığını hissediyordu.

Şeytan Tanrı'dan daha güçlü olamazdı. Bunun tek makul açıklaması Thrower'ın güçsüz olduğuıydu. İnancı sarsılmıştı.

Thrower mihrabın önünde diz çöktü ve Tanrı'nın ismini haykırdı. "İnançsızlığımı bağışla!" diye bağırdı. "Bıçak elimdeydi fakat Şeytan bana karşı koydu, benimse gücüm yoktu. Kendisini suçlayan bir dua okuduktan sonra, o günkü tüm başarısızlıklarını, bitkin düşene kadar tekrarladı.

Ancak, gözleri ağlamaktan şişip, sesi güçsüzleşip kısıldığında inancının ne zaman sarsıldığının farkına varabilmişti. Alvin'in odasında, ondan imanını itiraf etmesini istediğinde, çocuk Tanrı'nın esrarıyla alay ettiği zaman olmuştu. "Üstü olmayan bir şeyin üstünde nasıl olabilir ki?" Soruyu cehalet ve kötülüğün sonucu olarak görüp reddetmiş olsa da, bu soru yine de kalbini delmiş ve inancına nüfuz etmişti. Hayatı boyunca emin olduğu katiyetler, cahil bir çocuk tarafından parçalanıp atılmıştı. "İnancımı çaldı," dedi Thrower. "Onun odasına bir Tanrı adamı olarak girdim ve oradan bir kuşkucu olarak çıktım.

"Aynen öyle," dedi arkasındaki ses. Tanıdığı bir sesti.

O an, o başarısızlık anında, bu sesten hem korkuyor hem de onun özlemini duyuyordu. Beni affet, beni teselli et, Ziyaretçi'm, dostum! Yine de kıskanç bir Tanrı'nın korkunç gazabıyla beni acımasızca cezalandırmaktan kendini alıkoyma.

"Cezalandırmak mı?" diye sordu Ziyaretçi. "Senin gibi, insan türünün böyle muhteşem bir örneğini nasıl cezalandırırım?"

"Muhteşem değilim," dedi Thrower sefilce.

"Hatta bir insan bile değilsin," dedi Ziyaretçi. "Neyin suretinde yaratıldın acaba? Seni o eve emirlerimi uygulaman için gönderdim, ama neredeyse dinden döndürecek-

lerdi seni. Sana bundan sonra ne demeliyim? Kafir mi? Yoksa sadece şüpheci mi?"

"Hıristiyan!" diye haykırdı Thrower. "Beni affedin ve beni bir kez daha Hıristiyan olarak çağırın."

"Bıçak eline verildi, ama sen onu bir kenara bıraktın."

"Bunu yapmak istememiştim."

"Aciz, aciz, aciz, aciz, aciz." Ziyaretçi her tekrarlayışında kelimeyi daha da uzatıyor, her tekrarıyla kelime kendi içinde bir şarkıya dönüşüyordu. Şarkıyı söylerken bir taraftan da kilisenin etrafında yürümeye başlamıştı. Koşmuyordu ama insanın yürüyebileceğinden çok daha büyük bir hızla yürüyordu. Öylesine hızlı hareket ediyordu ki Thrower'ın onu takip edebilmek için etrafında sürekli dönmesi gerekiyordu. Ziyaretçi, artık zemin üstünde de yürümüyor, duvarlardan sıçrayarak geçiyor, bir hamamböceği kadar kolay ve hızlı ilerliyordu. Sonra öylesine hızlandı ki görüntüsü bulanıklaşmaya başladı. Peder onu artık dönerek de takip edemez olmuştu. Thrower mihraba yaslandı, yüzünü boş sıralara dönerek Ziyaretçi'nin dönüşünü tekrar tekrar seyretti.

Thrower, Ziyaretçi'nin vücudunun aşama aşama şekil değiştirdiğini de fark ediyordu. Kendini esneterek uzamıştı. İnce uzun bir hayvan, parlak pulları olan bir kertenkele, bir timsah gibi, vücudu bütün odayı çevreleyene, en sonunda kendi kuyruğunu yakalayan devasa bir solucana dönüşene dek Ziyaretçi uzadıkça uzadı.

Thrower, karanlık soluyup verdiği nefesle ışık yayan, içsel ateşiyle kor gibi parlayan, bin bir farklı renkle göz kamaştıran bu muhteşem varlığa kıyasla kendisinin ne kadar küçük ve değersiz olduğunun farkına vardı. Sana

tapıyorum! diye haykırdı içinden. Arzuladığım sadece sensin. Beni aşkınla öp ki senin ihtişamını tadabileyim!

Ziyaretçi bir anda durdu ve iri çenesini ona yaklaştırdı. Ama niyeti onu yutmak değildi, çünkü Thrower yok edilmeye bile değmeyecek kadar zavallı olduğunu biliyordu. O an, insanoğlunun içinde bulunduğu korkunç vaziyeti gördü: narin ağına tutunan bir örümcek misali cehennem çukurunun üstünde asılıydı. Tanrı'nın, düşmesine izin vermemesinin tek nedeniyse yok edilecek kadar bile değerli olmamasıydı. Tanrı ondan nefret etmiyordu. O kadar aşağılıktı ki, Tanrı ona tenezzül etmiyordu.

Thrower Ziyaretçi'nin gözlerine baktı ve umutsuzluğa kapıldı. İçlerinde ne sevgi, ne bağışlama, ne öfke ne de aşağılama vardı. Bu gözler tamamen boştu. İçsel ateşini saçan pulları göz kamaştırıyordu. Fakat aynı ateş onun gözlerinde parlamıyordu. Siyah bile değillerdi. Sadece yerlerinde yoktular. Hareketli, titreşen korkunç bir boşluktu bu ve Thrower ise onun, kendi hiçliğinin yansıması olduğunu biliyordu. Varolmayı sürdürmesi, evrendeki kıymetli alanın acımasızca ziyan edilmesi demekti. Ona kalan tek seçenekse yok edilmek, yaratılmamış olmak ve dünyayı, Philadelphia Thrower hiç doğmasa, sahip olacağı o muazzam ihtişamına geri götürmekti.

***

Armor'ı uyandıran Thrower'ın dua edişi olmuştu. Franklin sobasının yanına kıvrılmıştı. Sobanın ateşini belki biraz fazla harlamıştı ama soğuğu alt etmenin tek yolu buydu. Çünkü kiliseye varana kadar gömleği buz tutmuştu. Pedere kömür alıp borcunu ödeyecekti.

Armor derhal gidip Thrower'ı orada olduğundan haberdar etmek istemiş ancak onu dua ederken görünce bir şey söyleyememişti. Thrower bıçak ve atardamarlardan bahsediyor, Tanrı düşmanlarını aslında öldürebilmiş olması gerektiğini söylüyordu. Çok geçmeden Armor durumu anladı: Thrower çocuğu kurtarmaya değil, öldürmeye gitmişti! Neler oluyor burada, diye düşündü Armor. Hıristiyan bir adam karısını dövüyor, Hıristiyan kadın kocasına büyü yapıyor, bir Hıristiyan rahibi cinayetler planlıyor ve bu suçu işleyemediği için affedilmek adına dua ediyor!

Thrower birden dua etmeyi kesti. Sesi o kadar boğuklaşmış, yüzü öylesine kızarmıştı ki Armor onun felç geçirdiğini sandı. Ama hayır, Thrower bir an sonra birilerini dinliyormuş gibi başını kaldırdı. Armor da dinledi, sanki fırtına koparken konuşan insanları dinliyor ama ne söylediklerini anlayamıyormuş gibi, sadece belli belirsiz sesler duyuyordu.

Bunun ne olduğunu biliyorum, diye düşündü Armor. Peder Thrower bir vizyon görüyor.

Gerçekten de, Thrower konuşuyor ve zayıf bir ses ona karşılık veriyordu, çok geçmeden Thrower kendi etrafında dönmeye başladı. Hızlandıkça hızlanıyordu, sanki duvarlarda dolaşan bir şeyi takip ediyor gibiydi. Armor neyi izlediğini görmeye çalışsa da bunu başaramadı. Güneşin içinden geçen bir gölge gibiydi. Geldiği de, gittiği görülemiyor ama ortalık bir anlığına kararıp soğuyordu. Armor'ın gördüğü tam da buydu.

Sonra durdu. Armor havada titrek bir ışıltı, bir pencerenin gün ışığına yakalanışına benzer, orada burada beliren bir parıltı gördü. Acaba Thower, Musa'nın gördüğü

gibi, Tanrı'nın ihtişamına mı tanık oluyordu? Rahibin yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu pek mümkün değildi. Armor daha önce böyle bir yüz görmemişti. Ancak kendi bebeğinin katledilişine tanık olmak zorunda kalan bir insanın ifadesi böyle görünebilirdi.

Işıldamalar ve parıltılar dağıldı. Kilise sessizleşti. Armor Thrower'a doğru koşmak, ona "Ne gördünüz!" diye sormak istiyordu. "Vizyonunuzda ne vardı? Bir kehanet mi?"

Ancak Thrower bu soruları yanıtlamaya çok da niyetli görünmüyordu. Ölme arzusunun ifadesi hala yüzündeydi. Rahip yavaş ve sabit adımlarla sunaktan uzaklaştı. Sıralar arasında gezinerek, kimi zaman onlara çarpa çarpa, bedeninin gittiği yere dikkat etmeden ya da aldırmadan ilerledi. Sonunda pencerenin yanında durdu, cama doğru döndü. Oysa Armor onun hiçbir şey görmediğinin farkındaydı, sadece gözlerin ardına kadar açmış orada öylece duruyor ve ölüm gibi görünüyordu.

Peder Thrower sağ elini kaldırdı, parmaklarını araladı ve avucunu pencere camına dayadı. Bastırdı. Öyle zorluyor, öylesine güçlü itiyordu ki, Armor camın dışarı doğru büküldüğünü görebiliyordu. "Yapmayın!" diye bağırdı Armor. "Kendinizi yaralayacaksınız!"

Onu duyduğuna dair herhangi bir işaret bile gelmedi Thrower'dan. Bastırmaya devam ediyordu. Armor ona doğru yürümeye başladı. Camı kırıp kolunu kesmeden önce onu durdurması gerekiyordu.

Cam bir şangırdamayla paramparça oldu. Thrower'ın kolu omzuna kadar camın içine geçmişti. Rahip gülümsedi. Kolunu geriye, yarısına kadar içeriye çekti. Sonra, çer-

çevenin etrafında gezdirerek macuna tutunup kalmış cam parçalarına doğru sürtmeye başladı.

Armor Thrower'ı pencereden uzaklaştırmaya çalıştı ancak daha önce hiç tanık olmadığı bir güçle karşılaştı. Sonunda üzerine atılıp onu yere devirmek zorunda kaldı. Her yer kan içindeydi. Armor rahibin kana bulanmış kolunu yakaladı. Thrower ise yuvarlanıp onun elinden kurtulmaya çalışıyordu. Armor'ın artık başka çaresi kalmamıştı. Hıristiyan oluşundan bu yana ilk defa yumruk yaptığı elini Thrower'ın çenesine indirdi. Bu darbe, rahibin kafasının yere çarpmasına yol açıp onu bayıltmıştı.

Kanamayı durdurmam gerek, diye düşündü Armor. Ama önce batan camları çıkarmalıydı. Fazla saplanmamış olan büyük parçaların bazılarını çabucak temizleyebilmişti. Ama diğerlerinin, derine batmış bazı küçük parçaların uçları dışarıdan çok az görünüyordu, kana bulaşmış olduklarından bunları kavraması da zor oluyordu. Yine de sonunda, bulabildiği bütün parçaları çıkarmıştı. Neyse ki kanın basınçla aktığı tek bir kesik bile yoktu, bu da ana damarların kesilmediğini gösteriyordu. Gömleğini çıkardı, bu belden üstünün çıplak kalmasına sebep olmuştu. Pencereden gelen soğuk havaya rağmen Armor bunu pek fark etmemişti. Gömleğini yırtıp sargı yaptı. Yaraları sarıp kanamayı durdurdu. Sonra orada oturup Thrower'ın uyanmasını beklemeye koyuldu.

***

Thrower ölmemiş olduğuna şaşırmıştı. Sert zeminde, üzerinde kalın bir örtüyle sırtüstü yatıyordu. Başı ağrıyordu. Koluysa daha da kötüydü. O kolu kesmeye çalıştığını hatırlıyor, bunu tekrar denemesi gerektiğini biliyor

ancak ölüm arzusu daha önce olduğu gibi içinde yükselmiyordu. Ziyaretçi'nin dev bir kertenkeleye dönüştüğünü, hatta onun o boş gözlerini hatırlıyor, ancak bunun nasıl hissettirdiğini anımsayamıyordu. Tek bildiği bunun dünyanın en kötü duygusu olduğuydu.

Kolu sıkıca bandajlanmıştı. Fakat kim sarmıştı?

Sıçrayan suyun sesini duyuyordu. Ardından ıslak bezlerin ahşap tahtaya vuruşunu işitti. Kış mevsiminin pencerelerden süzülen alacakaranlığında birilerinin duvarı sildiğini seçebilmişti. Pencere camlarından biri de bir tahta parçasıyla kapatılmıştı.

"Kim o?" diye sordu Thrower. "Kimsiniz?"

"Benim."

"Tanrı'nın Zırhı Armor."

"Duvarları yıkıyorum. Burası bir kilise, mezbaha değil."

Elbette, her tarafa kan bulaşmış olmalıydı. "Üzgünüm," dedi Thrower.

"Temizlemek benim için sorun değil," dedi Armor. "Sanırım kolunuzdaki bütün camları çıkardım."

"Çıplaksın," dedi Thrower.

"Gömleğimi kolunuz giyiyor."

"Üşümüş olmalısın."

"Belki üşümüştüm, ama pencereyi tahtayla kapattım, sobanın ateşini de harladım. Yüzünüz öylesine beyaz ki bir haftalık bir ölüye benziyorsunuz."

Thrower doğrulup oturmayı denedi ama başaramadı. Fazla güçsüzdü, kolu da çok ağrıyordu.

Armor onu yeniden yatırdı. "Şimdilik sadece uzanın Peder Thrower. Sadece uzanın. Çok şey geçti başınızdan."

"Evet."

"Umarım bir sakıncası yoktur ama siz kiliseye geldiğinizde ben buradaydım. Sobanın başında uyuya kalmışım. Karım beni evden attı. Bugün iki defa kapı dışarı edildim." Güldü ama bu gülüşte neşe yoktu. "Sizi bu yüzden gördüm."

"Öyle mi?"

"Bir vizyon görüyordunuz, değil mi?

"Onu sen de gördün mü?"

"Pek bir şey görmedim. Daha çok sizi gördüm, ama ne kastettiğimi anlar mısınız bilmem ama belirip kaybolan birkaç görüntü vardı. Duvarın etrafında koşturuyordu."

"Görmüşsün," dedi Thrower. "Ah Armor, öyle korkunç ve öyle güzeldi ki."

"Tanrı'yı mı gördünüz?"

"Tanrı'yı görmek mi? Tanrı'nın görülecek bedeni yoktur Armor. Hayır, ben bir melek gördüm, bir cezalandırıcı melek. Şüphesiz Firavun'un gördüğü de buydu, Mısır sokaklarında dolaşıp ilk doğan çocukları alan[20] da bu ölüm meleğiydi."

"Ya," dedi Armor, sesi şaşkındı. "Yani, ölmenize izin verınem mi gerekiyordu?"

"Eğer ölmem gerekseydi, zaten beni kurtaramazdın," dedi Thrower. "Beni kurtardın, benim en çaresiz anıma tanıklık ettin, hiç kuşkusuz bu, yaşamam gerektiğine dair bir işaret. Cezalandırıldım ama yok edilmedim. Bir şansım daha var Tanrı'nın Zırhı Armor."

Armor başıyla onayladı ama Thrower onun bir şeyden endişe duyduğunu görebiliyordu.

---

[20] Çıkış 12:29

"Nedir?" diye sordu Thrower. "Bana sormak istediğin nedir?"

Armor'ın gözleri açıldı. "Ne düşündüğümü duyabiliyor musunuz?"

"Duyabilseydim, sana sormak zorunda kalmazdım."

Armor gülümsedi. "Haklısınız."

"Merak ettiğin şeyi elimden geldiğince yanıtlarım."

"Sizi dua ederken duydum," dedi Armor. Ve bekledi, sanki sorusu buymuş gibi."

Thrower sorunun ne olduğunu anlamadığından nasıl cevaplayacağını da kestirememişti. "Umudumu yitirmiştim çünkü Tanrı yolunda başarısız olmuştum. Bana gerçekleştirmem için bir görev verilmişti, ancak en kritik anda kalbim kuşkuyla doldu." Sağlam eliyle uzanıp Armor'a tutunmak istedi. Ama yanında diz çökmüş adamın yalnızca pantolonuna dokunabilmişti. "Tanrı'nın Zırhı Armor" dedi, "kalbine kuşkunun girmesine asla izin verme. Doğru bildiğin şeyi asla sorgulama. Bu Şeytan'ın sana hükmetmesine izin veren açık bir kapıdır."

Ancak Armor'ın sorusunun yanıtı bu değildi.

"Ne istersen sor bana," dedi Thrower. "Sana elimden geldiğince doğruyu söyleyeceğim."

"Öldürmekle ilgili bir dua ettiniz."

Thrower daha önce hiç kimseye, Tanrı'nın ona yüklemiş olduğu sorumluluğu anlatma ihtiyacı hissetmemişti. Ancak Tanrı bu sırrın Armor'dan saklanmasını istemiş olsaydı, adamın orada bulunmasına ve bunları duymasına da izin vermezdi. "İnanıyorum ki," diye başladı Thrower, "seni bana Tanrı gönderdi. Acizim Armor, Tanrı'nın isteğini gerçekleştirmeyi başaramadım. Ancak şimdi senin,

inançlı bir adamın bana bir yoldaş ve yardımcı olarak gönderildiğini anlıyorum."

"Tanrı ne yapmanızı istedi?" diye sordu Armor.

"Cinayet istemedi, kardeşim. Tanrı hiçbir zaman bana bir insanı öldürmemi buyurmadı. Öldürmem istenen bir iblisti. O evde yaşıyordu. İnsan kılığında bir Şeytan."

Armor dudaklarını büzdü, düşünceli bir hali vardı. "Yani, çocuğa yalnızca şeytan girmemiş diyorsunuz, öyle mi? Peki bu, defedemeyeceğiniz bir şey mi?"

"Denedim, ama o Kutsal Kitap'a güldü, ben şeytan çıkarırken sözlerimle alay etti. O çocuğa şeytan filan girmemiş Tanrı'nın Zırhı Armor, o bizzat şeytanın kendi soyundan."

Armor başını iki yana salladı. "Karım şeytan değil ama o çocuğun öz kardeşi."

"O cadılığı bıraktı ve artık kötülükten arındı," dedi Thrower.

Armor acı acı güldü. "Ben de öyle sanmıştım."

Thrower, Armor'ın neden kiliseye, Tanrı'nın evine sığındığını artık anlamıştı: onun evi de kirlenmişti.

"Tanrı'nın Zırhı Armor, bu ülkeyi, bu şehri, bu evi ve bu aileyi, onları çürüten kötü tesirden arındırmama yardım edecek misin?"

"Bu karımı kurtarır mı?" diye sordu Armor. "Onun cadılık tutkusunu sonlandırır mı?"

"Olabilir," dedi Thrower. "Belki de Tanrı bizi, her ikimiz de evlerimizi arındırabilelim diye bir araya getirmiştir."

"Bedeli ne olursa olsun," dedi Armor. "Şeytanla mücadelede yanınızdayım."

▶15◀

Vaatler

Demirci, Taleswapper mektubu baştan sona okuyana kadar onu dinledi.

"Aileyi hatırlıyor musun?" diye sordu Taleswapper.

"Evet," dedi Demirci Makepeace. "Mezarlık en büyük oğullarının gömülmesiyle birlikte başladı denebilir. Nehirden bedenini kendi ellerimle çıkarmıştım."

"Peki, onu çırak olarak alacak mısın?"

Yaklaşık on altı yaşlarında bir genç, elinde kar dolu bir kovayla demirhaneye girdi. Konuğa şöyle bir baktı, ardından başını eğdi ve ocağın yanında duran soğutma fıçılarına yöneldi.

"Gördüğün gibi bir çırağım var," dedi demirci.

"Yaşı epey varmış gibi," dedi Taleswapper.

"Büyüdü," diye onayladı demirci, "Öyle değil mi Bosey? Kendi yolunda gitmeye hazır mısın?"

Bosey gülümseyecek olsa da tuttu kendini, başını sallarken "Evet efendim," dedi.

"Kolay bir usta değilimdir," dedi demirci.

"Alvin iyi yürekli bir çocuktur. Sıkı çalışacaktır."

"Peki, benim sözümü dinleyecek mi? Sözüme itaat edilmesini isterim."

Taleswapper tekrar Bosey'e baktı. Fıçıya kar boşaltmakla meşguldü.

"İyi kalpli bir çocuk olduğunu söyledim. Ona adaletli davranırsan senin sözünü dinleyecektir."

Bakıştılar. "Adil biriyimdir," dedi demirci. Yanıma aldığım çocukları dövmem. Bosey sana hiç el kaldırdım mı?"

"Asla efendim."

"Gördün mü Taleswapper, bir çırak korku yüzünden itaat edebilir, hırs yüzünden söz dinleyebilir. Fakat ben iyi bir ustaysam, benden bir şeyler öğreneceğini bildiği için sözümü dinleyecektir."

Taleswapper demirciye gülümsedi. "Ücret yok," dedi Taleswapper. "Çocuk bunu kendisi hak edecek. Ve okuluna devam edecek."

"Bildiğim kadarıyla bir demircinin harflere ihtiyacı yoktur."

"Hio'nun Birleşik Devletler'e katılması uzun sürmeyecek," dedi Taleswapper. "Çocuk oy kullanabilmeli ve bana kalırsa, gazeteleri de okuyabilmeli. Okuması olmayan adam ancak başkalarının söylediklerini bilir."

Demirci Makepeace, yüzünde isteksiz bir gülümsemeyle Taleswapper'a baktı.

"Öyle mi? Bunu bana söyleyen sen misin? Bu durumda ben de ancak başkalarının, yani senin bana anlattıkların kadarını bilmiyor muyum?"

Taleswapper güldü ve başıyla onayladı. Demirci bu sözüyle taşı gediğine oturtmuştu. "Ben bu dünyada hayatımı hikayeler anlatarak kazandım," dedi Taleswapper, "bu yüzden senin de bir insanın sözle anlattıklarından çok şey anlayabileceğini biliyorum. Çocuk zaten yaşından önce okumayı sökmüş ve okulu biraz kaçırması ona zarar vermez. Ancak annesi harfleri okuyup yazmasını ve bir okullu kadar hesap yapabilmesini istiyor. Bu yüzden lüt-

fen bana sadece, eğer ki o isterse, okulla onun arasına girmeyeceğine söz ver ve konuyu burada noktalayalım."

"Buna söz veriyorum," dedi Demirci Makepeace. "Bunu yazmana da gerek yok. Bir adamın sözünü tutması için okuma yazma bilmesi şart değil. Ama verdiği sözleri yazma ihtiyacı duyan bir adamı bütün gün göz önünden tutmak. Bunu gerçeği iyi biliyorum. Son günlerde Hatrack'ta avukatlar dolaşıyor."

"Uygar insanın laneti," dedi Taleswapper. "Bir adam artık insanlara yalanlarını yutturamıyorsa, o zaman kendisi yerine yalan söylemesi için parayla bir uzman tutuyor."

Bunun üzerine hep birlikte gülüştüler. Arkalarında için için yanan ateşin dumanı bacadan yükseliyorken ve güneş, yarı erimiş karın üzerinde parlıyorken, demirci dükkanının hemen girişindeki iki geniş kütüğün üzerinde oturuyorlardı. Dükkanın önündeki dağınık otların üzerinden bir kardinal kuşu uçup gitti. Kışın son demlerinin beyaz, gri ve kahverengi tonlarının aksine o denli canlıydı ki, bu bir anlığına Taleswapper'ın gözleri kamaştırmıştı.

Nedenini anlayamasa da Taleswapper kuşun uçuşunun yarattığı bu şaşkınlık anında, Yokedici'nin Alvin'in buraya gelmesine izin vermeden önce, biraz daha zaman geçmesi gerektiğinden emin olmuştu. Nihayet, mevsimsiz bir kardinal kuşu gibi buradaki insanları hayrete düşürmek için geldiğindeyse, bir kuşun havada kaldığı her anın nasıl bir mucize olduğunu bilmediklerinden, bir kuş uçuşu kadar doğal olduğunu düşündürecekti onlara.

Taleswapper silkelendi ve anlık vizyonu da geçip gitti. "O zaman anlaştık. Onlara çocuğu göndermelerini yazacağım."

"Onu Nisan başına kadar beklerim. Daha fazla olmaz!"

"Çocuğun hava koşullarına hükmedebileceğini düşünmüyorsan, tarih konusunda daha esnek davranmalısın."

Demirci homurdandıktan sonra yolcusunu geçirdi. Her yönüyle başarılı bir görüşme olmuştu. Taleswapper ayrılırken kendini iyi hissediyordu. Görevini tamamlamıştı. Mektubu, batıya giden bir arabayla yollaması da kolay olacaktı. Hatrack'tan her hafta birçok kafile geçerdi.

Buraya son geçişinden bu yana uzun zaman geçmiş olsa da demirci dükkanından hana gidiş yolunu hala hatırlıyordu. Sık kullanılan ve çok da uzun olmayan bir yoldu. Han eskiden olduğundan daha büyüktü ve artık yolun sonunda birçok dükkan vardı. Bir teçhizatçı, bir saraç ve bir de ayakkabı tamircisi. Bunlar yolcuların faydalanabileceği hizmetlerdi.

Daha verandaya ayak basmamıştı ki İhtiyar Peg Guester ona sarılmak için kollarını ardına kadar açarak dışarı çıktı. "Ah, Taleswapper, o kadar uzun zaman oldu ki, içeri gel, buyur!"

"Seni tekrar görmek çok güzel Peg," dedi.

Horace Guester, salondaki susamış müşterilere içki servisi yaparken barın arkasından seslendi. "Burada bizim ihtiyacımız olmayan tek şey içki içmeyen başka bir adam!"

"O zaman sana iyi haberlerim var," diye yanıtladı Taleswapper neşe içinde. "Çay içmeyi de bıraktım."

"Ne, su içiyor musun peki?"

"Su ve göbekli ihtiyarların kanını," dedi Taleswapper.

Horace karısına bir işaret yaptı. "Bu adamı benden uzak tut İhtiyar Peg, duydun mu?"

Peg üstündeki birkaç kat giysiyi çıkarmasına yardım etti, "Kendine bir bak," dedi İhtiyar Peg, onu süzerek. "Senden yahni yapacak kadar bile et çıkmaz."

"Ayılar ve panterler daha iyi bir yemek bulmak için gece yarımdan geçip gidiyor," dedi Taleswapper.

"İçeri gel de, ben akşam yemeği için bir şeyler hazırlarken sen de hikayelerini anlat."

Sohbetleri, özellikle Oldpappy de yardıma geldikten sonra epey koyulaşmıştı. Oldpappy artık iyice güçten düşmüştü ama eli hala mutfağa yatkındı. Bu da orada yemek yiyen herkese yarıyordu. İhtiyar Peg de iyi niyetliydi ve çok çalışırdı, yine de bazı insanlar marifetli, bazıları ise değildi. Aslında Taleswapper buraya ne yemek, ne sohbet için gelmişti, bir süre sonra da konuyu kendisinin açmasının gerektiğini anladı: "Kızınız nerede?"

Beklediğinin aksine, İhtiyar Peg gerilmiş, sesi soğuklaşmış ve sertleşmişti.

"O artık bizim küçük kızımız değil. İyice başına buyruk oldu ve bunu sana ilk kendisi söyleyecektir."

Bu da pek hoşunuza gitmiyor, diye düşündü Taleswapper. Ama onun kızlarıyla olan meselesi, aile içi tartışmalardan daha önemliydi. "Halen bir-"

"Meşale mi? Evet tabii, görevini yerine getiriyor, ancak onu ziyaret etmek artık insanlar için pek de zevkli olmuyor. Kibirli ve soğuk biri oldu. Sivri dilli olmasıyla anılıyor." Bir an için İhtiyar Peg'in yüzü yumuşadı. "Nasıl da yumuşak kalpli bir çocuktu."

"Yumuşak bir kalbin sertleştiğine hiç tanık olmadım," dedi Taleswapper. "En azından iyi bir sebep olmadan."

"Nedeni her neyse, artık kış gecesindeki bir su kovası gibi katılaşmış bir kalbi var."

Taleswapper dilini tutup vaaz vermemeyi seçti. Kovanın yüzeyindeki buzu kırsalar bile hemen tekrar donacağını, ama içeri sıcak bir yere koyduklarında, istedikleri gibi buzun çözüleceğini onlara söylemedi. Sürmekte olan bir aile tartışmasına karışmak faydasız olurdu. Taleswapper insanların bunu nasıl yaşadığını iyi bildiğinden bu olağandışı münakaşayı da, tıpkı sonbaharın soğuk rüzgarı ile kısalan günleri ya da gök gürültüsünün ardından gelen şimşek gibi doğal bir süreç olarak karşılamıştı. Çoğu ebeveyn, yarı büyümüş bir çocuktan pek fayda görmezdi.

"Onunla konuşmam gereken bir konu var," dedi Taleswapper. "Kafamın koparılması riskini de göze alacağım."

Onu Doktor Whitley Physicker'in ofisinde, hesapları kontrol ederken buldu.

"Muhasebeci olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Ben de senin tabipliğe inancın olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdi. "Yoksa hesap kitapla uğraşan kızın mucizelerini görmeye mi geldin?"

Evet, olabildiğince iğneleyiciydi. Taleswapper, bakışlarını yere indirip yumuşak biçimde konuşan ve gözlerini ağır göz kapaklarının altından sadece ara sıra kaldıran genç bir kadını bekleyen yerel halkın, böyle bir zeka kıvraklığı karşısında nasıl da rahatsız olabileceğini anlıyordu. Peggy'de o narin hanımefendilikten eser yoktu. Taleswapper'ın yüzüne mümkün olduğunca yalın bir şekilde bakıyordu.

"Buraya şifa bulmaya gelmedim," dedi Taleswapper. "Geleceğimi de merak etmiyorum. Muhasebe defterlerimin düzenlenmesine de ihtiyacım yok."

Ve işte olmuştu. Bir adamın, sözlerine öfkelenmek yerine ona anında karşılık vermesi, yüzünde etkileyici bir gülümsemenin belirmesine yol açtı. "Senin toplayıp çıkarılacak çok bir şeyin olduğunu da anımsamıyorum," dedi, "Sıfır artı sıfır, sanırım sıfır eder."

"Yanlışın var Peggy," dedi Taleswapper. "Bu dünyanın sahibiyim ama insanlar ödemelerini yapma konusunda çok da iyi değiller."

Peggy bir kez daha gülümsedi ve doktorun muhasebe defterlerini bir kenara koydu. "Ayda bir defa, onun kayıtlarını tutuyorum. O da bana Dekane'den okuyabileceğim bir şeyler getiriyor. Okudukları hakkında konuştukça, Taleswapper onun gönlünün Hatrack nehrinin çok daha ötesini arzuladığını görmüştü. Başka şeyler de vardı. Buranın halkını çok iyi tanıyan bir meşale olarak, uzaklarda, pırlanta gibi ruhları olan ve kalplerini görebilen bir kızı asla hayal kırıklığına uğratmayacak insanları bulabileceğini düşündüğünü anlamıştı.

Sadece gençti, o kadar. Zamanla keşfettiği güzellikleri sevip geri kalanları affetmeyi öğrenecektir.

Bir süre sonra doktor gelmiş, biraz sohbet etmişlerdi. Peggy ile tekrar baş başa kalıp da aklındakileri ona sorana kadar vakit öğleyi geçmişti.

"Ne kadar uzağı görebiliyorsun Peggy?"

Taleswapper, kızın yüzüne kalın bir kadife perde gibi inen ihtiyatı neredeyse görebiliyordu. "Bir gözlüğe ihtiyacımın olup olmadığını sorduğunu sanmıyorum," dedi.

"Sadece, bir zamanlar kitabıma yazmış olan bir kızı merak ediyorum. Bir Yaratıcı doğdu. Ben sadece bu kızın hala, bu Yaratıcıya ara sıra göz kulak olup olmadığını bilmek istiyorum, eğer öyleyse onun başından geçenleri de görebiliyordur."

Peggy bakışlarını ondan uzaklaştırıp, üzerinde duran perdenin mahremiyeti sağladığı yüksek pencereye doğru baktı. Güneş alçalmıştı, gökyüzü griydi ancak Peggy'nin yüzü aydınlıktı, Taleswapper bunu rahatlıkla görebiliyordu. Bazen bir insanın kalbinin içinde neler olduğunu bilmek için bir meşale olunması gerekmiyordu.

"Merak ediyorum da, meşale bir gün bu çocuğun üstüne bir mahya kirişinin düştüğünü gördü mü," dedi Taleswapper.

"Ben de merak ediyorum," dedi.

"Ya da bir değirmentaşını?"

"Olabilir."

"O kişinin bu kirişi ikiye ayırmanın bir yolunu bulup bulmadığını da merak ediyorum. Aynı şekilde değirmentaşını çatlatmanın da. Hatta bunu öyle belirgin yapmıştı ki bizim ihtiyar Taleswapper tam o anda taşın ortasında bir fenerin parlamasını görebilmişti."

Kızın gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Ağlayacak gibi değil de sanki güneşe fazla baktığından gözleri sulanmış gibiydi. "Doğumundaki cenin zarının bir parçası toza bulanmış ve birileri, çocuğun güçlerini bazı beceriksiz işler için kullanabilir," dedi Peggy yavaşça.

"Fakat o artık kendi yeteneğinin kısmen farkında ve onun için yaptığın şeyleri bozdu."

Peggy başını salladı.

"Onu bu kadar uzaktan seyretmek yalnızlık hissi veriyor olmalı," dedi Taleswapper.

Kafasını iki yana salladı. "Bana vermiyor. Etrafımda her zaman insanlar var."

Taleswapper'a baktı ve buruk bir şekilde gülümsedi. "Varlığını bile bilmediği için benden bir şey istemeyen bir çocukla vakit geçirmek neredeyse rahatlatıcı."

"Ben seni tanıyorum," dedi Taleswapper. "Buna ama ben de senden bir şey istemiyorum."

Gülümsedi. "Seni ihtiyar düzenbaz," dedi.

"Tamam, haklısın, senden bir şey istiyorum ama kendim için değil. O çocukla tanıştım ve kalbini, senin kadar iyi göremesem de, onu tanıdığımı sanıyorum. Onun ne olabileceğini, ne yapabileceğini bildiğimi düşünüyorum. Senin de eğer herhangi bir konuda yardımıma ihtiyacın olursa bana sadece ne yapacağımı söylemen yeter, eğer elimden geliyorsa bunu yapacağımı bilmeni istiyorum."

Cevap vermedi, yüzüne de bakmadı.

"Şimdiye kadar yardıma ihtiyacın olmadı," dedi Taleswapper, "ama artık oğlanın kendi aklı var ve sen, her ihtiyacı olduğunda ona yardım edemezsin. Tehlikeler sadece üstüne düşecek veya canını acıtacak şeylerden gelmeyecek. Kendisine dair kararlarını verirken de aynı ölçüde tehlikede olacak. Tek söylemek istediğim şu ki, böyle bir tehlike görürsen ve benim yardımıma ihtiyaç duyarsan, ne olursa olsun orada olurum."

"Bunu bilmek rahatlatıcı," dedi. Bunu dürüstçe söylediğini biliyordu Taleswapper fakat Peggy'nin, söylediğinden daha fazlasını hissettiğini de fark etmişti.

"Bir de onun Nisanın birinde demircinin çırağı olmak için buraya geleceğini de bilmeni isterim."

"Geleceğini biliyorum," dedi, " ama gelişi Nisanın biri olmayacak."

"Ya?"

"Hatta bu yıl da olmayacak."

Çocuk için duyduğu endişe Taleswapper'ın kalbine saplanmıştı. "Sanırım her şeye rağmen buraya, geleceği öğrenmek için gelmişim. Onun için tasarlanan ne? Neler bekliyor onu?"

"Başına her türlü şey gelebilir," dedi Peggy, "ve hangisinin olacağını tahmin etmeye çalışmam budalalık olur. Önünde her an açık olan binlerce yol görüyorum. Bu yollardan pek azı onu Nisana kadar buraya getiriyor. Diğer birçoğu ise başına bir Kızılın baltası saplanmış olarak ölüme terk ediyor onu."

Taleswapper doktorun yazı masasının üstünden eğilerek elini onunkinin üzerine koydu. "Yaşayacak mı?"

"Bedenimde nefes kaldığı sürece," dedi.

"Veya benimkinde," diye yanıtladı Taleswapper.

Bir süre, el ele, göz göze sessizce oturdular. Sonra Peggy ani bir kahkaha atıp yüzünü çevirdi.

"Genelde insanlar güldüğü zaman nükteyi anlarım," dedi Taleswappper.

"İkimizin, yani yaptığımız ittifakın çocuğun karşılaşacağı düşmanlara karşı çok cılız bir seçenek olduğunu düşündüm."

"Doğru," dedi Taleswapper, "Ancak amacımız iyilik olduğundan bütün doğa da bizimle birlikte olacaktır, öyle değil mi?"

"Tanrı da yanımızda olacak," diye ekledi kararlı bir şekilde.

"Bu konuda bir şey söyleyemem," dedi Taleswapper. "Rahipler ve papazlar O'nu doktrinlerle öylesine çevrelemişler ki, yaşlı Baba'mızın hareket edebileceği alan kalmamışa benziyor. İncil'i bu kadar güvenli şekilde yorumladıktan sonra, istedikleri en son şey onun yeni bir kelime sarf etmesi veya güçlü elini bu dünyaya göstermesidir."

"Ben O'nun o güçlü elini, birkaç yıl önce yedinci oğlun doğumunda gördüm," dedi. "Büyücü ve felsefecilerden eğitim aldığın için, sen buna doğa da diyebilirsin. Tek bildiğim onun benim hayatıma, sanki aynı rahimden çıkmışız gibi, kenetlenmiş olduğu."

Taleswapper bir sonraki sorusunu kafasında kurmamıştı, üzerine düşünmeden dudaklarından çıkıverdi. "Bundan memnun musun?"

Peggy, gözlerinde korkunç bir kederle baktı. "Çoğunlukla değilim," dedi. Ona bir yardımı dokunamayacak kadar bitkin görünüyordu Peggy. Taleswapper ayağa kalktı, masanın çevresinden dolanıp kızın sandalyesinin arkasında durdu. Sonra, bir babanın kızını kucaklayışı gibi sıkıca sarıldı ona. Uzunca bir süre böyle kaldılar. Peggy ağlıyor mu yoksa sadece sarılıyor muydu, anlayamamıştı. Tek kelime olsun etmediler. Sonunda Peggy onu bıraktı ve muhasebe defterine geri döndü. Taleswapper, sessizliği bozmadan oradan ayrıldı.

Taleswapper akşam yemeği için hanın yolunu tuttu. Geçimini kazanması için anlatılacak hikayeler ve yapılacak işler vardı. Fakat kimseye anlatamadığı ve sonunu bilmediği asıl hikayenin yanında, bütün o hikayeler sönük kalıyordu.

***

Değirmen evinin çevresindeki çayırda bulunan yarım düzine çiftlik arabasına, yüksek kalitede un almak için uzun yoldan gelmiş çiftçiler göz kulak oluyordu. Çiftçilerin karıları ellerinde tokmakla bir havanın başında, sert ve topaklı bir ekmeğe dönüşecek iri taneli un için ter dökmeyecekti artık. Değirmen faaliyetteydi ve civardaki herkes hasatlarını Vigor Church kasabasına getiriyorlardı.

Değirmen deresindeki su akarak büyük çarkı döndürüyordu. Değirmen evinin içindeyse, çarkın gücü birbirine geçen dişlilerle taşınıyor, öğütme taşını durmadan çevirerek, değirmentaşının çeyrek işlemeli yüzünü hareket ettiriyordu.

Değirmenci buğdayı taşın üstüne döküyordu. Öğütme taşı üstünden geçiyor, ezerek un haline getiriyordu. Değirmenci ikinci bir geçiş için unu yayarak düzleştirdi, sonra on yaşındaki çocuğunun tuttuğu sepetin içine süpürdü. Oğlu bu unu elekten geçirdi ve iyi unu bir çuvala boşalttı. Geriye kalanları bir yem fıçısına doldurdu. Ardından babasının yanına dönüp bir sonraki buğday sepetini beklemeye koyuluyordu.

Sessizlik içinde, birlikte çalıştıklarından düşünceleri şaşılacak kadar benzerdi. Sonsuza dek bunu yapmak istiyorum, diye düşünüyordu her ikisi de. Sabah kalk, değirmene gel ve değirmende akşama kadar yanımda çalış. Bu dileğin olanaksızlığının önemi yoktu. Çocuk, çırak olmak üzere doğduğu yere doğru yola çıktıktan sonra, birbirlerini belki bir daha asla göremeyecek olmaları da önemli değildi. Yakında bir hatıraya, çok geçmeden de bir hayale dönüşecek olan bu ana tatlılık katıyordu bu yalnızca.

Yedinci Oğul'un. Yedinci Oğlu doğduğunda, birçok şeyin kaderi değişecekti.
Ama Yedinci Oğul doğduğunda tüm kardeşleri hayatta olmalıydı.
Ve karanlığın güçleri uzun uykularından telaşla uyandı.

ISBN 605-5532-39-5
17.50 TL
9786055532390